

ORFANA (TĂICUȚUL PICIOARE—LUNGI)¹

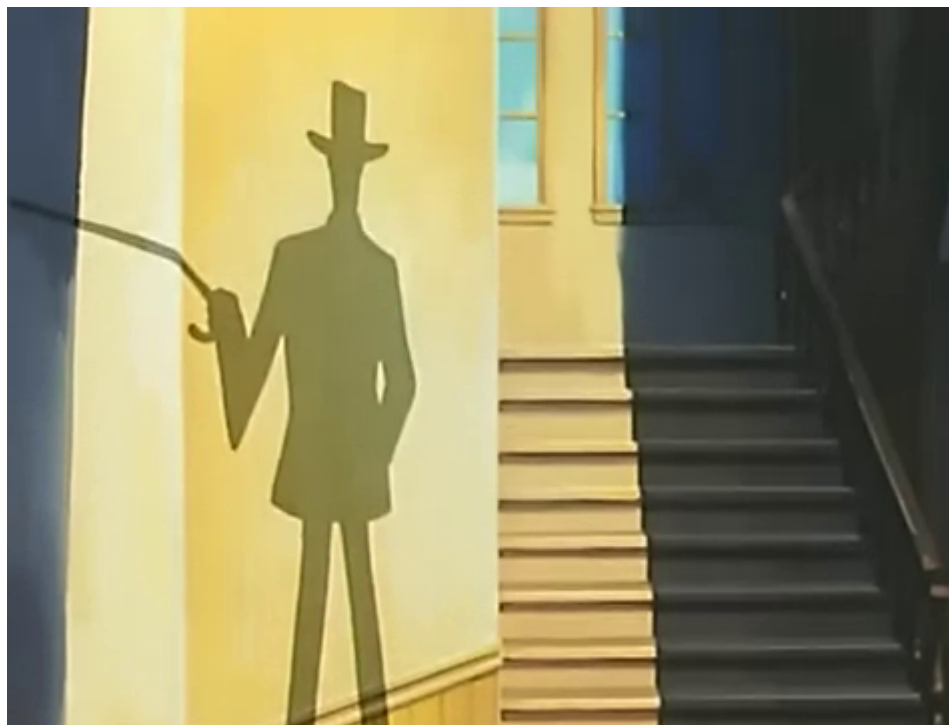
JEAN WEBSTER

Orfana este o frumoasă poveste romantică despre o fată orfană care locuiește în orfelinatul John Grier. Un tutore al orfelinatului (un miliardar excentric) s-a oferit să o trimită pe Judy Abbott la unul dintre cele mai importante colegii din Statele Unite pentru ca ea să devină scriitoare. Singurele cerințe ale acestuia au fost ca ea să îi scrie în fiecare lună ca să îi povestească cum merg studiile și Judy nu trebuie să afle niciodată cine este binefăcătorul ei. Văzînd într-o seară numai umbra lui, Judy îi va spune binefăcătorului "Tăicuțul Picioare—Lungi". Viața la colegiu și-o împarte între timpul petrecut cu prietenii, învățatul și o frumoasă prietenie care începe să înflorească din ce în ce mai mult și se transformă în dragoste pentru vărul Jervis Pendleton.

Când peste un timp ajunge în cele din urmă să își cunoască tutorele află că acesta este chiar Jervis Pendleton.

¹ În limba engleză. Daddy—Long—Legs (Tăicuțul Picioare—Lungi) este denumirea populară a păianjenului de câmp, insectă ale cărei picioare sînt foarte lungi în comparație cu corpul său minuscul.

„MIERCUREA DE CHIN"

Prima miercuri din fiecare lună era cu adevărat o zi îngrozitoare, o zi așteptată cu spaimă, îndurată cu vijelie și uitată cât mai repede cu putință. Podelele trebuiau frecate lună, scaunele să n—aiă fir de praf, cuverturile de pat să nu facă o cută. Nouăzeci și șapte de orfani micuți și plini de neastîmpăr trebuiau spălați, pieptănați și vîrți în șorțulețele de stambă proaspăt scrobite ; și tuturor celor nouăzeci și șapte de copii li se amintea de bunele maniere, spunîndu—li—se că, ori de cîte ori le va vorbi vreun epitrop, vor trebui să răspundă : „Da, domnule”, „Nu, domnule”.

Ce mai calea—valea ! Era o zi de adevărat chin, și pe biata Jerusha Abbott, fiind cea mai mare dintre orfane, cădea tot greul. Dar și această miercuri, ca și celelalte dinaintea ei, avea un sfîrșit.

Jerusha, scăpînd de oficiu, unde pregătise sandvișuri pentru musafirii orfelinatului, urcă la primul etaj ca să—și îndeplinească obișnuitele îndatoriri. Grija ei cea nai mare era camera „F”, unde unsprezece ținci între patru și șapte ani ocupau unsprezece pătuțuri așezate unul lîngă altul. Jerusha adună copiii, le îndreptă uniformele mototolite, îi șterse la nas și—i porni în rînd ordonat și vesel spre sala de mese, ca să petreacă o jumătate de oră, binecuvîntată cu pîine, lapte și budincă de prune. Apoi se lăsă pe băncuța de sub fereastră și—și rezemă de geamul rece tîmplele încinse. Era în picioare de la orele cinci dimineața, îndeplinind poruncile tuturor, mereu sîcîită și zorită de o directoare nervoasă. Doamna Lippett nu putea să—și păstreze tot timpul, în culise, calmul și demnitatea pompoasă cu care întîmpina consiliul epitropilor și al doamnelor inspectoare. Jerusha se uită afară, cuprinzînd cu privirea imensitatea pajiștei înghețate ce se întindea dincolo de gardul înalt de fier, hotarul orfelinatului, apoi privirile îi lunecară în jos pe dealurile șerpuitoare, presărate cu proprietăți de țară, și spre turlele satului ce se înălțau dintre copacii golași.

După cît își putea da ea seama, ziua se sfîrșise cu bine. Epitropii și comitetul de inspecție cercetaseră totul cu de—amănuntul, citiseră rapoartele, băuseră ceaiul, iar acum se grăbeau să se întoarcă la casele lor vesele, ca să uite pentru o lună de micii copii plictisitori. Jerusha se aplecă înainte și, frămîntată de gînduri, se uită curioasă la șirul de trăsuri și de automobile ce ieșeau pe porțile orfelinatului. În închipuirea ei, urmări mai întîi un echipaj, apoi altul, însoțindu—le pînă la locuințele impunătoare de pe povîrnișul dealului. Se vedea într—o haină de blană, cu pălărie de catifea, împodobită cu pene, rezemîndu—se de perne și murmurînd cu indiferență birjarului : „Acasă”. Dar, ajunsă în pragul casei, imaginea se destrăma. Jerusha era înzestrată cu multă fantezie, o fantezie care, după cum îi spusese și doamna Lippett, avea s—o pună în încurcătură într—o bună zi, dacă nu va băga de seamă, însă, oricît de bogată, imaginația sa nu putea pătrunde dincolo de pragul casei unde voia să intre. Sărmana, inimoasa, cutezătoarea, mica Jerusha, în toți cei șaptesprezece ani ai ei, nu trecuse niciodată pragul unei locuințe.

Ea nu putea să—și închipuie viața zilnică a celorlalte ființe omenești, care își duceau traiul fără a fi stînjinite de orfani.

—Je—ru—sha Ab—bott

Ești chemată la cancelarie

Și cred

Că n—ar fi rău să te grăbești !

Tommy Dillon, care făcuse parte din cor, urca cîntînd pe scări și de—a lungul coridorului ; dar cîntecul lui răsuna tot mai tare pe măsură ce se apropia de camera „F”. Jerusha se smulse de la fereastră spre a da din nou piept cu necazurile vieții.

—Cine mă cheamă ? întrebă ea, vădit neliniștită, întrerupîndu—l pe Tommy din cîntat.

—Doamna Lippett în can—ce—la—rie,

Și eu cred că—i furioasă...Amin !

Tommy intonase cuvios și fără pic de răutate : chiar și cel mai înrăit dintre micuții orfani avea milă de o soră care a greșit și care era chemată la cancelarie să dea ochi cu o directoare înfuriată. Tommy o iubea pe Jerusha, cu toate că de multe ori ea îl smucea de braț și mai—mai că—i muta nasul din loc cînd îl spăla.

Jerusha plecă fără să zică un cuvînt, dar două cute paralele i se întipăriră pe frunte. „Oare ce s—o fi întîmplat ? se întrebă ea. Sandvișurile n—au fost destul de subțiri ? S—au găsit coji în checul cu nuci ? Vreo doamnă inspectoare să fi descoperit gaura de la ciorapul Susiei Hawthorn ? Sau, poate, o, Doamne, unul din micii heruvimi din salonul „F” a jignit vreun epitrop?!”

Coridorul cel lung de la parter nu era luminat și, pe cînd cobora scările, îl zări pe ultimul dintre epitropi, gata de plecare, stînd în pragul ușii deschise. Jerusha surprinse doar o imagine fugitivă a acestui bărbat: ceva nespus de înalt. Acesta tocmai făcea semn cu mîna spre un automobil care aștepta în aleea șerpuită din fața clădirii. Cînd mașina se puse în mișcare, apropiindu—se de el, farurile orbitoare, îndreptate spre dînsul, îi proiectară brusc umbra pe peretele interior. Umbra desena în chip grotesc două picioare și două mîini alungite ce se întindeau de—a lungul podelei, precum și în sus, pe peretele coridorului, dînd impresia unui imens păianjen de cîmp ce se mișcă.

Neliniștea și încruntarea Jerushei dispărură și fata izbucni într—un rîs zglobiu. Avea o fire veselă și folosea cel mai mic prilej ca să rîdă. Dacă putea născoci vreo glumă pe socoteala asprimii vreunui dintre epitropi, era ceva !

Deci porni spre cancelarie, înveselită de mica întîmplare, și se înfățișă doamnei Lippett, cu un chip surîzător. Spre surprinderea ei, și directoarea era, dacă nu cu zîmbetul pe buze, cel puțin destul de binevoitoare : avea o expresie aproape la fel de plăcută ca atunci cînd le întîmpina pe doamnele inspectoare.

—Stai jos, Jerusha, am să—ți comunic ceva.

Jerusha se așeză pe scaunul cel mai apropiat și așteptă cu răsuflarea tăiată. Un automobil trecu prin dreptul ferestrei ; doamna Lippett îl urmări cu privirea.

—L—ai văzut pe domnul care a plecat chiar acum ?

—L—am văzut din spate.

—E unul dintre cei mai bogați epitropi ai noștri și care a dat sume mari de bani pentru întreținerea orfelinatului. Nu mi—este îngăduit să—i rostesc numele ; a cerut în mod deosebit să rămînă necunoscut.

Jerusha făcu ochii mari : nu era obișnuită să fie chemată în cancelarie ca să discute cu directoarea ciudățeniile epitropilor.

—Acest domn s—a interesat de mai mulți dintre băieții noștri. Îți mai aduci aminte de Charles Benton și de Henry Freize ? Amîndoi au fost trimiși la colegiu de către domnul... ăă... de către acest domn epitrop, și amîndoi au răsplătit prin muncă serioasă și cu deplin succes banii cheltuiți pentru ei în mod atît de generos. Domnul nici nu dorește altă răsplată. Pînă azi, generozitatea lui s—a îndreptat numai asupra băieților. Niciodată n—am fost în stare să—l hotărăsc să arate cît de cît interes pentru vreo fată din instituția noastră, oricît de multe merite ar fi avut ea. Pot spune că nu—i plac fetele.

—Nu, doamnă ! murmură Jerusha, care, la această precizare, crezu de cuviință că trebuie să răspundă ceva.

—Astăzi, la adunarea obișnuită, s—a discutat despre viitorul tău.

Doamna Lippett făcu o pauză, apoi continuă rar și pe un ton cît se poate de calm, dar grozav de

istovitor pentru nervii brusc încordați ai ascultătoarei sale.

—Precum știi și tu, copiii, de regulă, nu mai pot rămîne în orfelinat după ce împlinesc vîrsta de șaisprezece ani ; cu tine însă s—a făcut o excepție. Tu ai terminat școala noastră la paisprezece ani și, fiind o elevă bună la învățătură — trebuie să adaug, nu întotdeauna și la purtare — te—am trimis mai departe la liceul din oraș. Acum isprăvești și liceul: de bună seamă că orfelinatul nu poate să—ți asigure mai departe întreținerea. După cum știi, ai stat în orfelinat cu doi ani mai mult decît prevede regulamentul.

Doamna Lippett trecea cu vederea faptul că în acești doi ani Jerusha muncise din răspuțeri pentru întreținerea sa, că orfelinatul ținuse seama mai întîi de propriile lui interese și abia în al doilea rînd de educația ei și că, în zile cum era de pildă această miercuri, ea trebuia să rămînă acasă și să trudească din greu.

—După cum spuneam, a fost pus în discuție viitorul tău și foaia ta calificativă a fost discutată, în mod amănunțit discutată.

Doamna Lippett, aruncă o privire acuzatoare asupra inculpatei, iar inculpata își luă un aer vinovat deoarece i se părea că asta așteaptă directoarea de la ea, și nicidecum fiindcă ar fi avut vreo pată pe conștiință.

—Desigur, așa cum procedăm de obicei, oricărei alte fete în locul tău ar trebui să—i creăm condiții pentru a începe să lucreze ; dar tu ai învățat bine la școală la unele materii ; se pare că la engleză ai fost chiar strălucită. Domnișoara Pritchard, care face parte din comitetul nostru de inspecție, este totodată și în comitetul de conducere al școlii ; dînsa a discutat cu profesoara ta de retorică și te—a susținut foarte călduros. De asemenea, a citit cu glas tare, în auzul tuturor, și o compoziție scrisă de tine, intitulată „Miercurea de chin”.

De astă dată, aerul de vinovăție se întipări limpede pe chipul Jerushei.

—Căutînd să ridiculizezi instituția noastră, care a făcut atît de mult pentru tine, am impresia că te—arăți prea puțin recunoscătoare. Dacă n—ai fi reușit să fii hazlie, mă îndoiesc că ai fi fost iertată. Dar, din fericire pentru tine, domnul... adică domnul care a plecat chiar acum pare să aibă un simț al umorului foarte dezvoltat, în urma acelei schițe impertinente, s—a oferit să te trimită la colegiu.

—La colegiu ?!

Jerusha holbă ochii. Doamna Lippett dădu afirmativ din cap.

—El a rămas să discute condițiile cu mine. Sînt condiții neobișnuite. Pot spune că domnul acesta este un excentric. Crede că ai originalitate și este hotărît să—ți ofere pregătirea necesară ca să devii scriitoare.

—Scriitoare ?!

Mintea Jerushei amorți. Nu mai era în stare decît să repete cuvintele doamnei Lippett.

—Aceasta este dorința lui. Dacă va ieși ceva din încercarea aceasta, viitorul o va dovedi. Îți dă lunar o sumă mare, poate chiar prea mare pentru o fată ca tine, care niciodată n—a avut experiență în administrarea banilor. Dar el a cercetat problema în amănunt și eu n—am avut dreptul să intervin cu vreo sugestie. În timpul verii vei rămîne aici, iar domnișoara Pritchard s—a oferit călduros să se ocupe de garderoba ta. Internatul și cursurile vor fi plătite direct la colegiu ; pe lîngă aceasta, tu vei primi în timpul celor patru ani cît vei sta acolo o alocație de treizeci și cinci de dolari pe lună. Lucrul acesta îți va da posibilitatea să te bucuri de aceeași situație ca și celelalte studente. Banii îți vor fi expediați o dată pe lună de către secretarul particular al domnului ; iar tu, în schimb, îi vei trimite cîte o scrisoare de confirmare tot o dată pe lună ; ia seama însă că nu trebuie să—i mulțumești pentru bani ; nu dorește să menționezi acest lucru. Dar ești datoare să—i trimiți o scrisoare în care să—i înfățișezi progresele făcute la învățătură și să—i dai amănunte din viața ta zilnică. Cu alte cuvinte, o scrisoare asemănătoare aceleia pe care ai scri—o părinților tăi dacă ar trăi. Aceste scrisori vor fi adresate domnului John Smith și vor fi trimise pe adresa secretarului său. Numele domnului nu e John Smith, dar el dorește să rămînă necunoscut. Pentru tine el nu va fi niciodată decît John Smith. Motivul pentru care cere să—i trimiți aceste scrisori este ferma lui convingere că nimic nu exersează mai bine și nu stimulează mai mult un talent literar la începuturile sale decît compunerea scrisorilor. Deoarece nu ai familie cu care să întreții o corespondență, dînsul dorește să—i scrii lui. În felul acesta va putea totodată să—ți urmărească progresele. Trebuie să știi că nu va răspunde niciodată la scrisorile tale și că nici nu va lua în seamă, cîtuși de puțin, conținutul lor. Are oroare de corespondență și nu dorește să—i devii o povară. Dacă vreodată totuși se va ivi vreo împrejurare datorită căreia scrisoarea ta ar cere neapărat un răspuns, ca de

pildă în cazul eliminării tale, ceea ce vreau să sper că nu se va întâmpla, te vei adresa domnului Griggs, secretarul său. Scrisorile lunare sînt absolut obligatorii din partea ta. Ele sînt singura răsplată pe care domnul Smith o cere, așa că trebuie să fii la fel de punctuală în expedierea lor, ca și în cazul unei note de plată pe care ar urma s—o achiți. Nădăjduiesc că scrisorile tale vor fi întotdeauna respectuoase și vor reflecta buna educație pe care ai primit—o. Trebuie să ții seama că scrii unui Epitrop al „Orfelinatului John Grier”.

Ochii Jerushei, plini de nerăbdare, căutau ușa. Îi vîjîia capul de emoție și nu dorea decît să scape de platitudinile doamnei Lippett și să se reculeagă. Se ridică și făcu un pas șovăitor, trăgîndu—se îndărăt. Doamna Lippett o opri cu un gest; era un minunat prilej de a—și arăta talentul oratoric, prilej ce nu trebuia scăpat:

—Cred că ești profund recunoscătoare pentru acest noroc atît de rar, care a căzut pe capul tău. Puține fete în situația ta au avut o atare ocazie de a păși în lume. Trebuie să—ți amintești întotdeauna...

—Eu... da, doamnă, vă mulțumesc. Dacă asta este tot ce aveți să—mi spuneți, dați—mi voie să mă duc să cos un petic la pantalonașii lui Freddie Perkins...

Ușa se închise în urma ei, iar doamna Lippett o urmări cu gura căscată, rămînînd cu discursul în vînt.

SCRISORILE DOMNIȘOAREI JERUSHA ABBOTT

Către

DOMNUL TĂICUȚUL PICIOARE—LUNGI SMITH

215 FERGUSSEN HALL, 24 SEPTEMBRIE

Preabunule Epitrop Care Trimiți Orfani la Colegiu.

Am ajuns ! Ieri am călătorit timp de patru ore cu trenul. Nu găsești că îți dă o senzație ciudată ? Până acum, niciodată n—am călătorit cu trenul.

Colegiul este cea mai vastă, cea mai amețitoare clădire ! Mă rătăcesc ori de câte ori îmi părăsesc camera, îți voi face o descriere ceva mai târziu, când mă voi simți mai puțin amețită. Atunci îți voi vorbi și despre lecțiile mele. Cursurile nu încep pînă luni dimineață, iar azi e sîmbătă seara. Dar am dorit să—ți trimit această scrisoare spre a face cunoștință.

Mi se pare ciudat să trimiți scrisori cuiva pe care nu—l cunoști. Mi se pare ciudat însuși faptul de a scrie scrisori. În viața mea n—am scris mai mult de trei sau patru, de aceea te rog să treci cu vederea faptul dacă aceste scrisori nu vor constitui un model.

Ieri dimineață, înainte de a pleca, am avut cu doamna Lippett o convorbire foarte serioasă. Mi—a dat sfaturi cum să mă port în tot restul vieții și, mai cu seamă, cum să mă port față de bunul domn care face atît de mult pentru mine. Trebuie să am grijă să fiu „foarte respectuoasă”.

Dar cum poate cineva să fie foarte respectuos față de o persoană care dorește să i se spună John Smith? De ce n—ai ales un nume cu mai multă personalitate ? Aș putea tot așa de bine să trimit scrisori către Stimate Par de legat calul, sau Stimate Cuier.

În vara aceasta m—am gîndit foarte mult la dumneata. Faptul că am pe cineva care se interesează de mine după atîția ani mă face să mă simt ca și cum aș avea un fel de familie. Am impresia că, oarecum, aparțin cuiva, ceea ce îmi dă o senzație foarte plăcută. Totuși trebuie să mărturisesc că, ori de câte ori mă gîndesc la dumneata, închipuirea mea are o temelie prea puțin solidă. Nu știu decît trei lucruri și anume că :

1. Ești înalt.
2. Ești bogat.

3. Urăști fetele.

Presupun că aş putea să te numesc „Dragă Domnule Dușman al Fetelor”, numai că aceasta este, într—o oarecare măsură, o insultă la adresa mea, sau „Dragă Domnule Bogătaş”, dar aceasta ar fi o insultă pentru dumneata, ca și cum banii ar constitui singurul lucru important pentru persoana dumitale. Pe lângă asta, a fi bogat este o calitate cu totul superficială... poate nu vei fi bogat toată viața... o mulțime de oameni foarte deștepți se ruinează în Wall Street. Dar, cel puțin, „înalt” vei rămîne toată viața. De aceea m—am hotărît să te numesc „Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi” . Sper că n—o să te superi. Este doar o poreclă intimă — n—o să—i spunem doamnei Lippett.

Peste două minute va suna clopoțelul anunțînd ora 10. Clopoțelul împarte ziua noastră în secțiuni : mîncăm, dormim și învățăm după vrerea lui. E foarte înviorător. Veșnic mă simt ca un cal de pompieri. Iată—l, sună stingerea ! Noapte bună !

Observă cu cîtă precizie mă supun regulilor — datorită antrenamentului meu făcut la „Orfelinatul John Grier”.

A dumitale, cu cel mai adînc respect,
Jerusha Abbott

1 OCTOMBRIE

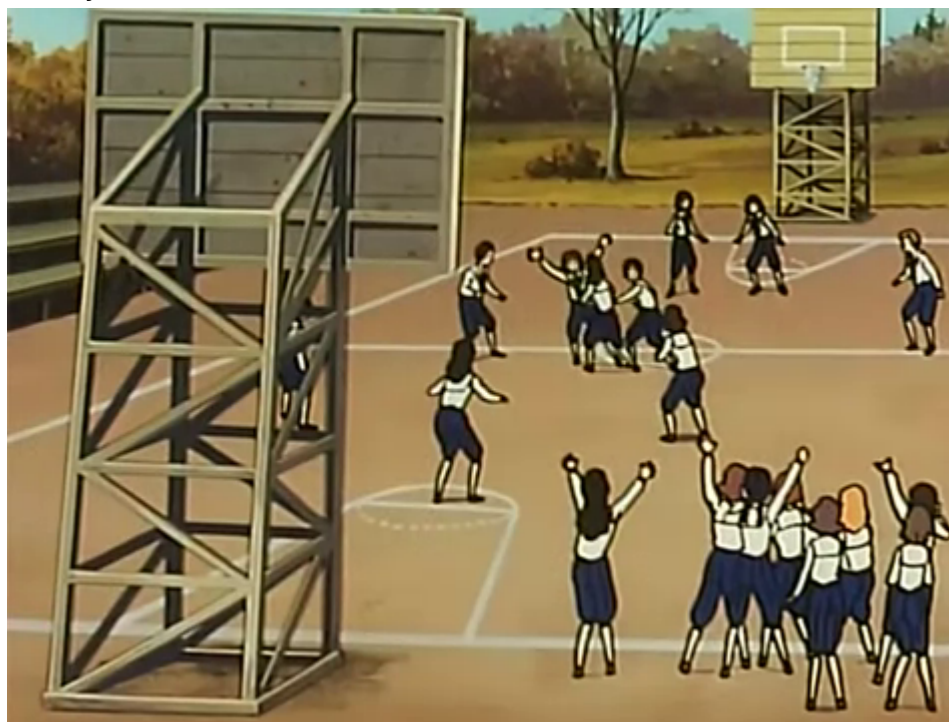
Domnului Tăicuțul Picioare—Lungi Smith
 Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Iubesc colegiul și te iubesc și pe dumneata pentru că m—ai trimis aici. Sînt foarte, foarte fericită și atît de emoționată clipă de clipă, încît abia pot să dorm. Nu—ți poți închipui cît de mult se deosebește colegiul de orfelinatul John Grier. Niciodată n—am visat că există pe lume un asemenea loc. Îmi pare rău pentru oricine care nu este fată și care nu poate veni aici. Sînt sigură că colegiul unde ai urmat dumneata cînd erai student nu era așa de frumos.

Odaia mea se află sus într—un turn, care, înainte de a se clădi noua infirmerie, slujea drept izolator pentru bolile contagioase. La același etaj al turnului mai locuiesc alte trei fete : o studentă în anul patru, care poartă ochelari și veșnic ne roagă să fim mai puțin zgomotoase, și două studente în anul întîi, Sallie McBride și Julia Rutledge Pendleton. Sallie are părul roșu, un nas cîrn și e foarte prietenoasă. Julia face parte dintr—o familie de aristocrați din New—York, și pînă acum nici nu m—a băgat în seamă. Ele stau în aceeași odaie, pe cînd eu și studenta din anul patru avem fiecare camera noastră. De obicei, studentele din anul întîi nu pot locui în odăi individuale, căci sînt foarte puține la număr, dar eu am primit una chiar fără s—o cer. Poate că administratoarea s—a gîndit că n—ar fi potrivit să pretindă tocmai unei domnișoare de familie să stea în aceeași cameră cu un copil găsit. Vezi, sînt și avantaje !

Odaia mea se află înspre nord—vest, are două ferestre și o priveliște ! După ce ai trăit timp de optsprezece ani într—o sală împreună cu douăzeci de persoane, este foarte odihnitor să fii singur. Este pentru prima dată cînd am avut prilejul să stau de vorbă cu Jerusha Abbott. Cred că o să—mi placă. Dumitale îți place ?

MARȚI

Studentele din anul întâi organizează o echipă de baschet. Sper să am norocul să fac parte din ea. Desigur, sînt mică de statură, dar grozav de iute, suplă și bine legată. Pe cînd celelalte fete vor sări în aer, eu mă voi strecura printre picioarele lor și voi prinde mingea. E atît de plăcut să faci antrenament după—masă, afară, pe terenul de sport, sub copacii cu frunzișul lor roșu și galben, în aerul îmbibat de mirosul frunzelor arse, și fiecare rîde și strigă. Acestea sînt cele mai fericite fete pe care le—am văzut vreodată, iar eu sînt cea mai fericită dintre toate !

Îmi pusesem în gînd să—ți scriu o scrisoare lungă și să—ți vorbesc despre tot ce am învățat (doamna Lippett a spus că dumneata dorești să știi acest lucru), dar tocmai a bătut ora a șaptea și în zece minute trebuie să fiu pe terenul de sport în costum de gimnastica. Crezi oare că voi intra în echipă?

A dumitale pentru totdeauna,
Jerusha Abbott

P.S. (orele 9)

Sallie McBride a băgat capul pe ușă acum cîteva minute. Iată ce a spus :

—Mi—e așa dor de acasă, încît pur și simplu simt că nu mai pot. Ție nu ți—e dor ?

Am zîmbit o clipă și am răspuns nu, ca să scap din încurcătură. Dorul de casă este unica boală de care n—am suferit ! Niciodată n—am auzit pe cineva spunînd că—i e dor de orfelinat ; dumneata ai auzit.

10 OCTOMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Ai auzit vreodată de Michel Angelo ? A fost un pictor vestit, care a trăit în Italia, în evul mediu². Toate studentele de la literatura engleză păreau că știu ceva despre el și toată clasa a râs, fiindcă eu am crezut că—i un arhanghel. Nu găsești că numele lui sună ca al unui arhanghel ? Partea proastă aici în colegiu e că ți se cere să știi o mulțime de lucruri pe care nu le—ai învățat niciodată. Uneori este foarte neplăcut. Acum însă, când fetele vorbesc de lucruri despre care eu n—am auzit niciodată, tac chitic și—apoi le caut în enciclopedie.

În prima zi am săvârșit o greșală de neiertat. Cineva a rostit un nume : Maurice Maeterlinck³, iar eu am întrebat dacă e vreo studentă din anul întâi. Gafa mea a făcut înconjurul colegiului. Dar, cu toate acestea, sînt la fel de inteligentă ca oricare colegă de a mea, ba chiar mai ageră la minte decît multe dintre ele!

Te—ar interesa să știi cum mi—am mobilat odaia? E o simfonie de cafeniu și galben. Pereții au fost zugrăviți în bej, iar eu am cumpărat perdele și perne galbene de bumbac, un birou de mahon (de la hala de vechituri, cu trei dolari), un scaun de nuiele și un covor maron cu o pată de cerneală la mijloc ; pun scaunul deasupra petei.

Ferestrele sînt foarte sus, așa că nu poți să privești afară de pe un scaun obișnuit. Dar am deșurubat oglinda din spatele biroului, am tapițat partea de sus și l—am mutat în fața ferestrei. Are tocmai înălțimea potrivită pentru a sta pe el la fereastră, ca pe un scaun. Tragi sertarele ca pe niște trepte și te urci sus. Foarte comod !

Sallie McBride m—a ajutat să aleg lucrurile la licitația studentelor din anul patru. Ea a trăit toată viața într—o casă și se pricepe la mobile. Dumneata nu—ți poți închipui ce plăcut e să târguiești cu o bancnotă adevărată de cinci dolari și să primești și restul, când în viața ta n—ai avut niciodată mai mult decît cîteva centime. Te asigur, dragă tăicuțule, că prețuiesc banii pe care mi—i dai.

Sallie este cea mai simpatică făptură din lume, iar Julia Rutledge Pendleton, cea mai puțin. E ciudat cum nu se pricepe cancelaria colegiului cînd e vorba, de repartizarea fetelor în odăi. Sallie crede că orice lucru e amuzant — chiar cînd cazi la examen — pe cînd pe Julia o plictisește orice lucru. Ea nu se străduiește niciodată să fie cît de cît amabilă. Crede că, dacă te cheamă Pendleton, acest singur fapt îți

² Jerusha greșeste ; Michel Angeto a trăit în timpul Renașterii.

³ Maurice Maeterlinck (1862—1949) — scriitor belgian, unul din principalii reprezentanți ai simbolismului european în teatru. Opera sa se remarcă prin poezia atmosferei, prin finețea analizei și a sugestiei, prin fluența și subtilitatea stilului.

dă dreptul să mergi în rai fără a mai fi cercetat. Julia și cu mine ne—am născut să fim dușmance.

Presupun că ai așteptat cu multă nerăbdare să afli ce anume învăț.

1. Latina : Al doilea război *punic*. Hanibal și trupele sale și—au așezat aseară *bivua*cul lângă Lacul Trasimene. Au pregătit romanilor o ambuscadă, iar la orele patru, azi—dimineață, a avut loc o luptă. Romanii sînt în retragere.

2. Franceza : 24 de pagini din „Cei Trei Mușchetari” și conjugarea a treia a verbelor neregulate.

3. Geometria : Am terminat cilindrii. Acum facem conul.

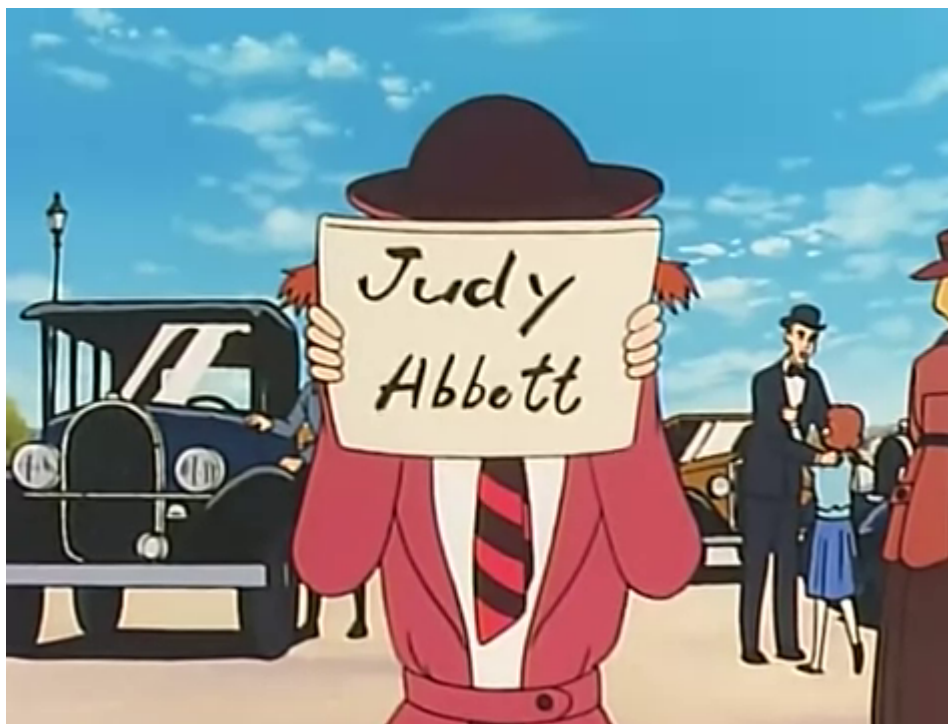
4. Engleza : Studiem compoziția. Stilul meu cîștigă zilnic în claritate și concizie.

5. Fiziologia : Am ajuns la aparatul digestiv. Bila și pancreasul, data viitoare.

A dumitale pe cale de a fi instruită,
Jerusha Abbott

P.S. Tăicuțule, sper că nu te—atingi de alcool ? Are urmări grave pentru ficat.

MIERCURI

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi.

Mi—am schimbat numele.

În catalog sînt tot *Jerusha*, dar Judy, pentru toți ceilalți. Nu—i așa că—i foarte trist să fii nevoită să—ți dai tu singură unicul diminutiv pe care l—ai avut vreodată ? Nici măcar numele de Judy nu l—am inventat eu. Așa mă striga Freddie Perkins înainte de a putea vorbi corect.

Aș fi dorit ca doamna Lippett să dea dovadă de mai multă ingeniozitate în alegerea numelor copilașilor. Numele de familie le ia din cartea de telefon — vei găsi Abbott chiar pe prima pagină — iar pe cele de botez le culege de pretutindeni. Numele de *Jerusha* l—a luat de pe o piatră funerară. L—am urît întotdeauna pentru că—i un nume de fată prostuță, cu care nu semăn nici un pic — o fetiță cu ochi albaștri, dezmiardată și răsfățată de întreaga familie, care își urmează drumul în viață fără griji. N—ar fi fost bine să fiu și eu ca ea? Oricîte defecte aș avea, nimeni nu mă poate acuza vreodată că familia m—ar fi răsfățat! Dar e foarte amuzant să pretind că am fost. Pe viitor te rog să te adresezi întotdeauna lui Judy!

Dorești să știi ceva ? Am trei perechi de mănuși de piele. Înainte am avut mănuși cu un deget, primite la pomul de Crăciun, dar niciodată mănuși de piele veritabilă, cu cinci degete. Le pun și le scot din mîna în fiecare minut. Trebuie să țin minte să nu le port și în timpul orelor.

(Sună clopoțelul de masă. La revedere !)

VINERI

Ce crezi, tăicuțele ? Profesoara de limba engleză a spus că ultima mea compoziție dovedește o originalitate cu totul ieșită din comun ! Crede—mă, așa a spus ! Acestea au fost cuvintele ei. Nu prea pare cu puțință, dacă ținem seama de educația primită în cei optsprezece ani ai mei. Scopul orfelinatului John Grier (după cum fără îndoială știi și aprobi din toată inima) este să—i prefacă pe cei nouăzeci și șapte de orfani în nouăzeci și șapte de gemeni. Neobișnuita îndemânare artistică de care dau dovadă mi s—a dezvoltat de la o vîrstă fragedă, cînd desenam portretele doamnei Lippett pe ușa șopronului unde se păstrau lemnele de foc.

Sper că nu—ți rănesc sensibilitatea criticînd căminul tinereții mele. Dar dumneata ești stăpîn pe situație, știi, și în caz că devin obraznică, poți opri oricînd cecurile. Desigur, nu e prea politicos din partea mea să spun acest lucru, însă nu te poți aștepta de la mine să am maniere. Un azil, de copii găsiți nu e un pension de educare a tinerelor domnișoare.

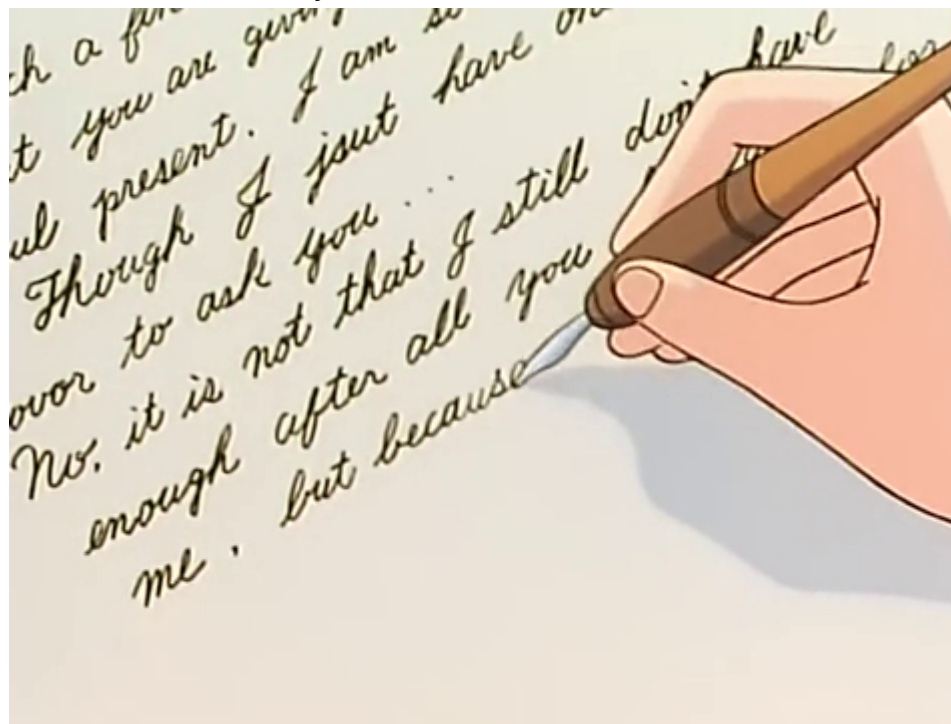
Știi, tăicuțele, nu învățatul lecțiilor va fi cel mai greu lucru aici, la colegiu, ci recreația. Jumătate din timp nu știu despre ce vorbesc fetele. Glumele lor par să se refere la un trecut pe care, în afară de mine, fiecare din ele l—a avut. Sînt o străină pe lume, căci nu le înțeleg limbajul. Este un sentiment dureros. L—am avut toată viața. La liceu, fetele se adunau în grupuri și mă măsurau cu privirea. Eram ciudată, cu totul altfel decît ele și fiecare o știa. Mi se părea că pe fruntea mea stă scris : „Orfelinatul John Grier”. Atunci, unele mai miloase se hotărau să se apropie de mine și să—mi spună ceva politicos. *Le uram pe fiecare în parte*, dar mai ales pe cele miloase.

Aici însă nimeni nu știe că am fost crescută într—un orfelinat. Salliei McBride i—am spus că mama și tata au murit și că un domn bătrîn și bun m—a trimis la colegiu, ceea ce, într—o anumită măsură, este purul adevăr. Nu vreau să crezi că sînt lașă, dar doresc să fiu și eu ca celelalte fete, căci singura mare deosebire este acel „îngrozitor Orfelinat”, care apasă asupra copilăriei mele. Dacă aș putea să întorc spatele trecutului și să alung amintirea, sînt încredințată că aș putea fi tot atît de bine văzută ca oricare altă fată. Nu cred că există o altă deosebire ascunsă.

Dar, oricum, Sallie McBride mă iubește.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy Abbott (Née Jerusha)

SÎMBĂȚĂ DIMINEAȚĂ

Am recitit scrisoarea și mi se pare că nu este prea veselă. Dar nu ghicești oare că am o temă specială pentru luni dimineață, și că am repetiție la geometrie, și o răceală cu strănuturi ?

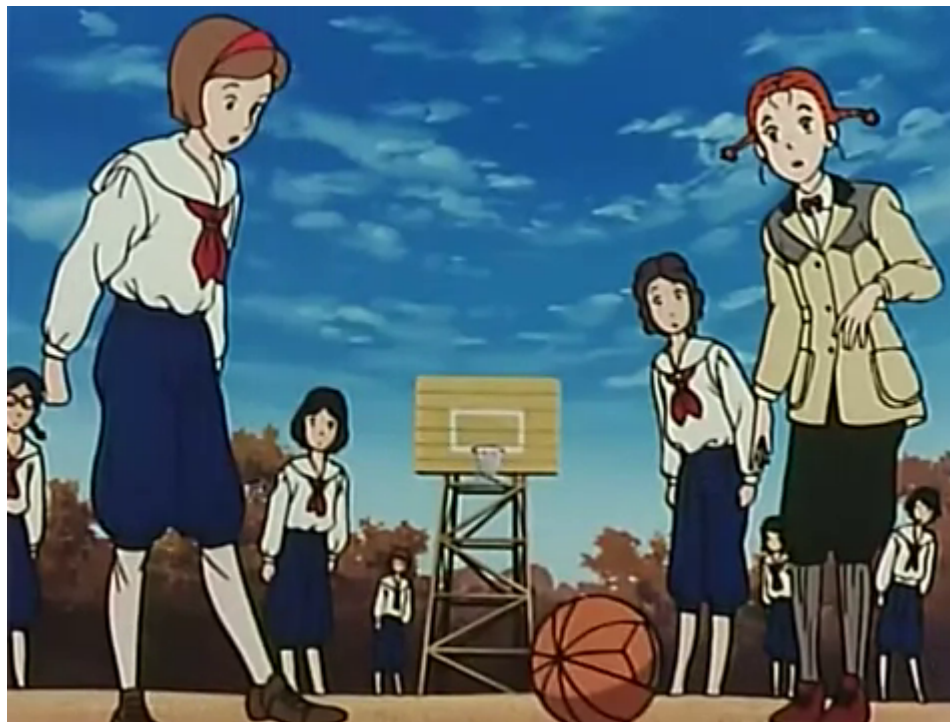
DUMINICĂ

Am uitat să pun ieri scrisoarea la cutie, așa că voi adăuga un post—scriptum indignat. Azi—dimineață am primit vizita unui episcop, și ce crezi că ne—a spus ?

Cel mai generos îndemn pe care ni l—a făcut nouă Biblia este următorul : „Păstrați—i pururea pe cei săraci lângă voi ; ei sînt pe lume ca să ne facă pe noi milostivi”.

Te rog să notezi că, după părerea lui, săracul ar fi un fel de animal domestic folositor. Dacă n—aș fi devenit o adevărată domnișoară, m—aș fi dus glonț la dînsul după slujba religioasă și i—aș fi spus fără înconjur tot ce gîndesc.

25 OCTOMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Sînt în echipa de baschet și ar trebui să vezi vînătaia de pe umărul meu stîng. E albastră—neagră, cu mici dungi portocalii. Julia Pendleton a încercat să intre în echipă, dar n—a reușit. Ura !

Vezi ce caracter josnic am?!

Colegiul devine din ce în ce mai frumos. Îmi plac fetele și profesoarele, orele de curs, incinta universității și mîncarea. Ni se dă înghețată de două ori pe săptămîină și niciodată mămăligă !

Ai dorit să ai vești de la mine numai o dată pe lună, nu—i așa ? Iar eu te—am bombardat cu scrisori mai în fiecare zi ! Dar am fost atît de impresionată de toate aceste noi întîmplări, încît trebuia să stau de vorbă cu cineva. Și dumneata ești singura ființă pe care o cunosc. Te rog iartă—mi exuberanța. Mă voi potoli în curînd. Dacă scrisorile mele te plictisesc, poți să le arunci în coșul cu hîrtii. Îți promit că n—am să—ți mai scriu pînă la mijlocul lui noiembrie.

A dumitale vorbăreață,
Judy Abbott

15 NOIEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Ascultă ce—am învățat azi :

Aria laterală a unui trunchi de piramidă regulată este egală cu semisuma perimetrelor bazelor înmulțită cu înălțimea unei fețe laterale.

Nu pare adevărat, dar este ; pot s—o dovedesc !

Nu ți—am vorbit niciodată de toaletele mele, tăicuțule. Șase rochii, toate noi și frumoase, cumpărate anume pentru mine, nu primite de la cineva mai mare. Poate nu—ți dai seama ce apogeu înseamnă acest lucru în viața unei orfane. Dumneata mi le—ai dat, iar eu îți sînt foarte, foarte, foarte recunoscătoare. A învăța e un lucru minunat, dar nimic nu se compară cu *experiența* amețitoare de a avea șase rochii noi. Mi le—a ales domnișoara Pritchard, care este în comitetul de inspecție, nu doamna Lippett, slavă Domnului ! Am o rochie de seară de muselin de mătase trandafirie (sînt, într—adevăr, frumoasă în ea), o rochie albastră pentru biserică, o rochie pentru masa de seară de voal roșu, cu garnituri orientale (arăt în ea ca o țigancă), alta de mătase roz, un taior gri pentru stradă și o rochie de toate zilele pentru cursuri. Poate pentru Julia Rutledge, Pendleton n—o fi cine știe ce garderobă bogată, dar pentru Jerusha Abbott, oh, Doamne !

Presupun că acumă îți închipui că ai de—a face cu o creatură frivolă și superficială, și cîtă risipă de bani pentru a educa o fată !

Dar, tăicuțule, dacă dumneata ai fi fost îmbrăcat toată viața în stambă cadrilată, ai înțelege starea mea de azi. Cînd am început să merg la liceu, am intrat într—o perioadă și mai rea decît aceea a stambei cadrilate.

Oh, cutia milelor !

Nu poți înțelege cît m—am temut să apar în școală îmbrăcată în acele mizerabile rochii primite de pomană. Nu mă îndoiam cîtuși de puțin că voi sta în bancă alături de fata care purtase mai înainte rochia mea și că ea va chicoti și o va arăta celorlalte fete cu degetul. Amărăciunea de a purta îmbrăcăminte lepădată de dușmancele tale îți roade sufletul. Chiar dacă ar fi să port tot restul vieții mele ciorapi de mătase, nu cred că rana mi s—ar vindeca vreodată.

ULTIMUL BULETIN DE RĂZBOI !

Știri de pe front.

Joi 13 noiembrie, Hanibal a pus pe fugă avangarda romanilor și a condus armata cartagineză peste munți, în Cîmpiile Casilinum. O cohortă a *numizilor*, înarmată cu arme ușoare, a atacat infanteria lui Quintus Fabius Maximus. Două bătălii și o ușoară încăierare. Romanii au fost respinși cu grele pierderi.

Am onoarea de a fi corespondenta dumitale specială de pe front.

J. Abbott

P.S. Știu că nu trebuie să aștept nici un răspuns de la dumneata. M—au prevenit să nu te plictisesc cu întrebări, dar spune—mi, tăicuțule, numai de data asta : ești foarte bătrîn? Sau numai puțin bătrîn ? Ești chel cu desăvîrșire sau ai doar puțină chelie ? Mi—e tare greu să mă gîndesc la dumneata în abstract, ca la o teoremă de geometrie.

Fiind un om înalt, bogat, care urăște fetele, dar care este foarte generos cu o fată obraznică, cum arată el oare la chip ? R.S.V.⁴

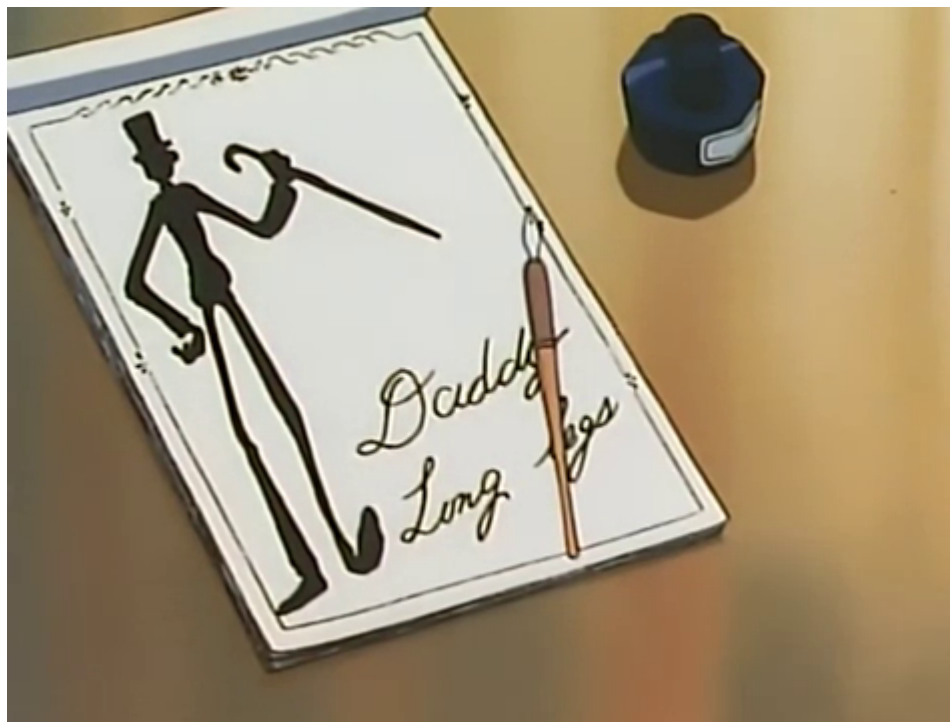
⁴ Prescurtare din limba franceză pentru „Răspundeți vă rog”.

19 DECEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Nu mi—ai răspuns la întrebarea mea și lucrul acesta era foarte important. EȘTI CHEL?

Te—am desenat exact așa cum arăți — foarte satisfăcător — până ce am ajuns în creștetul capului, și aici m—am încurcat. Nu pot să mă hotărâsc dacă ai părul alb sau negru, sau puțin *însurit*, sau poate n—ai de loc.

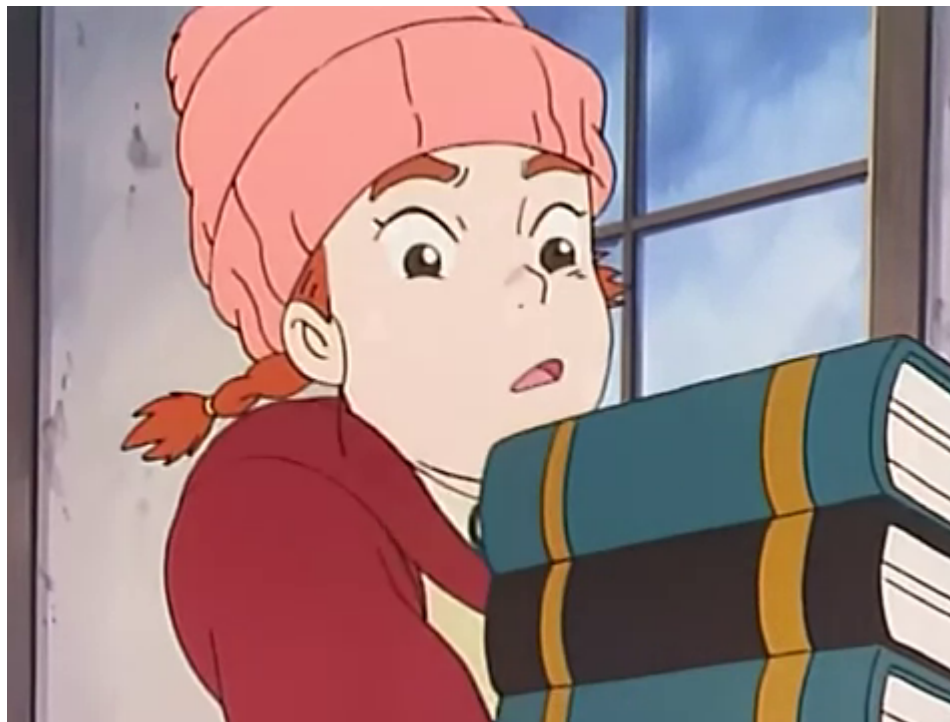

Iată aici portretul dumitale :

Problema este : să—i adaug ceva păr ? Ai vrea să știi ce culoare au ochii dumitale ? Sînt cenușii, iar sprîncenele ies în afară întocmai ca niște streșini (la un personaj de roman, se *consideră* sinistru), și gura ți—este o linie dreaptă, cu tendința de a se lăsa în jos la colțuri. Vezi că știu ! Ești un bătrîn urîcios, cu toane.

(Sună clopoțelul pentru capelă).

9,45 P.M.

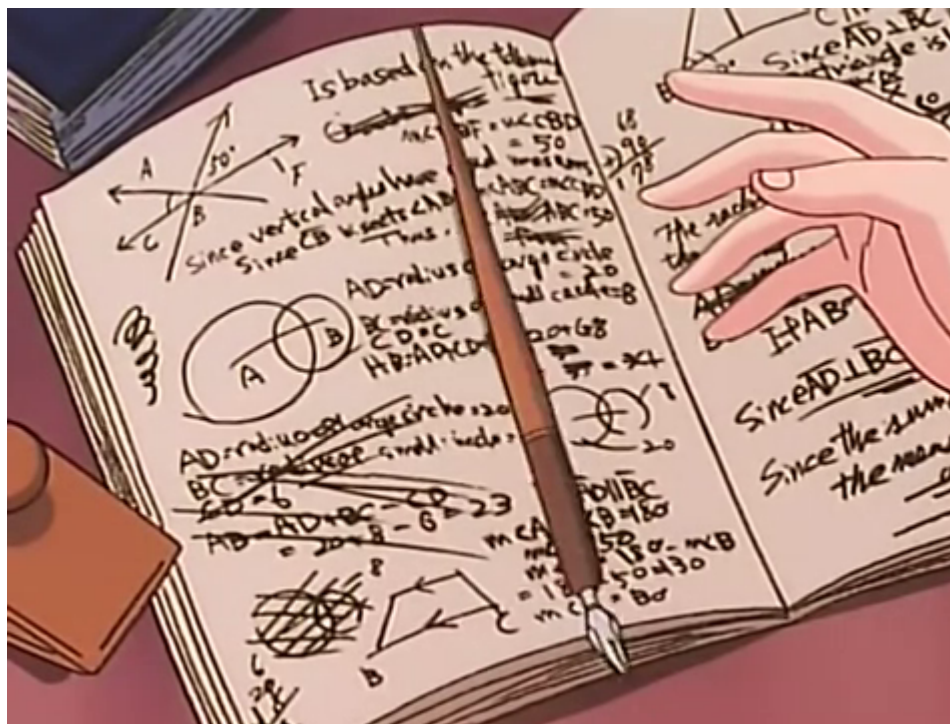
Am luat o nouă decizie, fermă : niciodată, niciodată să nu învăț noaptea, oricât de multe lucrări scrise am avea pentru a doua zi. În schimb, citesc cărți — trebuie să citesc, fiindcă am în urma mea optsprezece ani cu desăvârșire goi. N—ai putea să crezi, tăicuțule, ce prăpastie de ignoranță este în mintea mea ; de—abia acum îmi dau seama de adâncimile ei. Eu n—am habar de lucruri pe care cele mai multe dintre fete cu o familie bine încheată, cu casă, prieteni și cu bibliotecă le cunosc pe dinafară. De pildă :

Eu niciodată n—am citit „Mama Gîscă”, sau „David Copperfield”, sau „Ivanhoe”, sau „Cenușăreasa”, sau „Barbă Albastră”, sau „Robinson Crusoe”, sau „Jane Eyre”, sau „Alisa în Țara Minunilor”, sau vreun cuvînt scris de Rudyard Kipling. N—am știut că Henric al VIII—lea a fost însurat de mai multe ori și că Shelley este un poet. N—am știut că oamenii se trag din maimuțe și că „Grădina raiului” este un mit frumos. N—am știut că R.L.S. înseamnă Robert Louis Stevenson, sau că George Eliot a fost o femeie. N—am văzut niciodată chipul Monei Lisa și (deși n—ai să crezi, e adevărat) n—am auzit niciodată despre Sherlock Holmes.

Acum știu totul despre aceste lucruri și încă multe altele, dar îți poți da seama cît timp îmi trebuie ca să mi le însușesc. Și, ah, ce nostim ! În tot timpul zilei aștept cu nerăbdare sosirea serii, și atunci scriu pe ușă „ocupat”, îmi pun frumosul meu capot roșu de baie și papucii îmblăniți, îmi îngrămădesc toate pernele la spate pe canapea, aprind lampa de birou în dreptul cotului și citesc ! citesc ! citesc ! Nu mi—e de ajuns o singură carte. Citesc cîte patru o dată. Chiar acum am început poemele lui Tennyson, „Bîlciul deșertăciunilor”, „Povești simple” de Kipling și, să nu rîzi, „Viitoarele femei”. Am descoperit că sînt singura fată din colegiu care n—a fost crescută după „Viitoarele femei”. Totuși n—am suflat un cuvînt (asta m—ar fi stigmatizat ca o bizară). M—am dus fără să știe nimeni și am cumpărat—o cu 1 dolar și 12 cenți din banii mei de pe luna trecută; iar pe viitor, cînd cineva o să pomenească de lămîi verzi murate, voi ști despre ce este vorba.

(Sună clopoțelul de zece. Aceasta este o scrisoare foarte întreruptă).

SÎMBĂȚĂ

Domnule,

Am onoarea a raporta noi explorări în domeniul geometriei. Vinerea trecută am părăsit lecțiile noastre anterioare relative la paralelipipe și am trecut la trunchiul de piramidă. Considerăm că drumul e aspru și foarte anevoios.

DUMINICĂ

Vacanța de Crăciun începe săptămîna viitoare și cuierile au fost aduse sus. Coridoarele sînt așa de ticsite, încît cu greu poți să le străbați. Toată lumea e cuprinsă de o bucurie atît de fierbinte, încît învățătura a fost lăsată la o parte. În timpul vacanței voi petrece de minune. Mai rămîne în școală încă o studentă din anul întîi, care e din Texas. Plănuim să facem plimbări lungi și, dacă va fi gheață, vom învăța să patinăm. Apoi avem o bibliotecă întregă de citit și trei săptămîni libere, consacrate numai ei !

La revedere, tăicuțule, sper că te simți tot atât de fericit ca și mine.

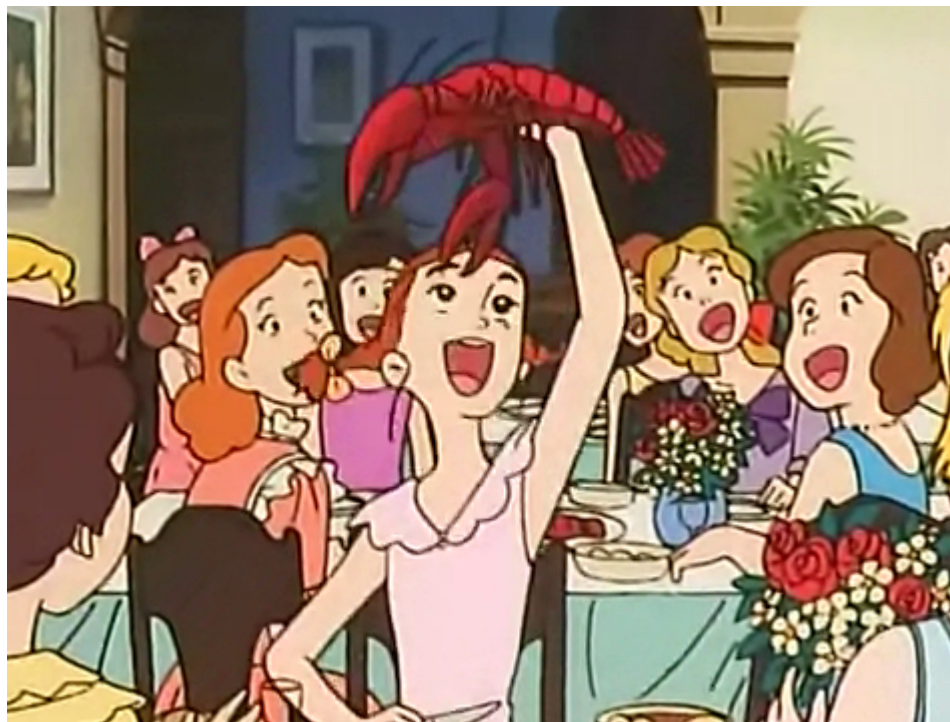
A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Nu uita să—mi răspunzi la întrebare. Dacă nu vrei să te obosești scriindu—mi, pune—l pe secretarul dumitale să telegrafieze. Să spună doar atât : ”Domnul Smith e cu desăvârșire chel” sau ”Domnul Smith are părul alb”.

Și poți să scazi cei douăzeci și cinci de cenți din alocația mea.

La revedere, până în ianuarie, și Crăciun vesel!

CĂTRE SFÂRȘITUL VACANTEI DE CRĂCIUN DATA EXACTĂ NECUNOSCUTĂ

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Ninge pe unde ești dumneata ? Lumea pe care o văd din turnul meu este învăluită în alb, iar fulgii care cad pe pământ sînt mari ca floricelele de porumb. Este tîrziu după—amiază, tocmai apune soarele (o culoare galbenă, rece) după niște dealuri violete și mai reci, iar eu stau cocoțată pe „scaunul” de la fereastră, profitînd de ultima lumină ca să—ți scriu.

Cele cinci piese de aur pe care mi le—ai trimis au fost o surpriză ! Nu sînt obișnuită să primesc cadouri de Crăciun. Mi—ai dat doar atît de multe lucruri — tot ce am, știi bine — încît nu cred că mai merit altele în plus. Dar îmi plac la fel de mult. Vrei să știi ce mi—am cumpărat cu banii primiți ?

1. Un ceas de argint cu curelușă de piele, ca să—l port la mîna și astfel să pot fi la timp la orele de declamație.

2. Poemele lui Matthew Arnold.

3. O pungă de cauciuc pentru apă caldă.

4. Un pled de voiaj. (Turnul meu este friguros.)

5. Cinci sute de coli de hîrtie galbenă pentru ciorne. (Am de gînd să încep să scriu cît mai curînd.)

6. Un dicționar de sinonime. (Ca să îmbogățesc vocabularul autoarei.)

7. (Nu prea aș vrea să mărturisesc acest ultim articol, dar totuși o voi face) : o pereche de ciorapi de mătase.

Și acum, tăicuțule, să nu zici că nu—ți mărturisesc tot! Dacă trebuie să știi, află că un motiv foarte josnic m—a împins să cumpăr ciorapi de mătase. Julia Pendleton vine în odaia mea ca să—și facă problemele la geometrie. Stă pe divan picior peste picior și poartă ciorapi de mătase în fiecare seară. Dar așteaptă un pic — îndată ce se va întoarce din vacanță, mă voi duce și eu și voi sta pe divanul ei, încălțată cu ciorapi de mătase. Vezi, tăicuțule, ce creatură mizerabilă sînt ; dar cel puțin sînt sinceră ; și—apoi, dumneata știai din dosarul meu de la orfelinat că nu—s desăvîrșită, nu—i așa ?

Ca să recapitulăm (acesta este modul în care profesoara de engleză își începe fiecare frază), îți sînt foarte recunoscătoare pentru cele șapte cadouri. Îmi închipui că au venit într—o cutie de la familia mea din California. Ceasul e de la tata, pledul, de la mama, termoforul de la bunicuța, care veșnic se teme c—o să răcesc în această climă, iar hîrtia galbenă de la fratele meu cel mic Harry. Sora mea Isabel mi—a dăruit ciorapii de mătase, iar mătușa Susan, poemele lui Matthew Arnold⁵. Unchiul Harry (micul Harry îi poartă numele) mi—a dat dicționarul ; el a vrut să—mi trimită ciocolată, dar eu am insistat asupra

⁵ Matthew Arnold (1822—1888). poet și critic englez.

sinonimelor.

Cred că nu te superi c—am îndrăznit să nascocesc această familie numeroasă ? Iar acum să—ți spun cum mi—am petrecut vacanța ; sau mai presus de orice te interesează ce—am învățat ? Sper că apreciezi nuanța „mai presus de orice”.

Fata din Texas se numește Leonora Fenton (nume aproape tot atât de caraghios ca și Jerusha, nu găsești ?). Îmi place, dar nu așa de mult ca Sallie McBride. Niciodată n—are să—mi placă cineva așa de mult ca Sallie McBride, exceptîndu—te pe dumneata. Trebuie să te iubesc mai mult decît pe oricine, fiindcă dumneata ești întreaga mea familie, întruchipată într—unul singur. Leonora, eu și alte două studente din anul doi am făcut lungi plimbări pe cîmpie în fiecare zi frumoasă și am explorat toate împrejurimile. Eram îmbrăcate în fuste scurte, cu jachete îmblănite și căciulițe, iar în mînă țineam fiecare cîte un baston pentru a lovi lucrurile ivite în cale. Odată ne—am dus în oraș — la o depărtare de patru mile — și ne—am oprit la un restaurant unde iau masa studentele colegiului. Homari la grătar (35 de cenți), iar ca desert : clătite cu sirop de arțar (15 cenți). Hrănitor și ieftin. A fost o adevărată escapadă! În special pentru mine, fiindcă era cu totul altceva decît orfelinalul. Ori de cîte ori părăsesc colegiul, am impresia că sînt un ocnaș evadat. Fără să mă gîndesc, m—am pornit să le împărtășesc celorlalte fete ceea ce simțeam. Eram gata—gata să dau drumul mărturisirii, cînd mi—am dat seama și m—am oprit. Este îngrozitor pentru mine să nu spun tot ce știu. Mie îmi place să fac confidențe. Dacă nu te—aș avea pe dumneata în fața căruia să—mi descarc sufletul, aș plesni.

Vinerea trecută, seara, am pregătit zaharicale din melasă. A fost o petrecere dată de către supraveghetoria pavilionului Fergusen, pentru fetele din celelalte pavilioane care, ca și mine, au rămas în vacanță la colegiu. Eram în total douăzeci și două de fete, studente în anul întîi, doi, trei și patru, și toate ne—am înțeles de minune. Bucătăria este uriașă, cu ibrice și cratițe de aramă atîrnate rînduri—rînduri pe zidul de piatră, cea mai mică cratiță avînd aproape mărimea unui cazan de spălat rufe. La Fergusen locuiesc patru sute de fete. Bucătarul—șef, cu bonetă și șorț alb, ne—a adus douăzeci și două de bonete și șorțuri albe — nu pot să—mi explic de unde a găsit atîtea — și toate ne—am transformat în bucătărese.

Am făcut mare haz, deși am văzut caramelle mai bune. Cînd, în sfîrșit totul s—a terminat, iar bucătăria, clanțele și noi înșine eram cu desăvîrșire năclăite, am organizat o procesiune, gătite cu bonetele și cu șorțurile și, ținînd în mîini care o cogeamite furculiță, care o lingură sau o tigaie de prăjit, am pornit—o în marș pe coridoarele pustii spre cancelarie, unde o jumătate de duzină de profesoare și pedagoge petreceau o seară liniștită.

Le—am făcut o serenadă cu cîntece studentești și le—am oferit aperitive. Ele le—au primit în mod politicoș, dar cu oarecare rezervă. Le—am lăsat sugînd bulgări de caramelle, care le încliau gura de nu mai puteau vorbi.

Vezi, cum, tăicuțule, că educația mea progresează !

Nu crezi oare c—ar trebui să mă fac o graficiană în loc de scriitoare ?

Vacanța se termină peste două zile și sînt bucuroasă să—mi revăd colegele. Turnul meu e cam pustiu. Cînd nouă persoane ocupă o clădire construită pentru patru sute, asta se vede imediat.

Unsprezece pagini ! Intenția mea era să—ți scriu numai cîteva cuvinte de mulțumire, dar condeiul, odată pornit la drum, nu s—a mai oprit.

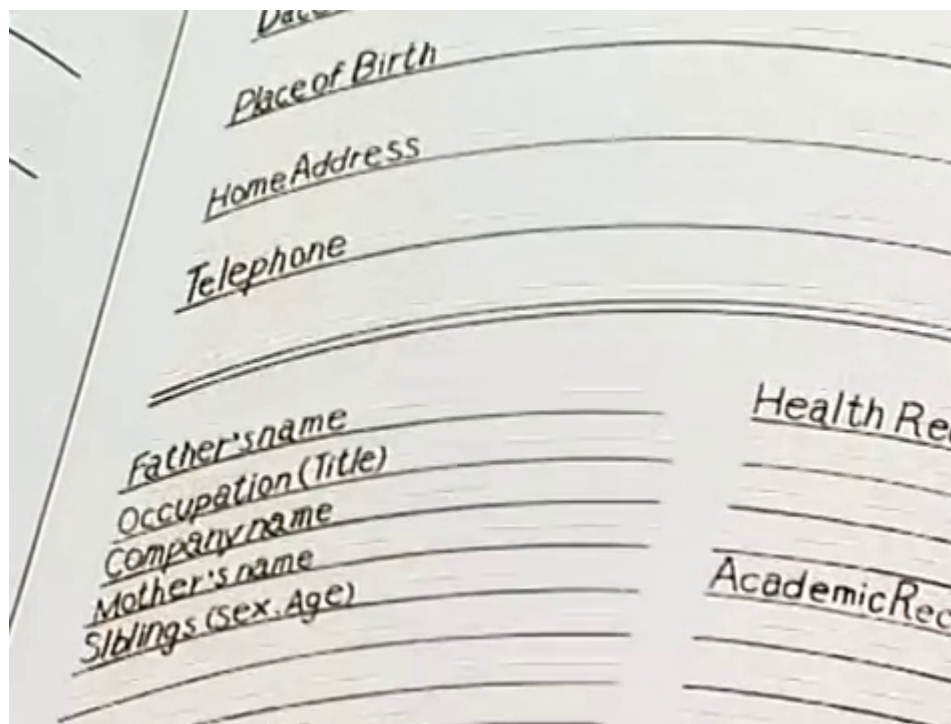
La revedere și—ți mulțumesc că te—ai gîndit la mine. Aș fi într—adevăr fericită dacă la orizont nu s—ar fi ivit un mic nor amenințător : examenele încep în februarie.

Cu iubire, a dumitale,

Judy

P.S. Probabil că nu se cuvine să—ți trimit iubire. În acest caz, iartă—mă. Dar trebuie să iubesc și eu pe cineva și cum n—am de ales decît între două persoane : între dumneata și doamna Lippett, dumneata trebuie să accepți iubirea mea, căci pe dînsa nu o pot iubi.

ÎN AJUN

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Ar trebui să vezi felul cum se învață în acest colegiu ! Am și uitat că am avut vacanță, în ultimele patru zile am îndesat în creier cincizeci și șapte de verbe neregulate. Sper că vor rămîne acolo cel puțin pînă după examene.

Unele fete își vînd cursurile după ce le—au citit, dar eu intenționez să le păstrez, pentru ca atunci cînd voi fi licențiată, să am întreaga mea cultură așezată pe un raft în bibliotecă, iar cînd voi căuta vreun amănunt, să—l găsesc fără pic de șovăire. E cu mult mai sigur decît să încerci a—l ține minte.

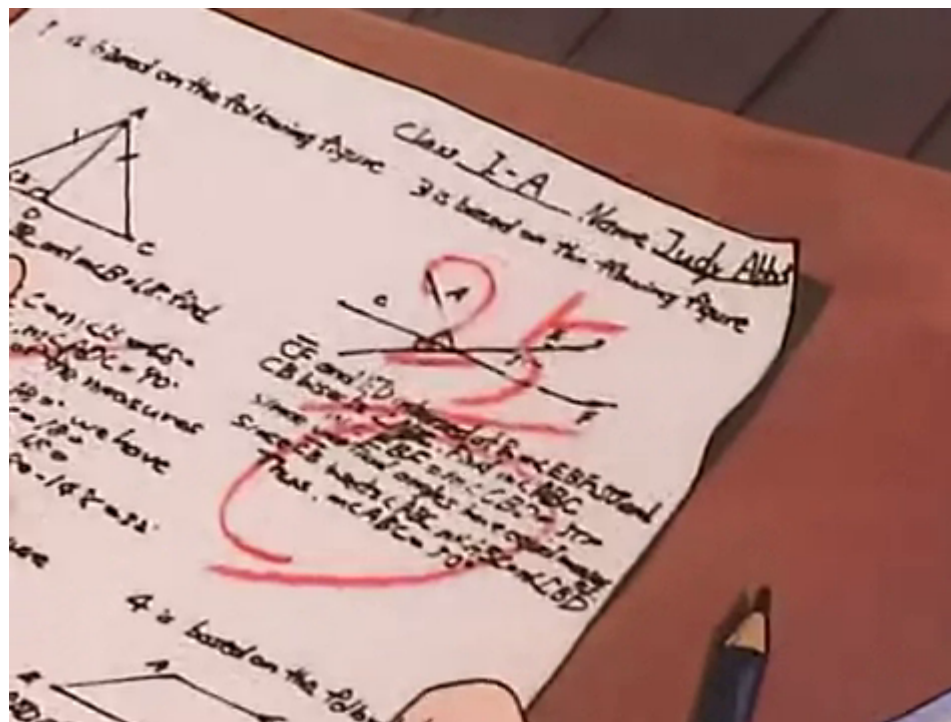
M—am pomenit aseară cu Julia Pendleton ; a spus că vine doar în treacăt, dar a stat un ceas încheiat. A început să vorbească despre familie, iar eu n—am putut s—o întrerup. A vrut să știe numele de familie, ca fată, al mamei mele. Auzit—ai vreodată o întrebare mai impertinentă pe care s—o poți pune cuiva ieșit de la orfelinatul de copii găsiți ? N—am avut curajul să spun că nu știu și m—am agățat în chip nefericit de primul nume ce mi—a venit în minte : Montgomery. Atunci ea a vrut să știe dacă aparțin de Montgomery—ii din Massachusetts sau de Montgomery—ii din Virginia.

Maică—sa e născută Rutherford. Familia ei a venit aici în corabia lui Noe și s—a înrudit prin căsătorie cu Henric al VIII—lea. Vechimea familiei din partea tatălui datează cu mult înainte de Adam. Pe ramurile cele mai înalte ale arborelui ei genealogic stă o rasă superioară de maimuțe cu păr fin de mătase și cu cozi nemaipomenit, de lungi.

Îmi pusesem în gînd să—ți scriu astă—seară o scrisoare frumoasă, veselă și amuzantă, dar mi—e somn și sînt înspăimîntată. Soarta unei studente din anul întîi nu—i dintre cele mai fericite.

A duminică, în ajun de a fi examinată,
Judy Abbott

DUMINICĂ

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Am să—ți comunic vești îngrozitor, îngrozitor, îngrozitor de rele, dar le păstrez pentru la sfârșit. Voi căuta mai întâi să te dispun.

Jerusha Abbott a început să fie scriitoare. Un poem intitulat „Din turnul meu” va apare în februarie în revista lunară a colegiului, pe prima pagină — ceea ce înseamnă o mare onoare pentru o studentă din anul întâi. Profesoara de engleză m—a oprit aseară, pe când ieșeam de la capelă, și mi—a spus că e o lucrare încântătoare, cu excepția versului al șaselea, care e prea lung. Îți voi trimite o copie, poate c—o să—l citești.

Stai să văd dacă—mi mai aduc aminte de altceva plăcut. Ah, da ! Învăț să patinez și mă țin pe patine destul de bine. De asemenea, am învățat cum să cobor pe o frînghie atârnată de tavanul sălii de gimnastică, și pot să sar peste o ștachetă înaltă de trei picioare și șase toli. Sper ca în curînd s—ajung la patru picioare.

Azi—dimineață, episcopul de Alabama a rostit o predică foarte impresionantă. Și—a ales ca text : „Nu judeca dacă nu vrei să fii judecat”. Era vorba despre necesitatea de a ierta greșelile altora și a nu descuraja lumea prin sentințe aspre. Aș fi vrut s—o ascult și dumneata.

Această după—amiază este cea mai însorită și mai orbitoare din cîte au fost în iarna asta. Țurțuri de gheață atîrnă în brazi, și întreaga natură se apleacă ușor sub povara zăpezii — afară de mine, care mă încovoi sub povara unei mari supărări.

Și acum știrea — curaj, Judy ! Trebuie să spui. Oare ești într—adevăr bine dispus ? Am căzut la matematici și la proza latină. Iau meditații și voi da alt examen luna viitoare. Mi—ar părea rău dacă ai fi dezamăgit. De altfel, mie nu—mi pasă cîtuși de puțin fiindcă am învățat foarte, foarte multe lucruri care nu erau în program. Am citit Șaptesprezece romane și o baniță de poezii — crede—mă. Romane absolut necesare : „Bîlciul Deșertăciunilor”, ”Richard Feverel”, și „Alisa în Țara Minunilor” ; de asemenea „Eseurile” lui Emerson și „Viața lui Scott”, de Lockhart, primul volum al lui Gibbon „Imperiul Roman” și jumătate din „Viața lui Benvenuto Cellini” — ce amuzant e ! El avea obiceiul să iasă la plimbare și, cu totul întâmplător, să omoare un om înainte de micul dejun !

Vezi, tăicuțule, sînt cu mult mai deșteaptă decît dacă m—aș fi mărginit numai la latină. Vrei să mă ierți numai de data asta, dacă îți promit că n—am să mai cad altă dată ?

A duminică care se căiește punîndu—și cenușă în cap,
Judy

DRAGĂ TĂICUȚULE PICIOARE—LUNGI,

Aceasta este o scrisoare suplimentară la mijlocul lunii, fiindcă în noaptea asta mă simt foarte singură. Afară viscolește, zăpada lovește în geam. Toate luminile s—au stins ; am băut cafea neagră și nu pot să dorm.

Astă—seară am avut musafiri la masă : pe Sallie, pe Julia și pe Leonora Fenton, și am servit sardele cu pesmeți prăjiți în unt, salată, caramele și cafea. Julia a spus că a petrecut bine, iar Sallie a rămas să—mi ajute la spălatul farfuriilor.

Aș putea și ar fi foarte util să învăț astă—seară la latină, dar, ce mai tura—vura, sînt un școlar care se lasă pe tînjală cînd e vorba de latină. L—am dat gata pe Tit Liviu și „De Senectute”, iar acum sîntem în luptă cu „De Amiciția” (pronunțat Damn Icitia⁶).

Te—ai supăra dacă, doar pentru un scurt timp, am presupune că ești bunica mea? Sallie are una, iar Julia și Leonora cîte două fiecare și, astă—seară, le—au comparat. E tot ce mi—aș dori să am în momentul de față ; este o rudenie atît de onorabilă ! Așa că, dacă într—adevăr nu te opui... — ieri, cînd am fost în oraș, am văzut cea mai adorabilă bonetă din dantelă de Cluny, garnisită cu o panglică de culoarea levănțichii. Ți—o voi face Cadou la cea de a optzeci și treia aniversare a dumitale.!!!

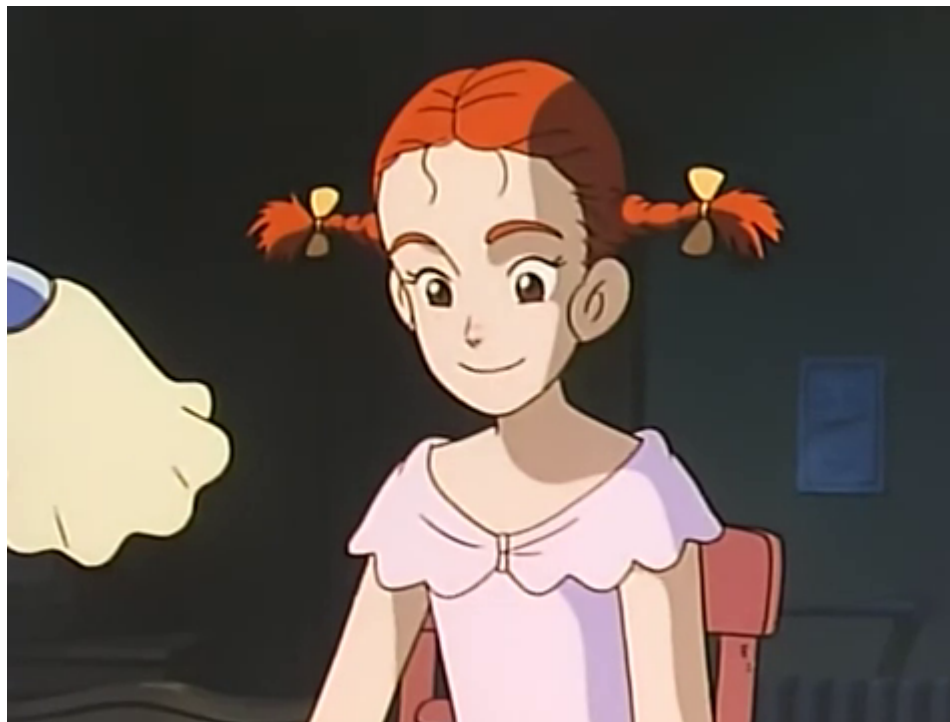
Iată că ceasul din turnul capelei bate miezul nopții.

În fine, cred că mi—e somn.

Noapte bună, bunicuțo, Te iubesc mult,
Judy

⁶ în textul englezesc, joc de cuvinte: Damn Icitia înseamnă nestemată Icitia.

IDELE LUI MARTE

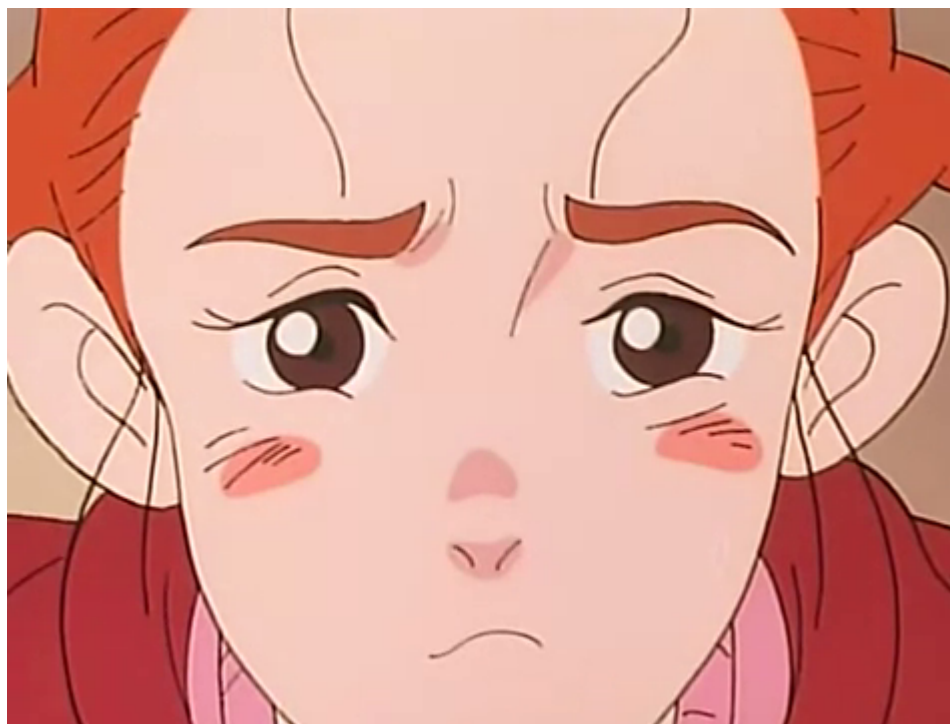
Dragă T.P.L.,

Studiez proza latină — compunerea. Am învățat—o. O voi învăța. Voi fi aproape gata cu învățatul. Marțea viitoare, la ora șapte, are loc reexaminarea mea. Și, ori voi trece, ori voi PLESNI. Așa că poți să te aștepți să ai vești de la mine întreagă, fericită și liberă de orice griji, sau preschimbată în bucățele.

Îți voi trimite o scrisoare respectabilă când se va termina reexaminarea. Astă—seară am o întâlnire urgentă cu Ablativul Absolut.

A dumitale, foarte zorită, J.A.

26 MARTIE

Domnule T.P.L. Smith,

Domnule ! Niciodată nu răspundeți la nici una din întrebările mele. Niciodată nu arătați nici cel mai mic interes în tot ceea ce fac eu. Sînteți, probabil, cel mai oribil dintre toți acei oribili epitropi, și faptul că vă ocupați de educarea mea nu înseamnă de loc că v—ar păsa cît de cît de mine, ci o faceți dintr—un sentiment de *Datorie*.

Nu știu absolut nimic despre dumneavoastră. Nu vă știu nici măcar numele. Scriind unui *Lucru*, ești lipsit de inspirație. Nu mă îndoiesc că dumneavoastră aruncați scrisorile mele la coș fără să le citiți. De aici înainte vă voi scrie numai despre felul cum învăț.

Reexaminările mele la latină și la geometrie au avut loc săptămîna trecută. Am trecut la amîndouă și sînt liberă de orice griji.

Cu stimă, Jerusha Abbott

2 APRILIE

Scumpe Tăicuțule Picioare—Lungi,

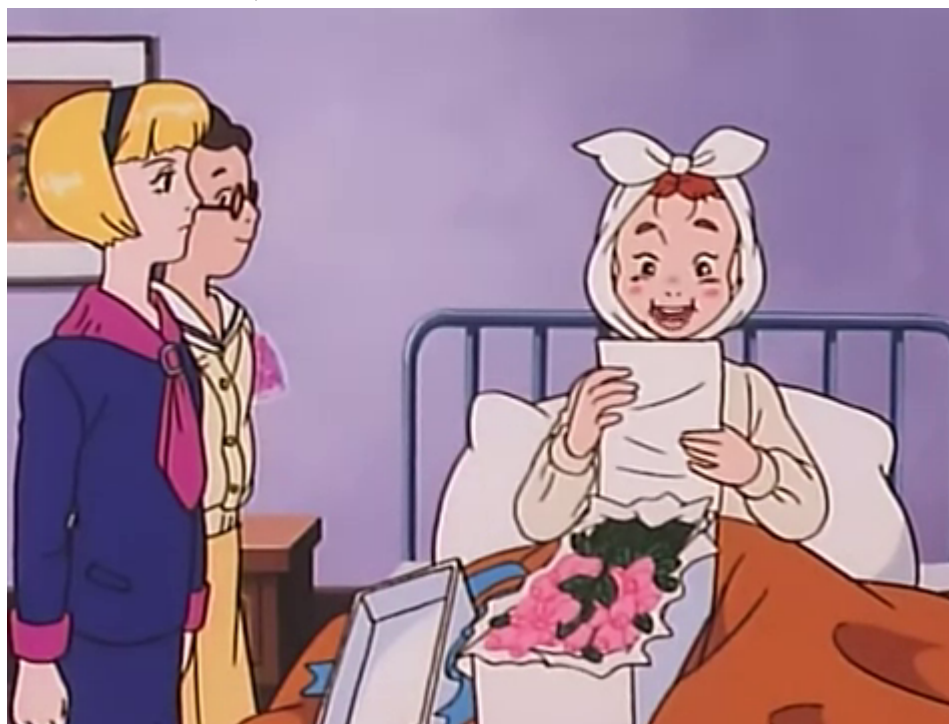
Sînt o BESTIE !

Uită, te rog, scrisoarea îngrozitoare pe care ți—am trimis—o săptămîna trecută. În noaptea cînd am scris—o mă simțeam grozav de singură, de nenorocită și mă durea în gît. Nu știam că sînt chiar la începutul bolii; o gripă cu amigdalită și alte multe complicații. Acum mă aflu la infirmerie, unde stau de șase zile. Astăzi este prima oară cînd mi s—a dat voie să mă ridic în capul oaselor și să pun mîna pe toc și hîrtie. Sora—șefă e *foarte autoritară*. Dar tot timpul m—am gîndit la scrisoare și n—o să mă fac bine pînă nu mă vei ierta. Alăturat, este chipul meu, așa cum arăt, cu un bandaj în jurul capului, legat ca niște urechi de iepure. Nu—ți inspiră milă ? Mi s—au umflat glandele sublinguale. Am studiat fiziologia — tot anul și niciodată n—am auzit vorbindu—se de glandele sublinguale. Ce superficial se predă învățatura !

Nu pot să mai scriu. Mă simt foarte slăbită cînd stau prea mult în sus. Te rog iartă—mă c—am fost obraznică și nerecunoscătoare. Am dat dovadă de proastă creștere.

A dumitale, cu dragoste,
Judy Abbott

LA INFIRMERIE, 4 APRILIE

Scumpe Tăicuțele Picioare—Lungi,

Aseară, când afară se înnopta, cum stăteam în capul oaselor în pat și priveam cum plouă, și mă simțeam nespus de plictisită de viață într—un colegiu atît de mare, a intrat în cameră sora, cu o cutie lungă, albă, sosită pt adresa mea, plină cu cei mai *încîntători* boboci de trandafiri roz, dar și mai plăcut decît aceasta, cutia conținea o carte de vizită cu un mesagiu foarte politic, scris cu litere mici, aplecate ciudat spre stînga (însă un scris care dovedește mult caracter). Îți mulțumesc, tăicuțele, îți mulțumesc de o mie de ori. Florile pe care mi le—ai trimis constituie primul dar real pe care l—am primit vreodată în viața mea. Dacă vrei să știi cît sînt de copilăroasă, află că m—am culcat și am plîns, căci eram tare fericită.

Acum, cînd sînt sigură că citești scrisorile mele, mă voi strădui să fie cît mai interesante, astfel că vor merita să fie păstrate în casa de bani, legate cu o panglică roșie. Dar, te rog, scoate—o pe aceea îngrozitoare și arde—o. Mă înfior la gîndul că ai putea s—o recitești.

Îți mulțumesc că ai înveselit pe o studentă din anul întîi, bolnavă, supărată și nenorocită. Probabil dumneata ai o familie numeroasă care te iubește, și prieteni, și nu știi ce înseamnă să te simți singur. Dar eu știu.

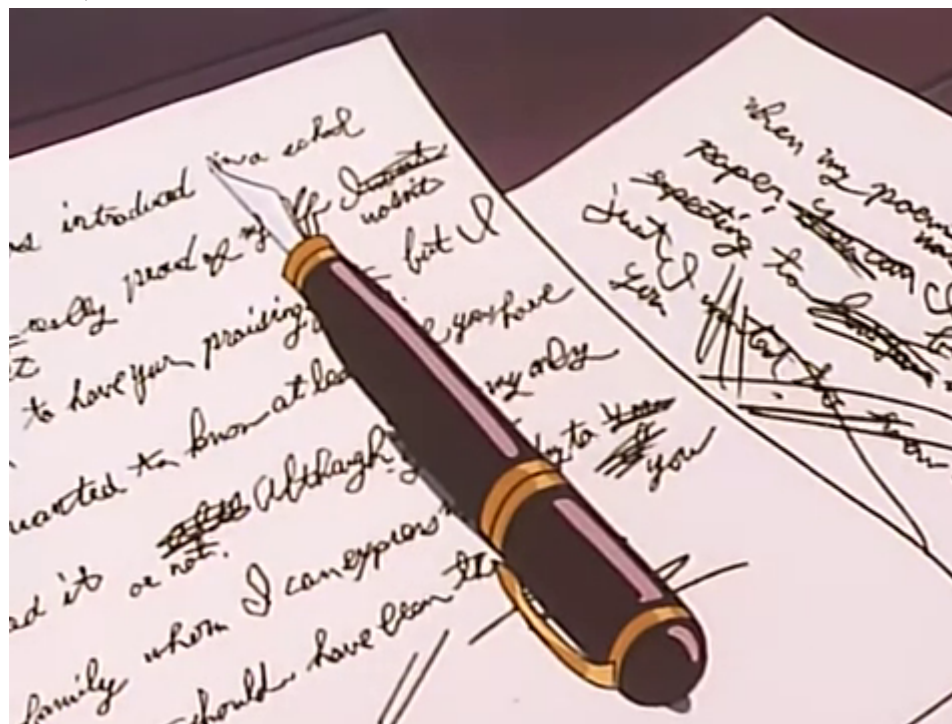
La revedere. Îți promit că n—am să mai fiu rea fiindcă știu că dumneata exiști în carne și oase. De asemenea, îți făgăduiesc că n—am să te mai plictisesc cu întrebări.

Tot mai urăști fetele ?

A dumitale pentru totdeauna.

Judy

LUNI, ORA A 8—A

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Sper că nu dumneata ești epitropul care s—a așezat pe o broască. Mi s—a spus că broasca a crăpat, pocnind îngrozitor, așa că, de bună seamă, acela a fost un epitrop ceva mai gras decât dumneata.

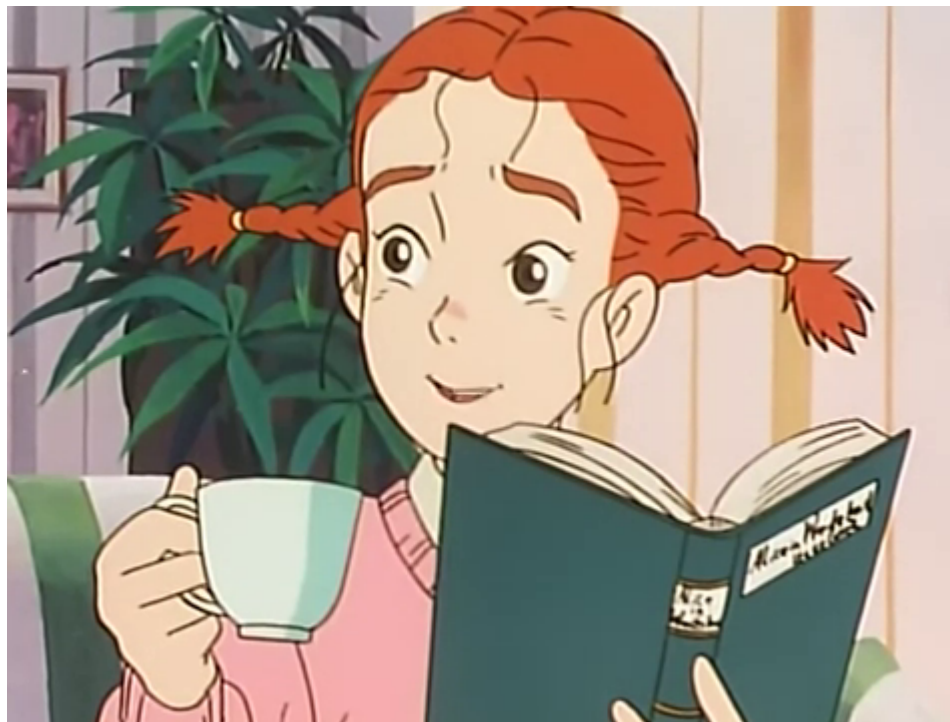
Îți amintești de firidele zăbrelite de la orfelinatul John Grier de lângă ferestrele spălătoriei ? În fiecare primăvară, în anotimpul broaștelor jucăușe, începeam să le colecționez și le țineam închise între ferestre, iar din când în când broaștele o porneau care încotro prin spălătorie, pricinuind agreabile agitații în zilele spălatului. Eram aspru pedepsite, dar, în ciuda tuturor admonestărilor, colectarea broaștelor continua.

Și, într—o bună zi — ei bine, nu te voi plictisi cu amănunte — nu știu cum s—a întâmplat că o broască, una grasă, mare și zemoasă, a intrat într—unul din fotoliile de piele din sala epitropilor tocmai în după—amiaza când se ținea adunarea comitetului. Fără îndoială că dumneata erai acolo și—ți amintești ce—a urmat...

Azi, când privesc în urmă și chibzuiesc la rece după ce—a trecut atîta timp, pot spune că pedeapsa a fost pe deplin meritată și, dacă—mi amintesc eu bine, dată cu vîrf și îndesat.

Nu știu de ce mă copleșesc amintirile, poate fiindcă e primăvară și ivirea broaștelor trezește în mine vechiul obicei de a le colecționa. Singurul lucru care mă împiedică de a o face este că aici nu există nici o opreliște în această privință.

JOI, DUPĂ SLUJBA RELIGIOASĂ

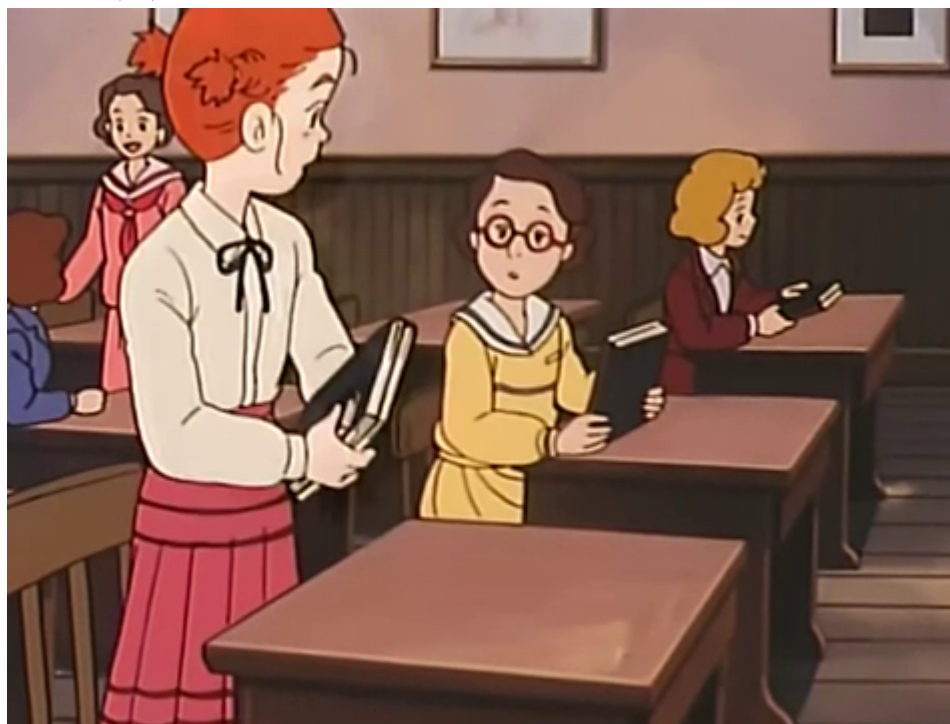
Care crezi că este cartea mea preferată ? Vreau să spun, în clipa de față, deoarece îmi schimb părerea din trei în trei zile : „La răscruce de vânturi”. Emily Bronte era foarte tânără când a scris—o și n— a ieșit niciodată afară din curtea bisericii din Haworth. N— a cunoscut nici un bărbat în viața ei. Oare cum a putut să— și imagineze un bărbat ca Heathcliffe ?

Eu n— aș fi în stare. Sînt foarte tânără, niciodată n— am pășit dincolo de pragul orfelinatului John Grier și am avut toate șansele din lume. Cîteodată mă cuprinde o spaimă cumplită că nu sînt un geniu. Vei fi oare tare dezamăgit, tăicuțule, dacă n— am să devin o mare scriitoare ? Primăvara, când totul este atît de minunat, de verde și îmbobocit, îmi vine să întorc spatele lecțiilor, să alerg și să mă joc cu vremea. Atît de multe lucruri se petrec afară, pe cîmp ! E mult mai interesant să trăiești cărțile, decît să le scrii. Au ! !

Acesta a fost țipătul care le— a adus la mine în cameră pe Sallie și pe Julia, ba chiar și pe studenta din anul patru (dezgustată, ea n— a rămas decît o clipă), care stă vizavi, pe același coridor. Țipătul a fost pricinuit de un miriapod. Tocmai cînd isprăvisem ultima frază și mă gîndeam ce să mai scriu — poc ! — a căzut din tavan și a aterizat lîngă mine. Încercînd să mă trag la o parte, am trîntit jos două cești de pe masa de ceai. Sallie a lovit dihania cu dosul periei mele de cap, așa că n— am să mai fiu în stare s— o întrebuințez, și a omorît jumătatea ei din față ; dar cele cincizeci de picioare din spate au scăpat și s— au refugiat sub birou.

Acest dormitor, datorită vechimii și pereților lui acoperiți cu iederă, este plin de miriapozi. Sînt niște creaturi groaznice. Aș prefera să găsesc sub pat un tigru.

VINERI, 9,30 P.M.

Cîte neplăceri ! Azi—dimineață n—am auzit clopoțelul sunînd deșteptarea, apoi mi—am rupt șiretul de la pantof în timp ce mă grăbeam să mă îmbrac și mi—a căzut în jos, pe ceafă, butonul gulerului. Am întîrziat la micul—dejun și la prima oră de recitare. Am uitat să iau hîrtie sugătoare, iar stiloul mi—a picurat. La trigonometrie, profesoara și cu mine am avut o discuție în contradictoriu asupra unui punct de mică importanță în legătură cu logaritmii. Controlînd cartea, am descoperit că ea avea dreptate. La dejun ni s—a servit ghiveci cu carne de berbec și compot de rubarbă — le urăsc pe amîndouă : au gust de orfelinat. Poșta nu mi—a adus decît mandate (cu toate că trebuie să mă împac cu gîndul că niciodată nu primesc altceva ; membrii familiei mele nu au obiceiul de a—mi scrie). Azi după—masă, la ora de engleză, ni s—a dat extemporal. Iată subiectul :

*Nu cer nici un alt lucru,
Nici nu mi s—a refuzat ceva.
Am oferit viața pentru aceasta,
Puternicul negustor a surîs.*

*Brazilia ? El a învîrtit un buton
Fără a arunca o privire în direcția mea :
Dar, Doamnă, oare n—ar mai fi altceva
Pe care vi l—am putea arăta azi ?*

Aceasta este o poezie. Nu știu cine a scris—o, nici ce sens are. Pur și simplu era scrisă cu litere de tipar pe tablă cînd am intrat în clasă și ni s—a cerut s—o comentăm. Cînd am citit primul vers, am crezut că am o idei — Puternicul negustor era o divinitate care distribuia binecuvîntări în schimbul unor fapte virtuozitate — dar cînd am ajuns la a doua strofă și l—am găsit învîrtind un buton, ideea mi s—a părut nelegiuată și pe dată mi—am schimbat părerea. Restul clasei se afla în aceeași încurcătură ca și mine și am stat trei sferturi de oră în fața hîrtilor albe, cu mintea goală. A învăța este o strădanie teribil de obositoare !

Dar ziua nu s—a încheiat doar cu atît. Au urmat lucruri și mai rele.

A plouat, așa că n—am putut juca golf, ci a trebuit să mergem în sala de gimnastică. Colega de lîngă mine m—a lovit peste cot cu o măciucă indiană. Cînd m—am întors acasă, am văzut că mi—a sosit o cutie cu rochia de primăvară, cea nouă, albastră ; dar foile erau atît de strîmte, încît nu puteam să stau jos. Vinerea este ziua scuturatului, iar camerista mi—a răvășit toate hîrțile de pe birou. Ca desert, am avut

„piatră funerară" (un amestec de lapte și gelatină parfumată cu vanilie). Am fost ținute în capelă douăzeci de minute mai mult decît de obicei, ca să ascultăm un discurs despre femei, femei adevărate. Și, în sfîrșit, tocmai cînd m—am așezat jos, cu un oftat de binemeritată ușurare ca să citesc „Portretul unei doamne", o fată cu numele de Ackerly, cu fața ca aluatul, nespun de stupidă, fără vlaga, care șade lîngă mine în orele de latină fiindcă numele ei începe cu litera A (aș fi dorit ca doamna Lippett să mă fi botezat Zabriski), a venit să mă întrebe dacă lecția de luni începe cu paragraful 69 sau 70 și a stat O ORA. A plecat abia acum.

Ai mai auzit vreodată de un șir de întîmplări atît de descurajante ? Nu necazurile mari din viață sînt acelea care cer stăpînire de sine. Oricine poate să reziste unei crize și să întîmpine cu curaj o tragedie zdrobitoare... Dar să faci față surîzînd micilor necazuri cotidiene, aceasta, într—adevăr, cred că cere *tărie de caracter*.

Am să dezvolt în mine această însușire. Am să consider că toată viața nu e decît un sport pe care trebuie să—l practici cu cît mai multă iscusință și cît mai loial posibil. Dacă pierd, voi rîde și voi da din umeri, iar dacă cîștig, voi face la fel.

În orice caz, mă voi comporta ca o sportivă. N—o să mă mai auzi plîngîndu—mă, tăicuțule, că Julia poartă ciorapi de mătase sau că miriapozii cad din tavan.

A dumitale, pentru totdeauna,
Judy

Răspunde—mi curînd.

27 MAI

Domnului Tăicuțu Picioare—Lungi,

Stimate Domn,

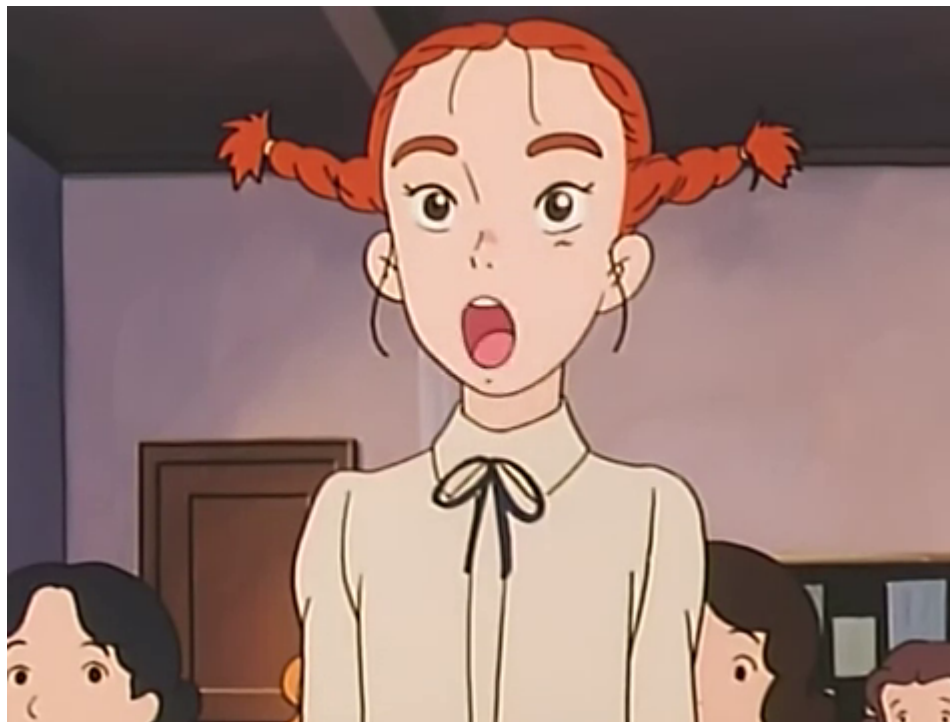
Am primit o scrisoare de la doamna Lippett. Ea speră că fac progrese la studii și la purtare. Deoarece, probabil, eu nu am unde să mă duc în vara asta, ea îmi îngăduie să mă întorc la orfelinat, unde, în schimb, voi lucra pentru întreținerea mea pînă se va redeschide colegiul.

URĂSC ORFELINATUL JOHN GRIER.

Aș prefera să mor, decît să mă întorc acolo.

A dumitale cu sinceritate,
Jerusha Abbott

CHER DADDY—JAMBES—LONGES,

*Vous êtes*⁷ un băiat de zahăr !

*Je suis très heureuse*⁸ de fermă, *parceque je n'ai jamais*⁹ fost la o fermă *dans ma vie*¹⁰ și aș fi detestat să *retourner chez*¹¹ John Grier et să spăl vase *tout l'été*¹². Ar fi existat pericolul ca *quelque chose affreuse*¹³ să se întâmple, *parceque j'ai perdue ma humilité d'autrefois et j'ai peur*¹⁴ că aș fi izbucnit *quelque jour et*¹⁵ aș fi spart toate ceștile și farfurioarele *dans la maison*¹⁶.

*Pardon brièveté et*¹⁷ hîrtie. *Je ne peux pas*¹⁸ trimite des mes nouvelles *parceque je suis dans*¹⁹ ora de franceză et *j'ai peur que Monsieur le Professeur*²⁰ mă va striga *tout de suite*²¹. M—a strigat!

Au revoir, *Je vous aime beaucoup*,²²

⁷ Scumpe tăicuțule Picioare—Lungi, ești..

⁸ Sînt foarte fericita...

⁹ ...deoarece niciodată n—am...

¹⁰ în viața mea

¹¹ ...să mă întorc la...

¹² ...toată vara

¹³ un lucru cumplit...

¹⁴ ...deoarece mi—am pierdut umilința de altădată și mi—i frică...

¹⁵ ...între—o bună zi și...

¹⁶ ...în casă

¹⁷ ...Iartă conciziunea și...

¹⁸ Nu pot...

¹⁹ ...noutățile mele fiindcă sînt în.

²⁰ ...și mă tem că domnul profesor...

²¹ ...numaidecît

²² La revedere, te iubesc mult (în limba franceză în text).

30 MAI

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Ai văzut vreodată incinta colegiului ? (De fapt, este o simplă întrebare retorică. Să nu te superi). Este un loc încântător în luna mai. Toți arbuștii au înflorit, iar copacii s—au înveșmîntat în cea mai minunată culoare verde crud — chiar și pinii cei bătrîni par proaspeți și noi. Iarba e smălțată cu pădăii galbene și cu sute de fete în rochii albastre, albe și trandafirii. Toată lumea e veselă și fără griji căci se apropie vacanța și, în această plăcută perspectivă, examenele nu mai contează. Nu înseamnă asta o fericită dispoziție sufletească ? Și, oh, tăicuțule, sînt cea mai fericită dintre toate ! Fiindcă nu mai sînt la orfelinat; și nu mai sînt dădaca, dactilografa sau contabilă nimănui. (Asta aș fi fost, știi bine, dacă nu erai dumneata.)

Îmi pare rău acum pentru toate răutățile mele din trecut.

Îmi pare rău că eram mereu obraznică cu doamna Lippett.

Îmi pare rău că—l pălmuiam mereu pe Freddie Perkins.

Îmi pare rău că umpleam mereu zaharnița cu sare.

Îmi pare rău că mă strîmbam în spatele epitropilor.

Am să fiu bună, și dulce, și drăguță cu toată lumea, fiindcă sînt așa de fericită. În vara asta am de gînd să scriu, și să scriu, și să scriu, și să încep să devin o mare scriitoare. Nu—i asta o ambiție sublimă ? Ah, sînt pe cale de a dobîndi un caracter frumos ! Cam scade la frig și la ger, dar crește repede cînd strălucește soarele.

Așa se întîmplă cu fiecare om. Nu accept teoria că vrăjmășia, supărarea și dezamăgirea dezvoltă forța morală. Oamenii fericiți sînt aceia care împrăștie bunătate în jurul lor. Nu am încredere în mizantropi (strașnic cuvînt ! chiar acum l—am învățat). Dumneata nu ești mizantrop, nu—i așa, tăicuțule ?

Am început să—ți vorbesc de incinta colegiului. Aș fi dorit să vii într—o scurtă vizită și să—mi îngădui să te conduc peste tot și să—ți spun :

—Asta e biblioteca ! Iată instalația de gaze, dragă tăicuțule. Clădirea în stil gotic, din stînga dumitale, este sala de gimnastică, iar construcția în stil Tudor—romanice de alături este infirmeria cea nouă.

Oh, sînt foarte bună de ghid. Am făcut pe ghidul întreaga mea viață la orfelinat și o fac aici toată ziua. Crede—mă că o fac. Am slujit de ghid chiar și unui bărbat!

A fost ceva nou pentru mine. Pînă acum n—am vorbit niciodată cu un bărbat (cu excepția epitropilor, din cînd în cînd, dar ei nu contează). Iartă—mă, tăicuțule, nu vreau să—ți rănesc sensibilitatea cînd îi critic pe epitropi ; pentru mine, dumneata, într—adevăr, nu te numeri printre ei. Ai picat în comitet din întîmplare. Epitropul e gras, pompos și binevoitor. Te mîngîie pe cap și poartă lanț de aur la ceas.

Figura de mai sus seamănă cu o ploșniță de câmp ; dar ea reprezintă portretul oricărui episcop, afară de dumneata.

Dar să continui :

M—am plimbat, am vorbit și am luat ceaiul cu un bărbat. Și încă un bărbat superior — cu domnul Jervie Pendleton din „Familia Juliei” ; pe scurt, unchiul ei (mai lung, s— a r cuveni poate să spun : el e tot atât de înalt ca și dumneata). Venind în oraș cu treburi, s— a hotărât să se abată și pe la colegiu ca să—și vadă nepoata. El este fratele cel mai mic al tatălui ei, dar Julia nu—l cunoaște prea bine. Se pare că pe vremea când ea era copil în fașă, unchiul a aruncat asupra—i o privire, a hotărât că nu—i place și de atunci nici c— a mai băgat—o în seamă.

În orice caz, el stătea în sala de primire, foarte corect, cu pălăria, bastonul și mănușile lângă dînsul, în timp ce Julia și Sallie se aflau la ora de recitare, cea de a șaptea oră, de la care nu puteau să lipsească. Așa că Julia a dat buzna în odaia mea și m— a rugat să—l plimb pe unchiul ei prin incinta colegiului și să—l aduc înapoi cînd se va termina ora a șaptea. Am spus că am să—l plimb, arătîndu—mă îndatoritoare, dar fără entuziasm, fiindcă nu—mi prea plac Pendletonii. Dar, spre surprinderea mea, el este un mieluşel blînd, o adevărată ființă umană, nicidecum un Pendleton. Am petrecut minunat împreună ; de atunci ard de dorința de a avea un unchi. N—ai vrea să presupun că ești unchiul meu ? Cred că unchii sînt superiori bunicilor.

Domnul Pendleton îmi amintește puțin de dumneata, tăicuțule, așa cum erai dumneata acum douăzeci de ani. Vezi, te cunosc bine de tot, deși nu te—am văzut niciodată !

El e înalt, subțirel, cu fața oacheșă, brăzdată toată de cute fine, și are cel mai plăcut zîmbet, care niciodată nu se ivește pe de— a—ntregul, dar care totuși reușește să încrețească colțurile gurii. Și are un fel de a fi care te face să te simți îndată ca și cînd l—ai cunoaște de mult. Este foarte prietenos.

Ne—am plimbat prin toată incinta colegiului, de la careu pînă la terenul de sport. Apoi a spus că se simte obosit și că vrea neapărat să bea ceai. A propus să mergem la „Bufetul colegiului”, care se află în afara incintei universitare, lângă aleea de brazi. I—am spus că trebuie să ne întoarcem s—o luăm pe Julia și pe Sallie, dar el mi— a răspuns că nu—i place ca nepoatele lui să bea prea mult ceai : le face nervoase. Deci am șters—o și am luat ceaiul, cu chifle și marmeladă de portocale, înghețată și prăjituri, afară pe balcon, la o masă mica. Fiind sfîrșitul lunii și veniturile studenților diminuate, bufetul era aproape gol, întocmai cum doream noi.

Ne—am distrat de minune ! Dar, îndată ce ne—am întors, el a trebuit s—o ia la fugă ca să nu scape trenul, așa că abia a văzut—o pe Julia. Ea a fost furioasă pe mine fiindcă l—am acaparat. Se pare că e un unchi foarte bogat și foarte dorit. M—am liniștit cînd am aflat că o foarte bogat, fiindcă ceaiul și prăjiturile au costat șaiszeci de cenți de persoană. Azi—dimineață (azi e luni) au sosit printr—un comisionar trei cutii cu bomboane de ciocolată pentru mine, Julia și Sallie. Ce crezi despre asta ? Să primești bomboane de la un bărbat !

Încep să mă simt ca o fată tînă, și nu ca un copil găsit.

Aș dori să vii într—o zi să iei ceaiul cu mine și să văd dacă o să—mi placă. Dar oare nu va fi îngrozitor dacă nu—mi vei plăcea ? Oricum, sînt sigură că ai să—mi placă.

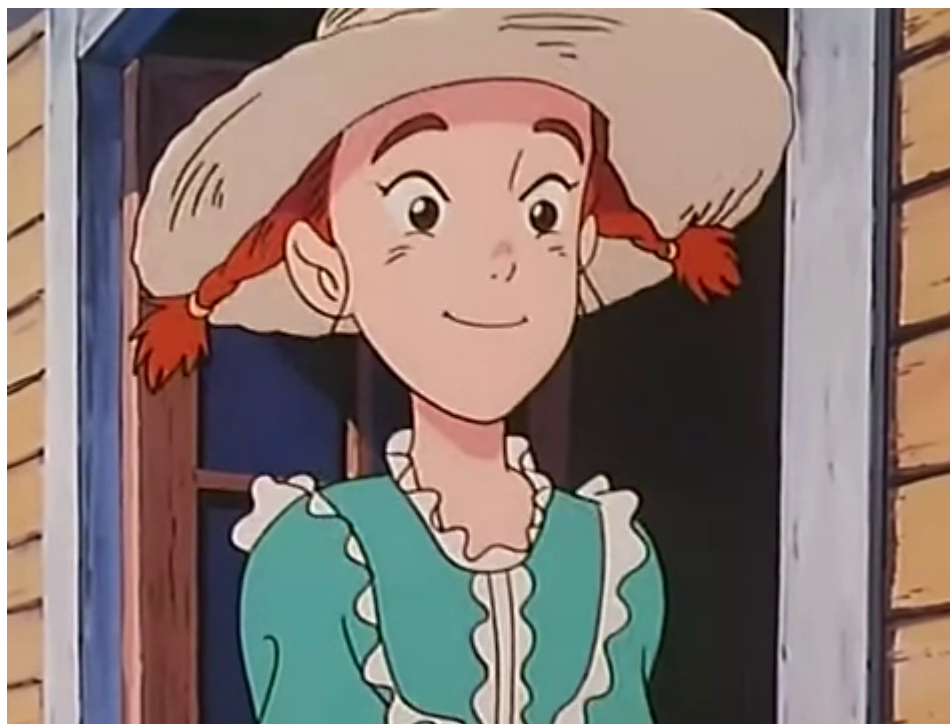
Bien! Vă transmit complimentele mele.

„*Jamais je ne t'oublierai,*”²³

P.S. Azi—dimineață m—am uitat în oglindă și mi—am descoperit o gropiță cu totul nouă pe care n—am văzut—o pînă acum. Ciudat ! De unde crezi că a apărut ?

²³ Nu te voi uita niciodată (în limba franceză în text).

9 Iunie

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

O zi fericită ! Am dat ultimul examen — Fiziologia — și acum : trei luni la o fermă !

Habar n—am cum arată o fermă. În viața mea n—am fost la o fermă. Nici măcar n—am văzut vreuna (doar pe fereastra vagonului), știu însă că are să—mi placă și, mai ales, are să—mi placă să fiu *liberă*.

Nici chiar acum nu—mi vine să cred că sînt în afara zidurilor lui *John Grier*. Ori de cîte ori mă gîndesc la el, mici fiori de spaimă mă furnică prin spate. Am senzația că trebuie să fug din ce în ce mai repede și, din cînd în cînd, să mă uit îndărăt, ca să m—asigur că doamna Lippett nu mă urmărește cu brațul întins, ca să mă—nhațe și să m—aducă înapoi.

Nu va trebui să ascult de nimeni în vara asta, nu—i așa ?

Autoritatea dumitale nominală nu mă plictisește cîtuși de puțin ; ești prea departe ca să—mi faci vreun rău. În ceea ce mă privește, doamna Lippett e moartă pentru totdeauna, iar *Semplii* presupun că nu sînt în măsură să supravegheze comportarea mea morală. Nu, sigur că nu. Sînt destul de mare. Ura !

Acum te părăsesc ca să fac un cufăr, să împachetez în trei cutii ceainice, farfurii, perne de sofa și cărți.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Alătur foaia de la examenul meu de fiziologie. Crezi că dumneata l—ai fi putut trece ?

FERMA LOCK WILLOW, SÎMBĂTĂ SEARA

Scumpe Tăicuțele Picioare—Lungi,

Abia am sosit și nici nu mi—am despachetat bagajul, dar nu mai pot aștepta fără să nu—ți spun cât de mult îmi plac fermele. E un loc divin, divin, divin! Casa e pătrată ca aceasta :

Și veche. De o sută de ani sau cam așa ceva. Are o verandă pe partea pe care nu pot s—o desenez, iar în față un pridvor încântător. Desenul, ce—i drept, nu e tocmai la înălțime — obiectele acelea care par ca niște pământufuri din pene pentru șters praful sînt arțari, iar cele cu ghimpi care mărginesc cărarea sînt brazi foșnitori și cucută. Casa se află situată pe vîrfurile unui deal, de unde se pot vedea kilometri de pajiști care duc spre alte dealuri.

Cam astfel se desfășoară drumul Connecticut într—o serie de ondulații, iar ferma Lock Willow tronează pe coama uneia din ele. Hambarele se înălțau odinioară peste drum și împiedicau vederea, dar un trăsnet binevoitor s—a coborît din cer și le—a mistuit.

Persoanele de aici sînt : domnul și doamna Semple, o îngrijitoare și doi argați. Aceștia trei din urmă mănîncă în bucătărie, iar Semplii și Judy în sufragerie. Am avut la cină : șuncă cu ouă, biscuiți cu miere și tarte cu peltea, plăcintă și murături, brînză, ceai și foarte multă conversație. Niciodată în viața mea n—am fost atît de amuzantă. Tot ce spun pare că e nostim. Am impresia că asta se datorește faptului că niciodată n—am fost la țară, iar întrebările mele dovedesc o adîncă ignoranță.

Odaia însemnată cu o cruce nu e camera unde s—a comis crima, ci aceea unde locuiesc eu. E mare, pătrată, aproape goală, cu o mobilă adorabil de demodată, cu ferestre care stau deschise numai proptite în bețe, cu jaluzele verzi garnisite cu auriu, care cad la cea mai mică atingere. Mai e și o masă pătrată de mahon — voi petrece vara stînd cu coatele pe masă și scriind un roman.

Ah, tăicuțele, sînt așa de emoționată ! Aștept cu nerăbdare să se facă mai curînd ziuă ca să explorez ferma, E opt și treizeci, voi sufla în lumînare și voi încerca să dorm. Ne sculăm la cinci. Ai auzit vreodată ceva mai nostim ? Nu—mi vine să cred că, într—adevăr, aceasta este Judy. Dumneata și bunul Dumnezeu îmi dați mai mult decît merit. Trebuie să fiu o persoană foarte, foarte, foarte cuminte și să—mi plătesc datoriile. Voi fi. Ai să vezi,

Noapte bună,
Judy

P.S. Ar trebui să auzi orăcăitul broaștelor și grohăitul porcilor și să vezi luna nouă ! Am văzut—o peste umărul meu drept.

LOCK WILLOW 12 IULIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

De unde știe secretarul dumitale de Lock Willow ? (Aceasta nu—i o întrebare de retorică ; sînt chiar foarte curioasă să știu.) Căci ascultă : ferma a aparținut odată domnului Jervie Pendleton, dar a donat—o doamnei Semple, care a fost doica lui. Ai auzit vreodată de o coincidență atît de stranie ? Ea încă îl mai numește „domnișorul Jervie” și povestește despre dînsul ce drăgălaș era pe cînd era copil. Ea păstrează într—o cutie una din buclele lui de pe vremea cînd a fost mic : un păr roșu, mai bine zis roșiatic !

De cînd a descoperit că—l cunosc, am crescut mult în ochii ei. A cunoaște un membru din familia Pendleton e cea mai bună recomandatie pe care cineva poate să o aibă la Lock Willow. Iar crema familiei este domnul Jervie — am plăcerea să—ți spun că Julia aparține unei ramuri inferioare.

Ferma devine din ce în ce mai interesantă. Ieri am mers într—o căruță cu fîn. Avem trei porci mari și nouă purceluși ; ar trebui să—i vezi mîncînd ! Sînt cu adevărat porci ! Avem puzderie de pușori de găină, rațe, curcani și bibilici. Trebuie să fii nebun să locuiești la oraș, cînd ai posibilitatea să stai la o fermă.

Ocupația mea zilnică este să caut ouăle. Ieri, încercînd să mă cațăr la un cuib pe care pusese stăpînire găina cea neagră, am dărîmat o grindă din podul hambarului. Cînd am intrat în casă cu un genunchi zgîriat, doamna Semple mi l—a legat cu o frunză de alun, murmurînd tot timpul : „Doamne! Doamne ! Parcă a fost ieri cînd domnișorul Jervie a dărîmat aceeași grindă și s—a zgîriat la același genunchi”.

Priveliștea dimprejur este minunată : o vale, un rîu și numeroase dealuri împădurite ; iar în depărtare, un munte înalt, albastru, care pur și simplu ți se topește în gură.

Batem untul de două ori pe săptămînă. Smîntîna o păstrăm în cămara de primăvară, care e făcută din piatră, iar un pîrîiaș curge pe dedesubt. Cîțiva fermieri de dimprejur au centrifugă, dar noi nu ne sinchisim de această invenție nouă. Poate că—i nițel cam greu să scoți smîntîna și s—o pui în vase, dar rezultatul e mult mai bun și rentează. Avem șase vițeii și am ales un nume pentru fiecare :

1. Sylvia, pentru că a fost născută în pădure.
2. Lesbia, după Lesbia lui Catullus.
3. Sallie.
4. Julia — un animal bălțat și de nedescris.
5. Judy, ca mine.

6. Tăicuțu Picioare—Lungi. Nu te superi, tăicuțule, nu—i așa ? E un Jersey pur sînge și are o fire blîndă. Arată la înfățișare cam ca vițelul de pe pagina următoare

— poți să—ți faci o idee cît de bine i se potrivește numele.

N—am avut încă timp să încep romanul meu nemuritor. Ferma îmi dă prea mult de lucru.

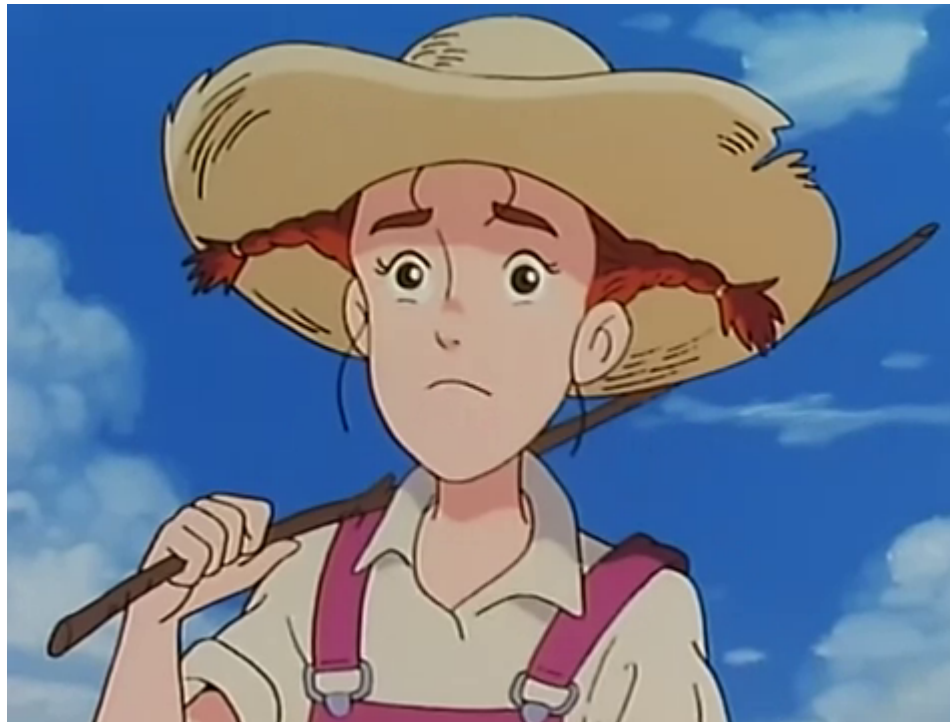
A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. 1. Am învățat să fac gogoși.

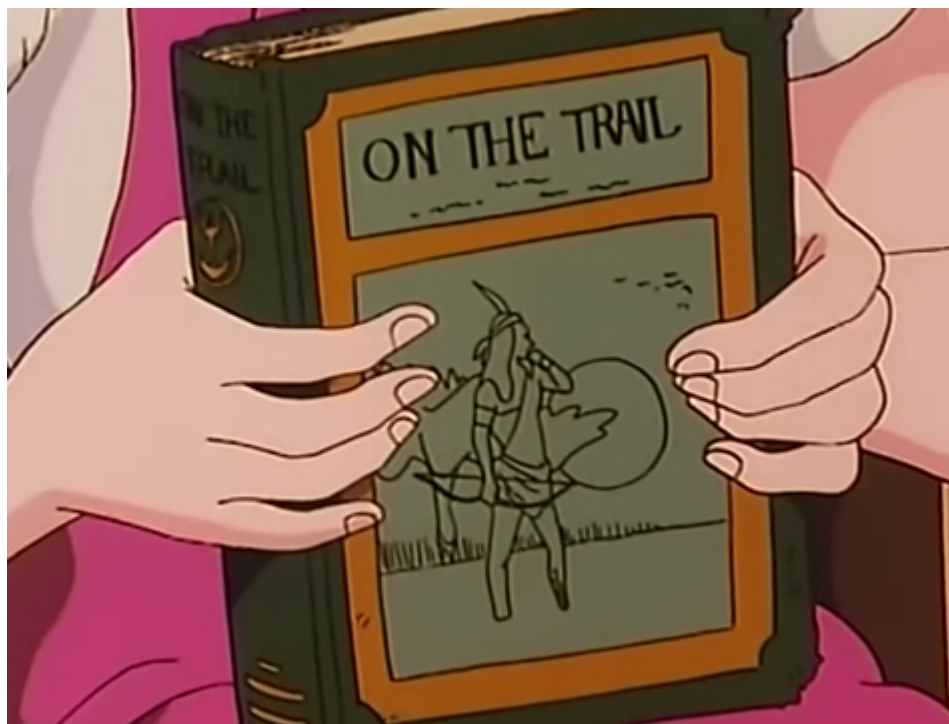
P.S. 2. Dacă ai de gând să crești pui de găină, îți recomand rasa Buff Orpingtons. N—au pene țepoase.

P.S. 3. Aș dori să—ți pot trimite o bucată din untul proaspăt și bun pe care l—am bătut ieri. Sînt o lăptăreasă excelentă !

P.S. 4. Acesta e un tablou înfățișînd—o pe domnișoara Jerusha Abbott, marea scriitoare ce va să fie, mîinînd vacile acasă.

DUMINICĂ

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Nu—i oare nostim ? Începusem să—ți scriu ieri după—amiază, dar n—am apucat să scriu decît titlul, „Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi”, cînd mi—am adus aminte că am făgăduit să culeg mure pentru cină; așa că am lăsat hîrtia pe masă și m—am dus după mure, iar azi cînd m—am întors să—ți scriu, ce crezi că am găsit stînd drept la mijlocul paginii ? Un păianjen de cîmp adevărat!

L—am luat cu multă băgare de seamă de un picior și l—am aruncat afară pe fereastră. N—am face vreun rău nici unuia dintre ei pentru nimic în lume. Întotdeauna ei îmi aduc aminte de dumneata.

Azi—dimineată am înhămat caii la docar și ne—am dus la Centre, la biserică. E o bisericuță încîntătoare, albă, cu o turlă și trei coloane *dorice* în față (sau poate ionice — întotdeauna le încure).

Am auzit o predică frumoasă, adormitoare. Toată lumea, somnoroasă, își făcea vînt cu evantaie din frunze de palmier și singurul zgomot, cu excepția aceluia iscat de predicator, era zumzetul albinelor în pomii de afară. Nu m—am trezit decît în clipa cînd m—am pomenit în picioare, cîntînd imnul, și mi—a părut foarte rău că n—am ascultat predica. Aș vrea să cunosc mai mult din psihologia omului care a ales un astfel de imn. Iată—l :

*Vino, lasă petrecerile și desfătările pămîntești,
Și urmează—mă către plăcerile cerești.
Căci altfel, dragă prietene, îți spun un lung adio.
Te las să te cufunzi în iad...*

Găsesc că nu—i prudent să discuți despre religie cu Semplii. Dumnezeuul lor (pe care l—au moștenit intact de la îndepărtații lor strămoși puritani) e o Persoană mărginită, nerațională, nedreaptă, meschină, răzbunătoare, bigotă. Mulțumesc cerului că nu moștenesc nici un Dumnezeu de la nimeni ! Sînt liberă să—l concep așa cum îl vreau. Mi—l închipui compătitor, inventiv, înțelegător și iertător, cu simțul umorului.

Îmi plac Semplii foarte, foarte mult ; în practică sînt superiori teoriei lor. Sînt mai buni decît Dumnezeuul lor. Le—am spus—o și s—au supărat foc. Ei cred că—s nelegiuită, iar eu cred că nelegiuiți sînt ei. Am înlăturat teologia din discuțiile noastre.

E duminică după—amiază.

Amasai (argatul), foarte stacoiu și bine bărbierit, cu cravată purpurie și cu mănuși din piele de căprioară galben—deschis, a plecat tocmai acum cu Carrie (îngrijitoarea), îmbrăcată într—o rochie albastră de muselin, cu o pălărie mare, garnisită cu trandafiri roșii, și cu părul grozav de cîrlionțat.

Amasai și—a petrecut toată dimineața spălînd cabrioleta, iar Carrie nu s—a dus la biserică, sub pretext că are de gătit pentru cină, dar, de fapt, ca să—și calce rochia de muselin.

Peste două minute, cînd voi isprăvi această scrisoare, mă voi instala într—un fotoliu să citesc o carte pe care am găsit—o în pod. E intitulată : „În urmărire”, iar de—a curmezișul primei pagini a scris, într—o caligrafie nostimă de copil :

Jervie Pendleton

Dacă această carte s—ar rătăci vreodată,

Trage—o de urechi și trimite—o acasă îndată.

Cîndva, la unsprezece ani și după ce fusese bolnav Jervie a petrecut o vară aici, dar cînd a plecat, a uita să—și ia volumul „în urmărire”. Se vede că a fost citit și răscitit — urmele degetelor lui mici și murdare sînt foarte dese. De asemenea, într—un colț al podului, se mai află o roată hidraulică și o moară de vînt, cîteva arcuri și săgeți. Doamna Semple vorbește atît de des despre el, încît am început să cred că, într—adevăr, trăiește — nu ca un om matur cu joben și cu baston, ci ca un copil drăguț, murdar, cu părul ciufulit, care urci scările cu zgomot infernal, lăsînd ușile deschise și cerînd tot timpul pișcoturi (le și căpăta, după cît o cunosc eu pe doamna Semple). Pare să fi fost o fire aventuroasă, dîrză și sinceră. Parcă regret cînd mă gîndesc că—i un Pendleton. Merita să aibă o soartă mai bună.

Mîine vom începe treieratul ovăzului. Va veni batoza și trei oameni în plus.

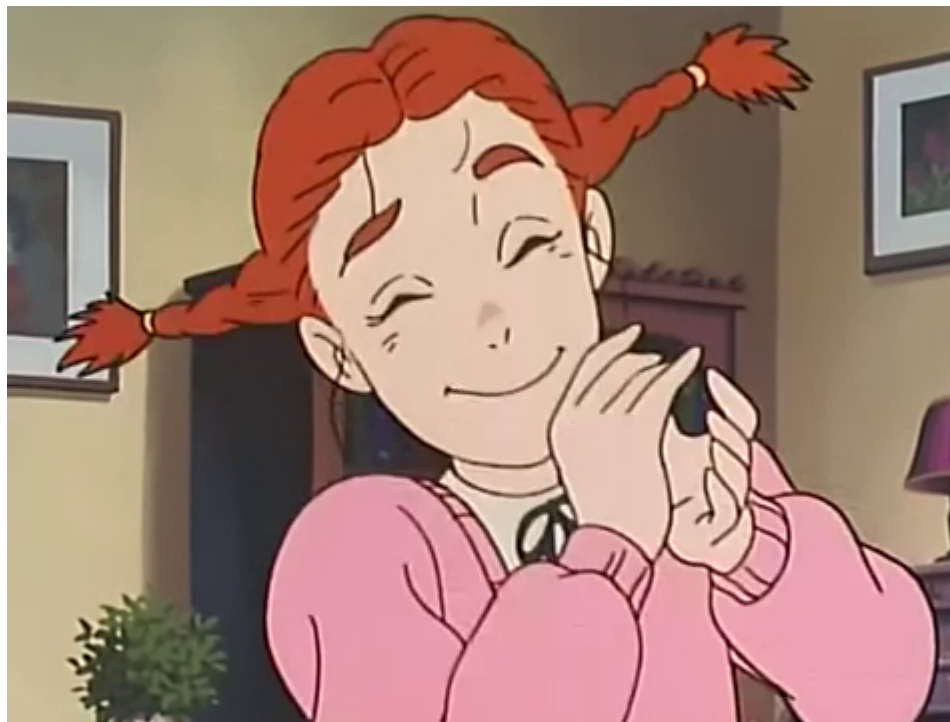
Cu mîhnire îți spun că Gălbioara (vaca bălțată cu un singur corn, mama Lesbiei) a făcut un lucru rușinos. A intrat vineri seară în livadă și a mîncat la mere pe sub pomi pînă i s—a urcat la cap. Timp de două zile a *umblat beată moartă* ! Ceea ce spun e purul adevăr. Auzit—ai vreodată ceva mai scandalos?

Domnule, rămîn,

Orfana dumitale plină de afecțiune,
Judy Abbott

P.S. Piei—roșii, în primul capitol, și tîlhari de drumul mare, în al doilea. Îmi țin respirația. Ce poate oare să cuprindă al treilea ? „Uliul Roșu a sărit douăzeci de picioare în aer și a mușcat țărîna.” Acesta este subiectul de pe frontispiciul cărții. Nu se distrează bine Judy și Jervie ?

15 SEPTEMBRIE

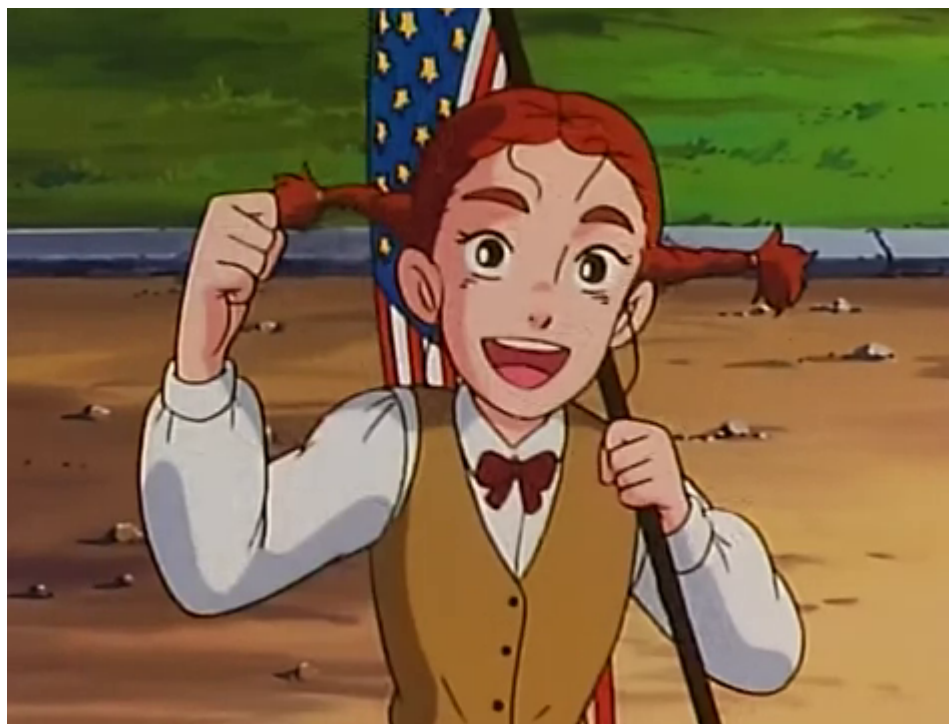

Dragă tăicuțule,

M—am cântărit ieri pe cântarul de făină al magazinului universal de la Corners. Am câștigat patru kilograme și jumătate ! Îți recomand Lock Willow ca stațiune climaterică.

A dumitale întotdeauna,
Judy

25 SEPTEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Privește—mă — studentă în anul doi! Am sosit vinerea trecută, mîhnită că am părăsit Lock Willow, dar bucuroasă să văd din nou incinta universității. Ai o senzație plăcută cînd te întorci într—un loc familiar. Încep să mă simt în colegiu la largul meu și stăpînă pe situație ; de fapt, încep să mă simt ca acasă în această lume, ca și cînd i—aș aparține cu adevărat, și nu intrată aici ca tolerată.

Nu cred că înțelegi cîtuși de puțin ceea ce vreau să spun. O persoană destul de importantă ca să fie epítrop nu poate aprecia sentimentele unei ființe destul de neînsemnate ca să fie copil găsit.

Și acum, tăicuțule, ascultă : cu cine crezi că locuiesc ? Cu Sallie McBride și cu Julia Rutledge Pendleton. E purul adevăr. Avem o cameră de lucru și trei mici dormitoare — *voilà*²⁴ !

Sallie și cu mine hotărîserăm primăvara trecută că ar fi bine să locuim împreună, iar Julia n—a vrut să se despartă de Sallie. De ce, nu pot să—mi explic, căci nu seamănă de loc una cu alta ; dar un Pendleton este prin esență conservator și deci ostil (strașnic cuvînt) schimbărilor. Oricum, așa stau lucrurile. Închipuiește—ți, Jerusha Abbott, care nu demult aparținea Orfelinatului John Grier, conviețuind cu o domnișoară Pendleton. Iată o țară democratică !!

Sallie candidează la președinția anului nostru și, dacă nu ne înșală așteptările, va fi aleasă. Ce atmosferă de intrigi ! Ar trebui să vezi ce politicieni sîntem ! Oh, tăicuțule, îți spun că în clipa cînd noi, femeile, vom căpăta drepturi, voi, bărbații, va trebui să vă țineți bine ca să vi le păstrați pe ale voastre. Alegerea are loc sîmbăta viitoare, iar seara vom avea o retragere cu torțe — de altfel, nu importă cine va fi aleasă.

Încep chimia, un studiu foarte neobișnuit. Pînă acum n—am văzut ceva asemănător. Materialele folosite sînt moleculele și atomii, dar abia luna viitoare voi fi în stare să discut despre ele cu mai multă competență.

Urmez, de asemenea, retorica, și logica.

Și istoria universală.

Și piesele lui William Shakespeare.

Și franceza.

Dacă acest învățămînt mai durează încă vreo cîțiva ani, cred că voi deveni foarte inteligentă.

Aș fi ales mai degrabă economia politică decît franceza, dar n—am îndrăznit, căci mi—a fost teamă că, dacă cumva nu realeg franceza, profesorul nu mă va mai trece la examen — de—abia m—am

²⁴ Iată (în limba franceză în text.)

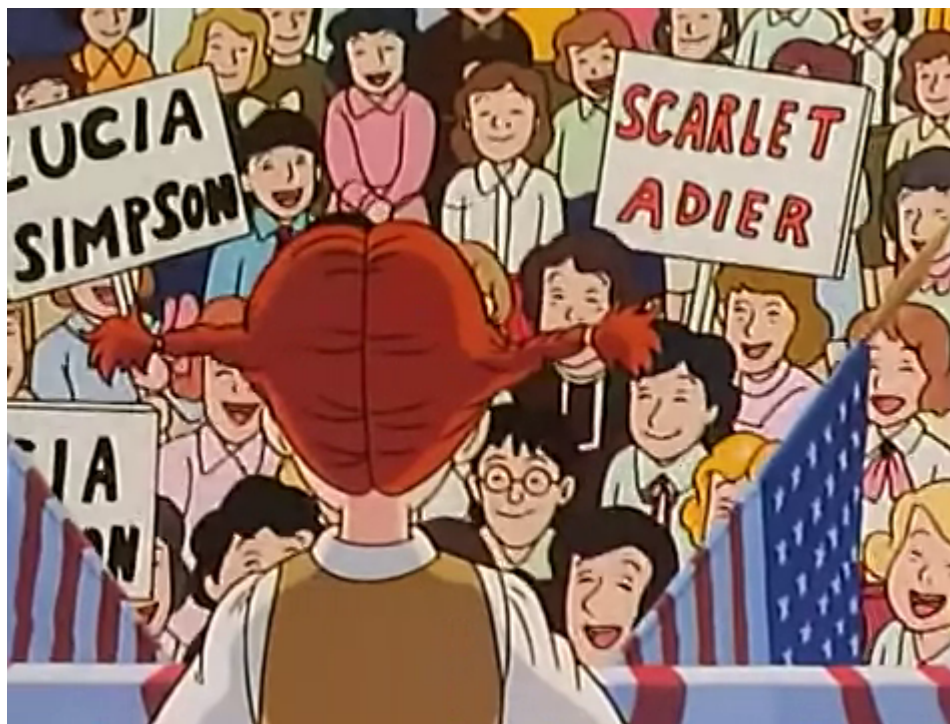
strecurat la examenul din iunie. Dar trebuie să spun că pregătirea mea la liceu n—a fost tocmai la înălțime.

În anul nostru există o singură fată care trăncănește pe franțuzește tot așa de repede ca și englezește. A fost în străinătate cu părinții ei când era mică și timp de trei ani a urmat la o școală de maici. Îți poți închipui cât de strălucită e ea în comparație cu noi — verbele neregulate îi par o jucărie. Aș fi preferat ca părinții mei să mă fi dus și pe mine la o școală de maici franțuzoaice când eram mică, decât într—un orfelinat. Ba nu, n—aș fi dorit nici asta, căci atunci, poate, nu te—aș fi cunoscut pe dumneata. Și aș prefera să te cunosc pe dumneata, decât să știu limba franceză.

La revedere, tăicuțule. Acum trebuie să trec pe la Harriet Martin și, după ce vom discuta situația la chimie, ca din întâmplare voi arunca câteva sugestii cu privire la alegerea viitoarei noastre președinte.

A dumitale militantă în politică,
J. Abbott

17 OCTOMBRIE

Dragă tăicuțele Picioare—Lungi,

Presupunînd că bazinul de înot din sala de gimnastică ar fi plin cu peltea de lămîie, o persoană care încearcă să înoate ar putea să se țină la suprafață, ori ar cădea la fund ?

Aveam ca desert peltea de lămîie, cînd s—a ridicat această întrebare. Am discutat—o cu aprindere timp de o jumătate de oră și a rămas încă nerezolvată. Sallie crede că ea ar putea să înoate, dar eu sînt absolut sigură că pînă și cel mai bun înotător din lume s—ar îneca. N—ar fi oare caraghios să te îneci în peltea de lămîie ?

Încă alte două probleme au atras atenția celor de la masa noastră.

1. Ce formă au odăile într—o casă octogonală ? Cîteva din fete susțin că sînt pătrate ; dar eu cred că ar trebui să fie de forma unei felii de tort. Nu crezi ?

2. Să presupunem că avem o imensă sferă scobită, făcută din oglindă, și că cineva ar sta înăuntru. Întrebarea este : unde s—ar opri reflecția feței și unde ar începe reflecția spatelui ? Cu cît te gîndești mai mult la această problemă, cu atît devine mai încîlcită. Vezi, dar, cu ce adînci reflecții filozofice ne ocupăm în timpul nostru liber!

Ți—am vorbit oare despre alegeri ? Au avut loc acum trei săptămîni, dar noi trăim într—o goană teribilă, încît trei săptămîni țin de istoria antică. Sallie a fost aleasă și am avut retragere cu torțe și cu pancarde, pe care erau scrise cuvintele „Trăiască McBride”, și o fanfară alcătuită din paisprezece instrumente (trei muzicuțe și unsprezece piepteni).

Noi, cele de la „258”, sîntem acum personaje foarte importante : Julia și cu mine ne bucurăm de gloria ce se reflectă și asupra noastră. A locui în aceeași casă cu un președinte înseamnă a fi într—o intensă încordare socială.

*Bonne nuit, cher tăicuțule,
 Acceptez mes compliments
 Très respectueux,
 Je suis,
 Votre Judy²⁵*

²⁵ Noapte bună, scumpe tăicuțule, primește complimentele mele foarte respectuoase, sînt a dumitale Judy (în limba franceză în text)

12 NOIEMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Ieri am învins la baschet pe studentele din anul întâi. Desigur, sîntem mulțumite, dar, ah, dacă am putea să le învingem pe studentele din anul trei! Aș consimți chiar să fiu peste tot plină de vînătăi și să stau o săptămînă în pat înfășurată în comprese.

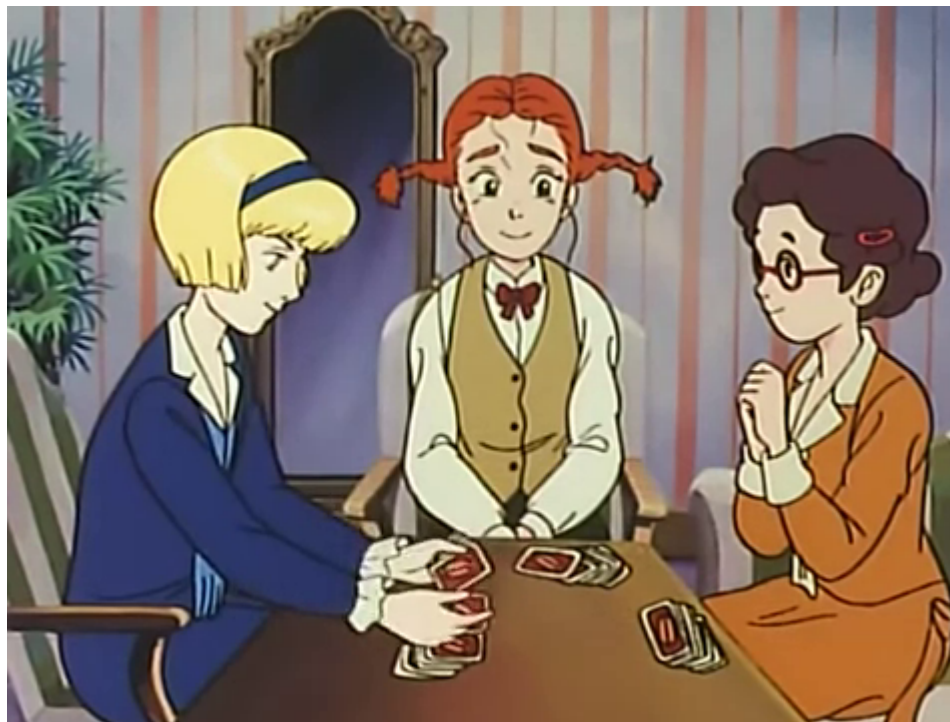
Sallie m—a invitat să petrec vacanța Crăciunului la ea. Locuiește la Worchester în Massachusetts. E frumos din partea ei, nu—i așa ? Mi—ar plăcea să merg. Niciodată în viața mea n—am fost într—o familie, afară de Lock Willow. Dar Semplii erau maturi și bătrîni și nu contează. Soții McBride însă au o casă plină de copii (cel puțin doi sau trei), o mamă, și un tată, și o bunică, și o pisică de angora. Este o familie absolut completă !

Să—ți faci bagajul și să pleci e mult mai plăcut decît să stai pe loc. Sînt grozav de emoționată de această perspectivă.

Ora a șaptea. Trebuie să alerg la repetiție. Joc într—un spectacol cu prilejul ”*Thanksgiving*”—ului²⁶. Sînt un prinț care stă într—un turn, cu bucle aurii, îmbrăcat cu o tunică de catifea. Nostim, nu—i așa ?

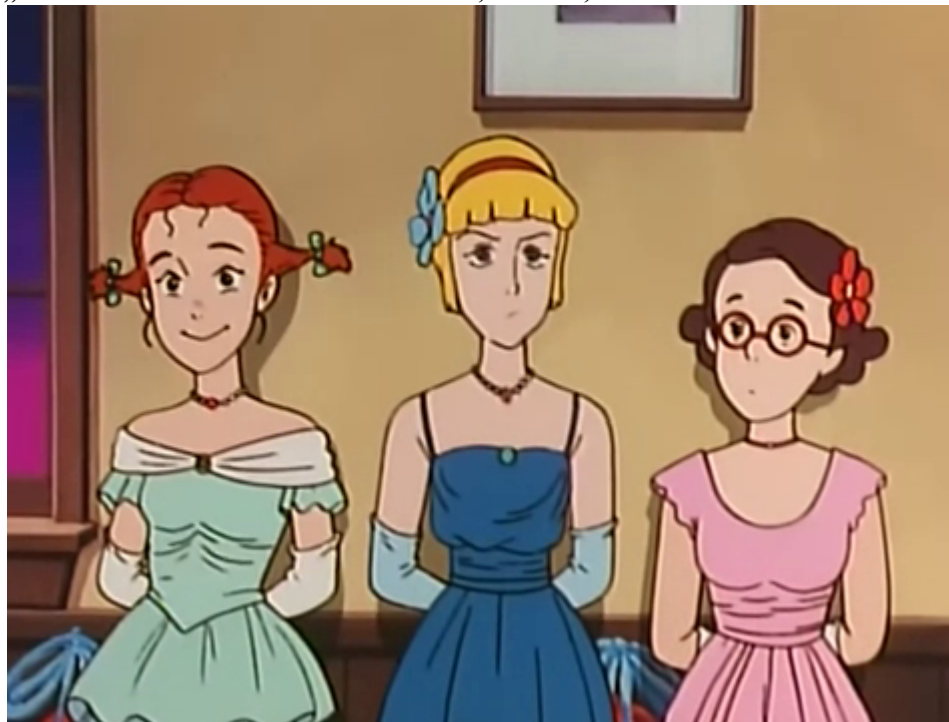
A dumitale,
J.A.

²⁶ Thanksgiving — sărbătoare religioasă în S.U.A. ; ultima joi din luna noiembrie (zi în care se fac daruri).

SÎMBĂȚĂ

Vrei să știi cum arăt la înfățișare ? Iată o fotografie a noastră, a celor trei, luată de Leonora Fenton. Cea blondă care râde e Sallie, cea înaltă cu nasul pe sus este Julia, iar cea mică cu părul căzut în ochi este Judy — în realitate e mai frumoasă decât în fotografie, dar îi bătea soarele în ochi.

„STONE GATE” WORCESTER, MASS, 31 DECEMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Aveam intenția să—ți scriu mai demult și să—ți mulțumesc pentru cecul de Crăciun, dar viața în casa familiei McBride îți răpește tot timpul și nu sînt în stare să găsesc două minute consecutive ca să stau la birou și să—ți scriu.

Mi—am cumpărat o rochie nouă, de care nu aveam nevoie, dar pe care o doream foarte mult. Cadoul meu de Crăciun în anul acesta e de la tăicuțul Picioare—Lungi: familia mea mi—a trimis doar iubire.

La Sallie am petrecut cea mai frumoasă vacanță. Locuiește într—o casă mare, stil vechi, din cărămidă cu piatră albă, departe de stradă — seamănă leit cu casele la care obișnuiam să mă uit plină de curiozitate cînd eram la Orfelinatul John Grier și mă întrebam cum or fi arătînd înăuntru. Niciodată nu m—am așteptat s—o văd cu propriii mei ochi, dar acum locuiesc în ea! Totul e atît de confortabil, de odihnitor și de intim ; mă plimb din cameră în cameră și sorb din ochi mobilierul.

Este casa cea mai perfectă unde pot crește copiii: cu colțuri întunecoase, foarte nimerite pentru jocul de—a v—ați ascunselea, cu șemineuri pentru făcut floricele de porumb, cu un pod unde poți să zburzi în zilele ploioase, cu balustrade alunecoase cu capătul turtit și comod, cu o bucătărie mare, însoțită, și cu o bucătăreasă grasă, nostimă și veselă, care de treisprezece ani se află în slujba familiei și care întotdeauna pune deoparte o bucată de aluat ca s—o coacă copiii. Numai înfățișarea unei astfel de case te face să dorești a fi din nou copil.

Cît despre membrii familiei! Nici n—am visat că pot fi atît de drăguți ! Sallie are tată, mamă, bunică și cea mai dulce surioară, un copilaș de trei ani, cu bucle, și un frate de talie mijlocie, care întotdeauna uită să se șteargă pe picioare, și un frate mare, frumos, pe care—l cheamă Jimmie, student în penultimul an la Princeton.

Cele mai vesele clipe le petrecem la masă — toată lumea rîde, vorbește și face glume în același timp și nu trebuie să spunem rugăciunea înainte de masă. Simți o ușurare că nu ai de mulțumit cuiva pentru fiece duminică pe care—l înghiți. (Probabil că sînt o nelegiuată, dar și dumneata ai fi la fel dacă ai fi rostit tot atîtea mulțumiri obligatorii cîte am rostit eu.)

Am făcut așa de multe lucruri, încît nu pot să încep a le înșira. Domnul McBride e proprietarul unei fabrici și în ajunul Crăciunului, a făcut un pom pentru copiii muncitorilor. Sala cea mare de ambalaje a fost decorată cu brad și ilice. Jimmie McBride era îmbrăcat în moș Crăciun, iar Sallie și cu mine l—am ajutat să împartă darurile.

Oh, Doamne, tăicuțule, ce ciudată senzație am avut! M—am simțit tot atît de binevoitoare ca un epitrop de la Orfelinatul John Grier. Am sărutat un băiețel drăgălaș, mînjit de dulciuri, dar nu cred să fi mîngîiat pe vreunul din ei pe cap !

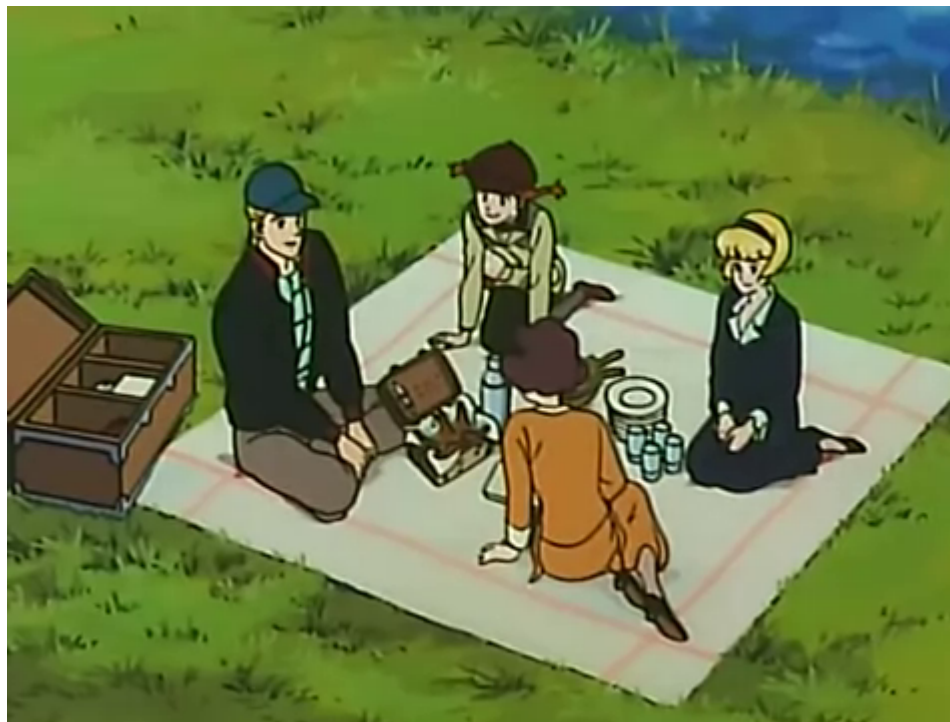
Și, la două zile după Crăciun, au dat un bal în propria lor casă în cinstea MEA.

A fost primul bal adevărat la care am luat parte. Colegiul, unde fetele dansează cu fete, nu înseamnă nimic. Am avut o rochie de seară nouă, albă (darul dumitale de Crăciun — multe mulțumiri), mănuși lungi albe și pantofi albi de șaten. Singurul lucru care m—a împiedicat să fiu cu desăvârșire, pe de—a—ntregul, absolut fericită a fost faptul că doamna Lippett n—a putut să mă vadă conducând cadrilul cu Jimmie McBride. Povestește—i, te rog, dumneata rîndul viitor, cînd ai să vizitezi O.J.G.

A dumitale veșnic,
Judy Abbott

P.S. Tăicuțule, vei fi oare teribil de contrariat dacă, după toate acestea, n—am să devin o Mare Scriitoare, ci numai o Domnișoară ?

SÎMBĂȚĂ, ORA 6,30

Dragă tăicuțule,

Azi am pornit—o pe jos în oraș, dar, Doamne, cum mai ploua ! Îmi place ca iarna să fie iarnă, cu zăpadă în loc de ploaie.

Unchiul atît de dorit al Juliei a venit iarăși în după—amiază asta și a adus o cutie cu bomboane de ciocolată de două kilograme. Vezi, ai și avantaje cînd stai în același apartament cu Julia.

Se pare că I—a amuzat trîncăneala noastră nevinovată, căci a plecat cu un tren mai tîrziu, ca să poată lua ceaiul cu noi, în camera noastră de lucru. Am avut multe dificultăți pînă cînd am căpătat permisiunea. E destul de greu să primești în vizită tați și bunici, dar și mai greu unchi; iar cît privește frații și verii, e aproape imposibil. Julia a trebuit să jure că este unchiul ei în fața unui notar public și apoi să anexeze certificatul, grefierului districtului. (Ce bine mă pricep la legi, nu ?) Și chiar după toate astea, mă îndoiesc că am fi putut lua ceaiul, dacă din întîmplare decanul ar fi văzut cît de tînăr și de frumos e unchiul Jervie.

Dar, oricum, am luat ceaiul, cu sandvișuri din pîine neagră, cu brînză de Elveția. El ne—a ajutat să le facem și—apoi a mîncat patru. I—am spus că am fost vara trecută la Lock Willow și am pâlăvrăgit mult timp despre Sempli, despre cai, vaci și pui de găină. Toți caii pe care i—a cunoscut el sînt morți, afară de Grover, care era mînz cînd a fost acolo ultima dată. Sărmanul Grover, acum este atît de bătrîn, că abia mai poate merge șontic—șontic prin pășune.

A întrebat dacă Sempli mai țin gogoșile într—o oală galbenă, acoperită cu o farfurie albastră, pe ultimul raft al cămării — și tot așa le țin ! A vrut să știe dacă mai este gaura de șobolani sub mormanul de pietre de pe pășune — și este ! În vara asta, Amasai a prins acolo un ; șobolan mare, gras, cenușiu — al douăzeci și cincilea strănepot al celui prins de domnișorul Jervie, cînd era copil.

I—am spus în față „domnișorul Jervie”, dar nu s—a simțit insultat. Julia zice că nu l—a văzut niciodată așa de amabil ; de obicei, e aproape inaccesibil. Julia însă n—are nici un pic de tact; iar eu cred că față de bărbați trebuie să ai foarte mult. Cînd le faci pe plac, ei torc ca pisicile, dar scuipă cînd îi superi (nu e o metaforă prea elegantă, însă vorbesc la figurat).

Citim memoriile Mariei Bashkirtseff. Ce uluitor ! Ascultă ce spune : „Aseară am fost cuprinsă de o criză de disperare, care s—a exteriorizat prin plînsuri și care, în cele din urmă, m—a îndemnat să azvîrl în mare ceasul din sufragerie”.

Aceasta mă face aproape să sper că nu sînt un geniu. Trebuie să fie foarte obositor să—i ai în preajma ta și, mai cu seamă, sînt teribili de stricători pentru mobile.

Dumnezeule, cum mai plouă ! Astă—seară vom fi nevoite să înotăm pînă la capelă.

A dumitale pe veci,

20 IANUARIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Ai avut vreodată o fetiță scumpă care ți—a fost furată în leagăn?

Poate că eu sînt aceea ! Dacă am fi într—un roman, acesta ar fi deznodămîntul, nu—i așa ?

Într—adevăr, e tare straniu să nu știi cine ești, dar totodată emoționant și romantic. Sînt așa de multe posibilități. Poate că nu sînt americană ; multă lume nu este. S—ar putea să fiu descendentă directă din vechii romani, sau s—ar putea să fiu fiica unui viking, sau poate—s o țigancă — cred că asta și sînt. Am o înclinare pentru viața de hoinar, deși pînă acum n—am avut prilejul s—o manifest.

Cunoști dumneata acea unică pată scandalosă din existența mea — atunci cînd am fugit de la orfelinat fiindcă mă pedepsiseră pentru că furasem niște prăjituri ? Este consemnat în dosarul meu și pus la dispoziția oricărui epítrop ca să citească. Dar, tăicuțule, la ce te—ai fi putut aștepta ? Cînd pui o fetiță de nouă ani, înfometată, să curețe cuțitele în cămară, cu farfuria de prăjituri sub nasul ei, iar tu te duci afară, lăsînd—o singură, și pe urmă te întorci fără veste, oare nu te—aștepți s—o găsești plină de firimituri ? Și—apoi, cînd o zgîlțîi de braț și o tragi de urechi, și o scoli de la masă tocmai cînd se aduce budinca, spui celorlalți copii că e pedepsită pentru că—i hoată, nu te—aștepți ca ea să fugă ?

Am fugit doar patru mile. M—au prins și m—au adus înapoi; și în fiecare zi, timp de o săptămînă, am fost legată, ca un cățel hoinar, de un stîlp în curtea din dos, în timp ce copiii ceilalți erau afară în recreație.

Oh, Doamne ! Sună clopotul de la capelă, iar după rugăciune avem o ședință de comitet. Îmi pare rău căci îmi propusesem de astă dată să—ți scriu o scrisoare foarte amuzantă.

*Auf wiedersehen*²⁷
Cher²⁸ — tăicuțule, Pax tibi²⁹!

Judy

P.S. De un lucru sînt absolut sigură : nu sînt chinezoaică.

²⁷ La revedere (în limba germană în text).

²⁸ Scumpe (în limba franceză în text).

²⁹ Pace ție (în limba latină în text).

4 FEBRUARIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Jimmie McBride mi—a trimis un fanion al Princetonului, dar mare cît peretele camerei; îi sînt foarte recunoscătoare că nu m—a uitat, dar nu știu ce naiba să fac cu el. Sallie și Julia nu vor să mă lase să—l atîrn pe perete ; anul acesta camera noastră e tapisată în roșu și îți poți închipui ce efect ar avea dacă aş adăuga portocaliu și negru. Dar drapelul e dintr—un fetru atît de bun, de călduros și de gros, încît mi—ar părea rău să nu—l folosesc. Ar fi oare incorect să—l transform într—un halat de baie ? Cel vechi a intrat mult la spălat.

În ultimul timp am neglijat cu desăvîrșire să—ți spun ce învăț ; dar, deși nu poți deduce din scrisorile mele, timpul meu este ocupat în întregime cu învățătura. E greu să fii cu capul limpede cînd trebuie să înveți la cinci materii deodată.

„Dovada adevăratei erudiții”, spune profesorul de chimie, „este pasiunea pentru amănunt.”

„Fiți cu băgare de seamă ca nu cumva ochiul vostru să se oprească la amănunte”, spune profesorul de istorie. Stați cît se poate de departe, ca să aveți o perspectivă de ansamblu.”

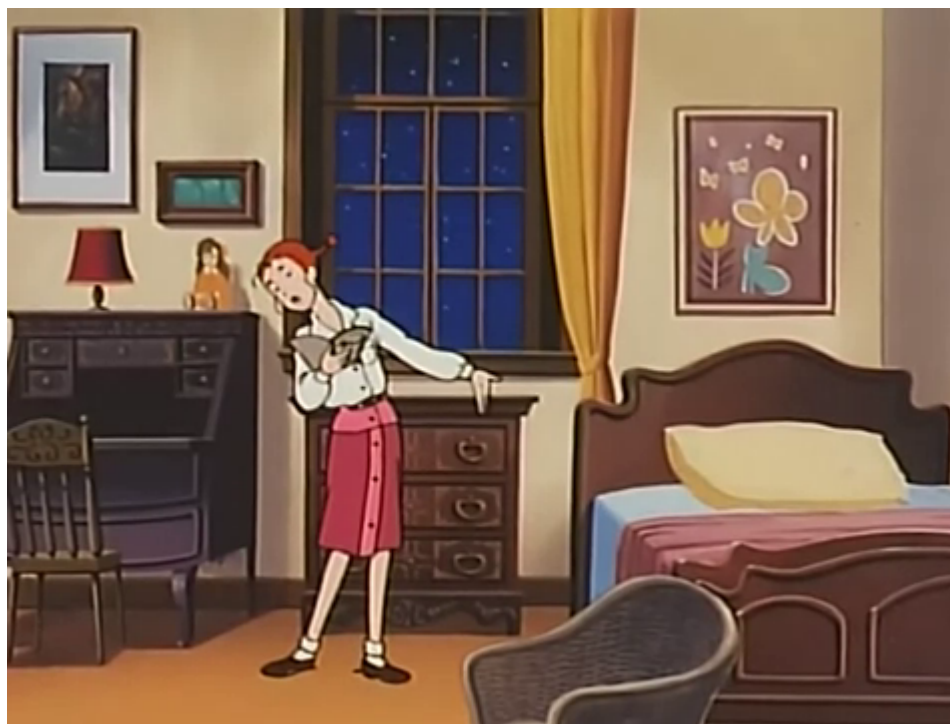
Poți să vezi cu cîtă abilitate trebuie să ne călăuzim barca între chimie și istorie. Îmi place mai mult metoda istoriei. Dacă spun că Wilhelm—Cuceritorul a venit în 1492 și Columb a descoperit America în 1100 sau 1066, sau cînd o fi fost, acesta nu e decît un simplu detaliu, pe care profesorul îl trece cu vederea. Cînd te—ascultă la istorie, ai un sentiment de siguranță și de calm, care îți lipsește cu desăvîrșire la lecția de chimie.

Sună clopoțelul de șase ! Trebuie să mă duc la laboratorul și să studiez o mică problemă privitor la un amestec de acizi, săruri și alcalini. Mi—am ars halatul de chimie cu acid clorhidric și i—am făcut în față o gaură mare cît o farfurie. Dacă teoria era valabilă, trebuia să fiu în stare să neutralizez gaura cu amoniac foarte concentrat, nu—i așa ?

Săptămîna viitoare avem examene, dar cine se teme ?

A dumitale veșnic,
Judy

5 MARTIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Suflă un vînt de martie și cerul este acoperit de nori călători, negri și grei. Ciorile în brazi fac atîta gălăgie ! Este un zgomot care te îmbată, te înviorază, te cheamă. Îți vine să închizi cartea și să pleci peste dealuri, să te iei la întrecere cu vîntul.

Sîmbăta trecută am organizat o „vînătoare pe urme de confeti” pe o distanță de peste 10 kilometri, într—un teren mlăștinos. Vulpile (reprezentate de trei fete ducînd o baniță cu confeti) au pornit cu o jumătate de oră înaintea celor douăzeci și șapte de vînători. Eu eram unu: din cei douăzeci și șapte. Opt au căzut la marginea drumului, iar nouăsprezece am mers pînă la capăt. Urmărirea ducea pe un deal, printr—un lan de grîu și—apoi într—o mlaștină, unde a trebuit să sărim cu băgare de seamă de pe o moviliță pe alta. Desigur, jumătate dintre noi ne—am înfundat pînă la glezne. Pierdeam mereu urma și am zăbovit în mlaștină douăzeci și cinci de minute. Apoi am găsit urma sus pe deal, pe urmă am luat—o printr—o pădure, pînă la fereastra unui hambar ! Ușile hambarului erau toate închise, iar fereastra se afla sus și era foarte mică. Nu cred că asta este o treabă cinstită, ce părere ai ?

Dar n—am intrat înăuntru, am făcut înconjurul hambarului și am regăsit urma, care ieșea prin acoperișul unui șopron foarte scund și continua pe creasta unui gard. Vulpoiul a crezut că o să ne oprim acolo, dar l—am păcălit noi pe el. Apoi am luat—o drept înaintea peste o pășune accidentată, lungă de două mile, unde urmărirea a fost tare grea, căci *confetele* se răreau. Regula este ca ele să fie la o distanță de cel mult șase picioare, dar picioarele astea erau cele mai lungi pe care le—am văzut vreodată. În cele din urmă, după două ore de trap susținut, am dat de urma Doamnei Vulpi în bucătăria Crystal Spring (aceasta este ferma unde fetele se duc cu sâniile sau în căruțe cu fîn pentru a cina cu pui de găină și clătite). Le—am găsit pe cele trei vulpi mîncînd liniștite lapte, miere și biscuiți. Ele nu și—au închipuit că vom ajunge așa de departe. Erau sigure că o să ne înfundăm la fereastra hambarului.

Ambele părți pretind că au cîștigat. Dumneata ce crezi ? Eu cred că noi am cîștigat fiindcă le—am prins înainte de a se întoarce în incinta colegiului. Dar, oricum, toate nouăsprezece ne—am năpustit spre masă ca lăcustele, cerînd zgomotos miere. Nu era miere de ajuns pentru toată lumea, dar doamna Crystal Spring (acesta e diminutivul pe care i l—am dat noi; de fapt, ea se numește Johnson) a adus un borcan cu gem de căpșuni, un bidon cu sirop de arțar — făcut abia săptămîna trecută — și trei pîini negre.

Nu ne—am întors la colegiu decît la șase și jumătate, cu o întîrziere de treizeci de minute la cină, și ne—am dus direct la masă, cu o strașnică poftă de mîncare, fără a ne mai schimba hainele! Apoi cu toatele am suprimat rugăciunea de seară, starea în care erau ghetele noastre fiind un bun pretext pentru a nu mai merge la capelă. Nu ți—am spus nimic despre examene. Le—am trecut pe toate cu cea mai mare ușurință — acum știu secretul și n—am să mai cad altă dată. Nu voi fi în stare să—mi iau licența cu

distincție din pricina afurisitei de „Proze Latine” și „Geometriei” din anul întâi. Dar nu—mi pasă ! Ce contează, atîta timp cît ești fericit ! (Ăsta—i un citat. Se cunoaște că citesc clasicii englezi!)

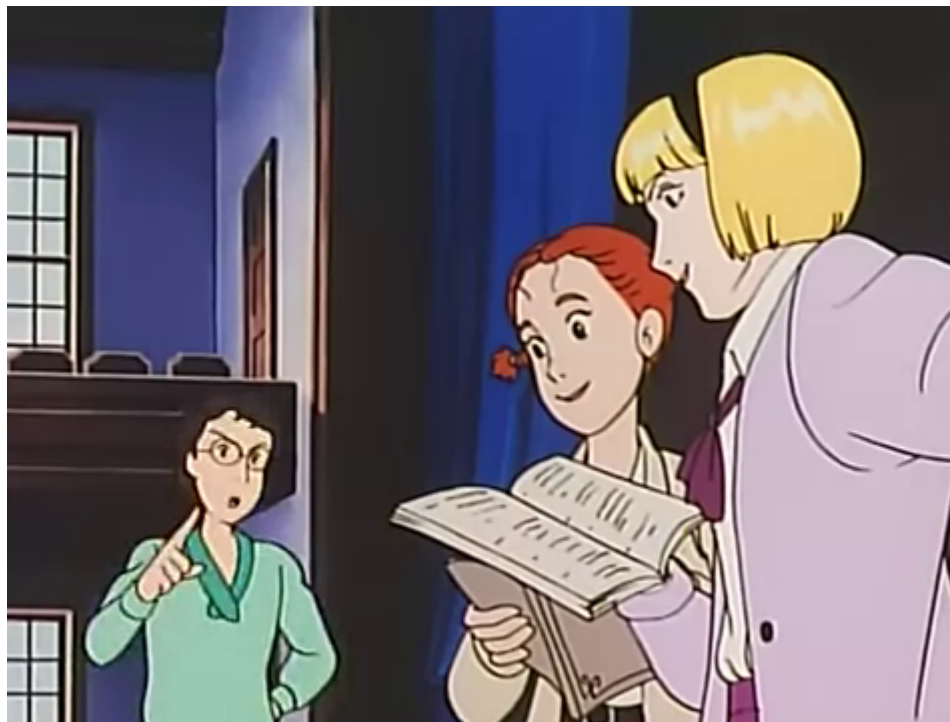
Fiindcă veni vorba de clasici, ai citit vreodată „Hamlet” ? Dacă nu, citește—l numaidecît. Este absolut uluitor. Am auzit de Shakespeare în tot timpul vieții mele, dar nu—mi închipuiam că a scris atît de bine. Întotdeauna l—am bănuir că se bucură pe nedrept de o reputație prea mare.

Am un joc foarte frumos pe care l—am născocit demult, de pe vremea cînd am început să citesc. Mă culc în fiecare seară, imaginîndu—mi că sînt un personaj (personajul principal) din cartea pe care o citesc în acel moment.

În prezent sînt Ofelia — o Ofelie foarte rațională ! Tot timpul caut să—l distrez pe Hamlet, și—l mîngîi, și—l cert, și—l silesc să—și înfășoare gîtul cînd e răcit. L—am vindecat cu desăvîrșire de melancolie. Regele și regina sînt morți amîndoi — un naufragiu ; nu e nevoie de funeralii — așa că Hamlet și cu mine domnim în Danemarca fără nici o supărare. Regatul merge admirabil. El are grijă de guvernare, iar eu mă ocup cu opere de binefacere. Am fondat cîteva orfelinate pe cinste. Dacă dumneata sau oricare altul dintre epitropi ar dori să le viziteze, voi fi încîntată să vă conduc. Cred că dumneata ai putea da multe sugestii folositoare. Rămîn, Domnule,

A dumitale, cu cea mai mare amabilitate,
OFELIA, Regina Danemarcei

24 MARTIE, POATE 25

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Nu cred că voi putea merge în rai. Primesc atât de multe lucruri bune aici, încât n—ar fi drept să le mai primesc și în viața de apoi. Ascultă ce s—a întâmplat:

Jerusha Abbott a câștigat premiul concursului de nuvele (un premiu de nouăzeci și cinci de dolari) pe care Revista Lunară îl acordă în fiecare an. Ea, o studentă în anul II ! Concurente sînt în cea mai mare parte studenți în ultimul an. Cînd am văzut numele meu afișat, nu mi—a venit să cred că este cu puțință. În cele din urmă, poate voi ajunge scriitoare. Aș fi dorit ca doamna Lippett să nu—mi fi dat un nume atât de stupid. Sună însă ca un nume de autoare, nu—i așa ?

De asemenea, am fost aleasă să joc în spectacolul de primăvară : „Cum vă place”, care se dă în aer liber. Voi fi Celia, verișoara bună a Rosalindei.

Și, în sfîrșit, eu, Julia și Sallie mergem vinerea viitoare la New—York, ca să facem târguieli de primăvară. Vom sta toată noaptea, iar a doua zi ne vom duce la teatru cu „domnișorul Jervie”. El ne—a invitat. Julia se va duce acasă, iar Sallie și cu mine vom trage la hotelul „Martha Washington”. Ai auzit vreodată ceva mai palpitant ? Niciodată în viața mea n—am fost într—un hotel și nici la teatru, afară de o singură dată cînd biserica catolică a dat un festival și i—a invitat și pe orfani. Dar aceea n—a fost o adevărată piesă și nu contează. Și ce crezi că vom vedea la teatru ? „Hamlet”. Închipuiește—ți!

Am studiat piesa asta timp de patru săptămîni, în orele consacrate lui Shakespeare, și o știu pe dinafară.

Sînt așa de emoționată de aceste proiecte, încît abia pot să dorm.

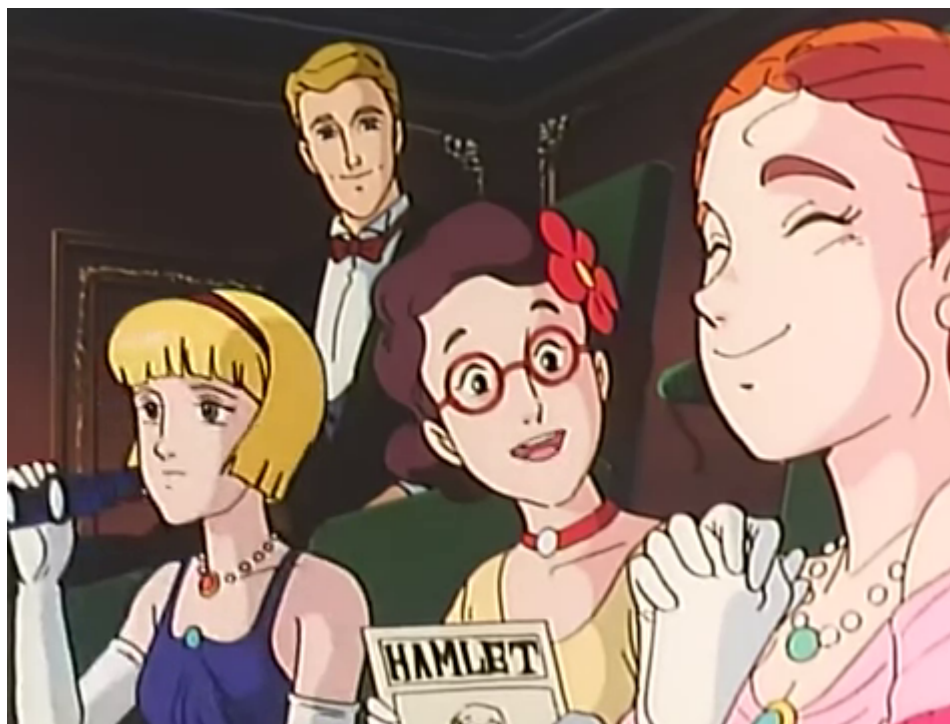
La revedere, tăicuțule ! Viața e foarte amuzantă !

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Chiar acum m—am uitat în calendar. Sîntem în 28.

Un alt post—scriptum. Astăzi am văzut un conductor de tramvai cu un ochi albastru și cu celălalt căprui. Ce zici, n—ar fi oare un pungaș ideal pentru un roman polițist ?

7 APRILIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Doamne ! Ce mare este New—Yorkul ! Worcester nu—i nimic pe lângă el. Vrei, într—adevăr, să spui că dumneata trăiești în vălmășagul acela cumplit ? Nu cred că o să—mi vin în fire luni în șir din năuceala celor două zile petrecute la New—York. Nu pot să—ți înșir toate lucrurile uluitoare pe care le—am văzut. De altfel, cred că le cunoști, deoarece locuiești acolo.

Nu sînt străzile distractive ? Dar lumea ? Dar magazinele ? Niciodată n—am văzut lucruri atît de frumoase ca acelea din vitrine. Ele te fac să dorești ca toată viața să n—ai altă grijă decît să porți toalete frumoase.

Sîmbătă dimineață, Julia, Sallie și cu mine ne—am dus după tîrguieli. Julia a intrat în cel mai mare magazin pe care l—am văzut vreodată. Avea pereții albi și aurii, covoare albastre pe jos, perdele de mătase albastră și scaune aurite. O doamnă de o rară frumusețe, cu părul blond și rochie de mătase neagră cu trenă, ne—a întâmpinat cu un zîmbet de bunvenit. Am crezut că facem o vizită și eram cît pe aci să—i strîng mîna ; dar mi—am dat imediat seama că sîntem acolo numai pentru a cumpăra pălării — cel puțin Julia voia să cumpere. S—a așezat în fața unei oglinzi și a încercat o duzină, una mai frumoasă ca alta, și a cumpărat două — de fapt, cele mai frumoase.

Nu pot să—mi închipui o plăcere mai mare în viață decît să stai în fața oglinzii și să cumperi orice pălărie, pe care o alegi fără a fi nevoit ca mai întîi să te gîndești la preț ! Fără îndoială, tăicuțule, că New—Yorkul ar submina repede acest caracter frumos și stoic pe care Orfelinatul John Grier l—a cultivat în mine cu atîta răbdare.

După ce am isprăvit cu tîrguielile, ne—am întîlnit cu domnul Jervie, la restaurantul „Sherry”. Bănuiesc că ai fost la „Sherry” ? Închipuieșteți—l și—apoi încearcă să vezi și sala de mese a orfelinatului Grier, cu mesele acoperite de mușamale, cu cămile de metal alb ce nu se pot sparge, cu cuțitele și furculițele cu mînere de lemn — și imaginează—ți ce am simțit!

Am mîncat pește, folosind greșit o furculiță, dar chelnerul, foarte politicos, mi—a dat alta, așa că nimeni n—a observat.

După masa de prînz ne—am dus la teatru — a fost un spectacol uluitor, splendid, de necrezut, îl visez în toate nopțile.

Ce minunat e Shakespeare !

„Hamlet” e cu mult mai bine pe scenă decît atunci cînd îl analizăm în clasă. Și înainte l—am apreciat, dar acum, o, Doamne !

Cred că, dacă nu te superi, aș dori mai degrabă să fiu actriță decît scriitoare. N—ai vrea să părăsesc colegiul și să intru într—o școală de artă dramatică ? Atunci ți—aș trimite o lojă pentru toate

spectacolele mele și ți—aș surîde de la rampă. Numai te rog să porți un trandafir roșu la butonieră ca să fiu sigură că surîd celui căruia i se cuvine. Ar fi o greșeală îngrozitoare, care m—ar pune în încurcătură, dacă s—ar nimeri să fie altcineva.

Ne—am întors sîmbătă seară și am luat cina în tren, la mese mici, cu lămpi trandafirii și chelneri negri. Niciodată n—am auzit că se poate servi masa în tren și am și spus—o din nebăgare de seamă.

—Unde Dumnezeu ai fost crescută ? m—a întrebat Julia.

—Într—un sat — i—am răspuns cu blîndețe.

—Și n—ai călătorit niciodată ? a mai zis ea.

—Nu, pînă ce n—am venit la colegiu, niciodată ; iar atunci n—am mers decît o sută șaizeci de mile și n—am mîncat în tren — i—am replicat eu.

Julia începe să se intereseze cam mult de mine, deoarece spun lucruri atît de ciudate. Mă străduiesc din greu să nu le spun, dar tot îmi mai scapă cînd mă mir de ceva — și aproape mai tot timpul rămîn uimită. E o experiență amețitoare, tăicuțule, să stai optsprezece ani în Orfelinatul John Grier și—apoi deodată să te avînți în LUME.

Dar încep să mă aclimatizez. Nu mai fac greșeli atît de îngrozitoare, cum făceam la început, și nu mă mai simt stingherită cînd sînt cu celelalte fete. Tremuram ori de cîte ori cineva se uita la mine. Mi se părea că oamenii văd prin îmbrăcămintea mea nouă, înșelătoare, uniforma cu pătrățele, de bumbac. Dar n—o să mă mai necăjesc din pricina rochiilor de stambă din trecut : mi—ajunge răul pe care mi l—au făcut pînă mai ieri.

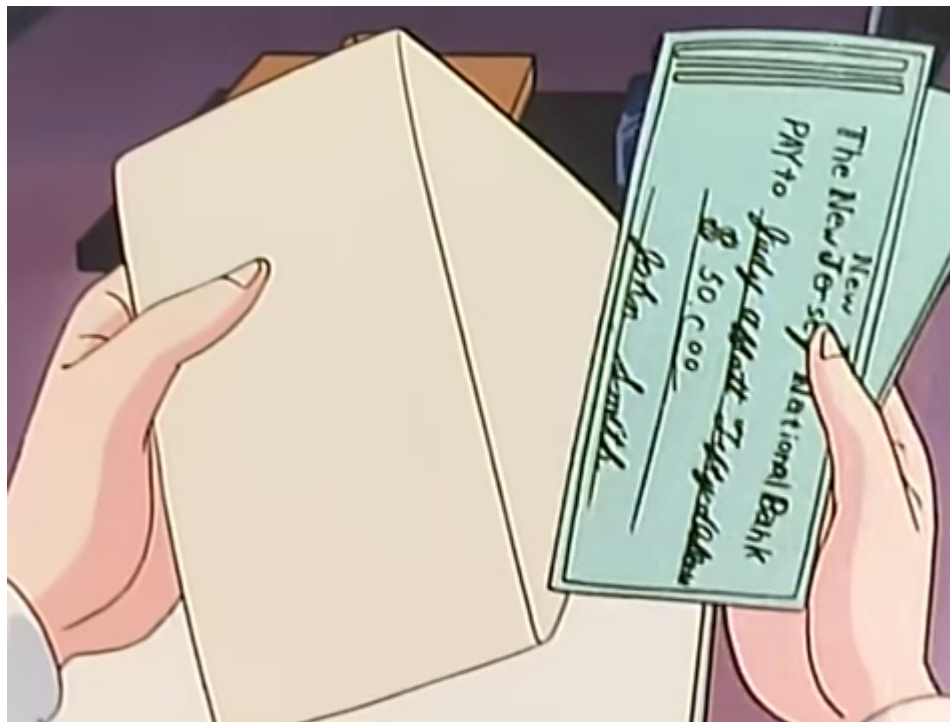
Am uitat să—ți povestesc despre florile noastre. Domnul Jervie ne—a dat fiecareia cîte un buchet mare de violete și mărgăritare. Așa—i c—a fost frumos din partea lui ?

Mai înainte, niciodată nu—mi prea plăceau bărbații — judecînd după epitropi — dar acum încep să—mi schimb părerea.

Unsprezece pagini. Asta—i scrisoare, nu glumă ! Curaj ! Am să isprăvesc.

A dumitale întotdeauna,
Judy

10 APRILIE

Stimate Domnule Bogătaş,

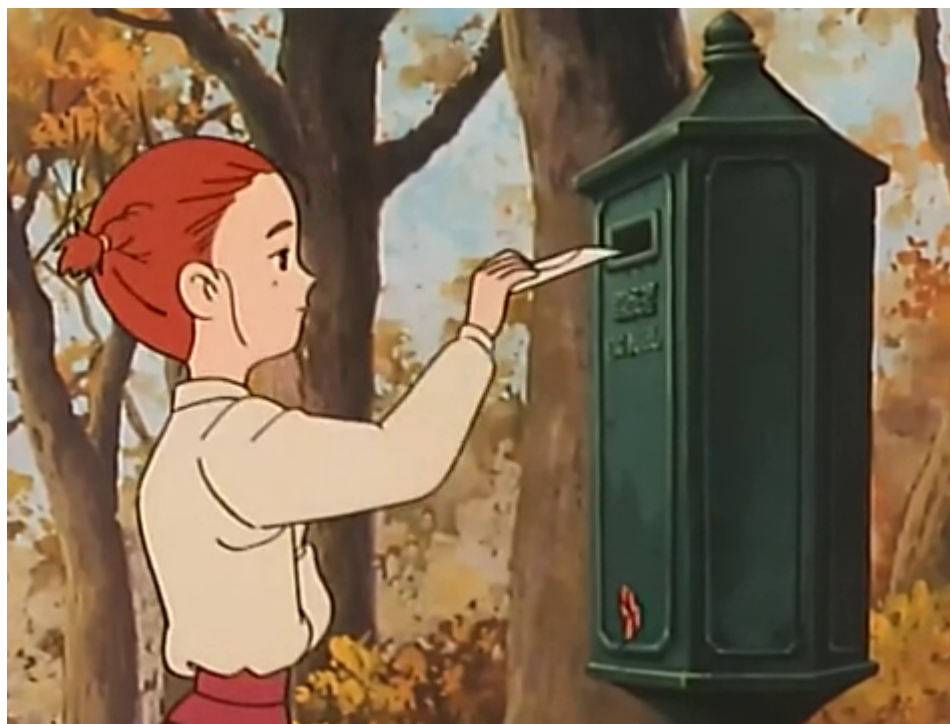
Iată cecul dumneavoastră de cincizeci de dolari. Vă mulțumesc foarte mult, dar prefer să nu—l opresc. Alocația mea este suficientă ca să—mi cumpăr pălăriile de care am nevoie. Îmi pare rău că am scris despre toate acele fleacuri de la magazinul de mode. Am făcut—o numai datorită faptului că niciodată n—am văzut ceva asemănător.

În orice caz, n—am cerșit! Și aș dori să nu primesc mai multe binefaceri decât sînt obligată să primesc.

A dumneavoastră cu stimă,

Jerusha Abbott

11 APRILIE

Scumpe tăicuțule,

Vrei, te rog, să mă ierți pentru scrisoarea pe care ți—am scris—o ieri ? După ce am pus—o la cutie, mi—a părut rău și am încercat s—o iau înapoi, dar afurisitul de funcționar de la poștă n—a vrut să mi—o dea.

Acum e miezul nopții; stau trează de ceasuri întregi și mă gândesc ce Vierme cu o mie de picioare sînt — ăsta—i cel mai urît epitet pe care pot să mi—l dau ! Am închis încet ușa de la birou, ca să nu le trezesc pe Julia și pe Sallie, și stau în pat în capul oaselor, scriindu—ți pe o bucată de hîrtie ruptă din maculatorul de istorie.

Voiam numai să—ți spun că—mi pare rău c—am fost atît de nepoliticoasă în privința cecului. Știu că dumneata ai fost bine intenționat și cred că ești un bătrîn scump care își dă atîta osteneală pentru un lucru tare neînsemnat cum este o pălărie. Trebuia să—ți fi înapoiat cecul cu mult mai multă politețe.

Dar, în orice caz, trebuia să ți—l înapoiez. Cu mine, lucrurile stau altfel decît cu celelalte fete. Ele pot primi daruri de la oameni în mod firesc. Ele au și tați, și frați, și unchi, și mătuși, în vreme ce eu n—am nici un fel de rude. Îmi place să—mi închipui că dumneata îmi aparții, dar numai ca să mă mîngîi cu acest gînd, căci, desigur, știu prea bine că nu—mi aparții. Sînt, într—adevăr, singură — cu spatele la perete, luptîndu—mă cu lumea — și simt că mi se taie respirația cînd mă gândesc la asta. Alung însă asemenea gînduri și continui să pretind că sînt rudă cu dumneata. Dar nu pricepi, tăicuțule? Nu pot să mai primesc alți bani în afară de aceia de care am neapărată nevoie, fiindcă într—o zi voi vrea să ți—i înapoiez, și chiar dacă voi ajunge o mare scrisoare, precum intenționez să devin, îmi va fi cu neputiță să achit o datorie atît de uriașă.

Mi—ar plăcea să am pălării și lucruri frumoase, dar trebuie să—mi ipotectez viitorul ca să le plătesc.

Mă vei ierta oare că am fost atît de moșic ? Am urîtul obicei de a mă pripiti și de a scrie primul gînd ce—mi trece prin cap, apoi pun scrisoarea la cutie. *Pas de—o mai ia înapoi !* Dar dacă uneori par fără judecată și nerecunoscătoare, n—o fac dinadins. Îți mulțumesc din adîncul inimii pentru viața, libertatea și independența ce mi le—ai dăruit. Toată copilăria mea n—a fost decît o lungă și tristă perioadă de revoltă, iar azi sînt atît de fericită clipă de clipă, încît nu—mi vine să cred că e adevărat. Am impresia că sînt o eroină de roman.

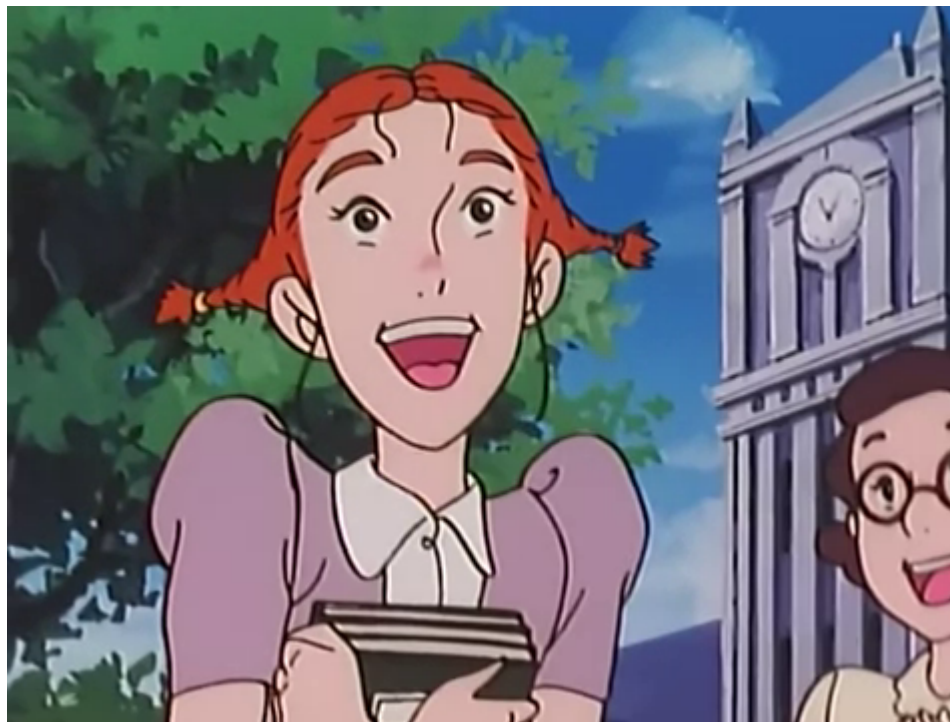
Este două și un sfert. O să ies în vîrfurile picioarelor afară ca să pun scrisoarea la cutie. O vei primi cu poșta următoare, îndată după cealaltă, așa că nu vei avea prea mult timp să gîndești rău despre mine.

Noapte bună, tăicuțule,

Te iubesc mereu,

Judy

4 MAI

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Sîmbăta trecută s—a sărbătorit Ziua Sporturilor. A fost un eveniment foarte spectaculos. Mai întîi a avut loc o defilare a tuturor claselor, toată lumea îmbrăcată în rochii albe de olandă; studentele din ultimul an purtau umbrele japoneze albastre cu auriu, iar cele din anul trei, steaguri albe cu galben. Anul nostru avea baloane roșii, care atrăgeau privirile, mai ales că mereu ne scăpau din mîini, luîndu—și zborul în văzduh, iar studentele din anul întîi purtau pălării verzi, făcute din hîrtie satinată, cu panglici lungi. De asemenea, am angajat o fanfară din oraș, cu muzicanți îmbrăcați în uniforme albastre, și o duzină de comici, cum sînt clovnii la circ, ca să distreze publicul între pauzele probelor de atletism.

Julia era deghizată într—un provincial gras, purtînd o manta cenușie, cu o umbrelă cît un burduf și cu favoriți. Patsy Moriarty (Patricia, de fapt. Ai auzit vreodată asemenea nume ? Doamna Lippett nu putea să—l aleagă mai bine!), care este înaltă și slabă, era soția Juliei și purta o bonetă verde absurdă, pusă pe o ureche. Ele au stîrnit cascade de rîs pe tot parcursul drumului. Julia și—a jucat admirabil rolul. Nu mi—am închipuit vreodată că un Pendleton ar putea să desfășoare atîta vervă comică — cer iertare domnului Jervie, dar pe el nu—l consider un Pendleton adevărat, cum nu te consider nici pe dumneata un veritabil episcop. Sallie și cu mine n—am luat parte la defilare fiindcă am participat la competițiile sportive. Și ce crezi ? Am cîștigat amîndouă ! Cel puțin la o probă. Am încercat la săritura în lungime, dar am pierdut; Sallie a cîștigat însă la săritura cu prăjina (șapte picioare și trei țoli), iar eu am cîștigat cursa de viteză de cincizeci de metri plat (în opt secunde).

La sosire gîfiam de—a binelea, dar a fost foarte amuzant cînd toate colegile mele, clătînînd baloanele și aplaudînd, strigau într—un singur glas :

Ce—i cu Judy Abbott ?

Ea e bine.

Cine e bine ?

Judy Abbott.

Tăicuțule, ăsta—i un adevărat triumf. Apoi am mers în trap la cortul—vestiar, unde am fost frecionată cu alcool și am supt o lămîie. Vezi, dar, că sîntem profesioniste. E mare lucru să cîștigi o probă pentru anul tău, deoarece anul care cîștigă cele mai multe puncte primește cupa de atletism. Fetele din anul IV au cîștigat—o anul acesta, obținînd opt puncte, spre cîntea lor. Asociația sportivă a dat o masă, în sala de gimnastică, tuturor cîștigătoarelor. Ni s—au servit crabi prăjiți și înghețată de ciocolată în formă de mingi de baschet.

Noaptea trecută am stat pînă la miezul nopții citind „Jane Eyre”. Oare ești destul de bătrîn, tăicuțule,

ca să—ți amintești de lucruri de acum șaiszeci de ani ? În acest caz, spune—mi: vorbea lumea chiar așa?

Mîndra Blanche spune valetului: „Ține—ți gura, ticălosule, și fă ce—ți poruncesc !” Domnul Rochester, cînd vorbește despre cer, spune : „Bolta de metal” ; cît despre femeia nebună, care rîde ca hiena, dă foc perdelelor de la pat, rupe în bucăți voalul de mireasă și *mușcă*, e cea mai pură melodramă, dar totuși citești, citești, citești. Nu pot pricepe cum a putut o fată să scrie asemenea carte, mai ales o fată care a fost crescută într—un cîmîtîr. Aceste Bronte au ceva care mă fascinează. Cărțile lor, viața lor, starea lor sufletească. De unde au dobîndit ele acest ceva ? Cînd am citit despre amărăciunile micuței Jane în orfelinat, m—am înfuriat atît de tare, încît a trebuit să ies și să mă plimb. Am înțeles exact ceea ce a simțit ea. Cunoșcînd—o pe doamna Lippett, am putut să mi—l închipui pe domnul Brocklehurst.

Să nu te simți jignit, tăicuțule. Nu insinuez că Orfelinatul John Grier se aseamănă cu institutul Lowood ! Aveam acolo destulă mîncare și îmbrăcăminte, apă suficientă ca să ne spălăm și un cazan de calorifer în pivniță. Totuși există o asemănare cumplită. Viața noastră era cu desăvîrșire monotonă și lipsită de evenimente. Niciodată nu se întîmpla ceva plăcut, afară de duminici cînd mîncam înghețată, dar și asta se dădea prea regulat, în toți cei optsprezece ani cît am stat acolo s—a petrecut doar un singur eveniment: cînd a ars șopronul de lemne. A trebuit să ne sculăm în toiul nopții, să ne îmbrăcăm ca să fim gata în cazul cînd ar fi luat foc clădirea noastră. Dar n—a luat și ne—am întors în dormitoare.

Toată lumea dorește să aibă cîteva surprize; e o dorință absolut firească omului. Eu n—am avut nici una pînă în ziua cînd doamna Lippett m—a chemat în cancelarie, ca să—mi spună că domnul John Smith mă trimite la colegiu. Dar și atunci mi—a adus vestea la cunoștință în mod atît de gradat, încît abia dacă am tresărit o clipă.

Știi, tăicuțule, eu cred că cea mai necesară calitate a oricărui om este să aibă imaginație. Închipuirea îi ajută pe oameni să se poată transpune în locul altor semeni de—ai lor, îi face buni, miloși și înțelegători. Ar trebui să fie cultivată la copii. Dar Orfelinatul John Grier înăbușea pe dată cea mai mică licărire de imaginație ce se iva. Simțul datoriei era singura calitate încurajată acolo. Eu sînt de părere că cei mici n—ar trebui să cunoască sensul *cazon* al acestui cuvînt. Ei ar trebui să facă totul din dragoste.

Dar așteaptă pînă ce ai să vezi azilul de orfani unde voi fi eu directoare ! Este jocul meu favorit, noaptea, înainte de a adormi. L—am plănuit pînă în cele mai mici amănunte — mîncare, îmbrăcăminte, învățătură, distracții, pedepse ; căci chiar și orfanii mei superiori sînt uneori nedisciplinați.

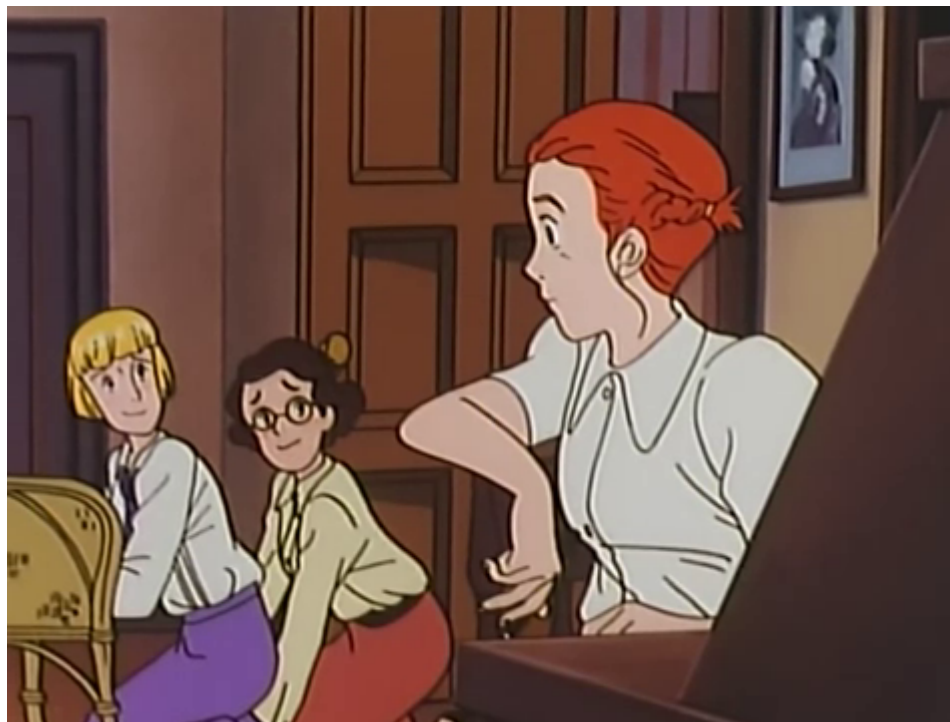
Dar, oricum, ei vor fi fericiți. Cred că fiecare dintre ei oricît de multe supărări ar avea cînd va fi mare, trebuie să aibă o copilărie fericită la care să se gîndească cu drag. Și dacă vreodată aș avea copii, oricît de nenorocită aș fi eu, pe ei nu—i voi lăsa să aibă griji pînă ce nu cresc mari.

(Sună clopotul de rugăciune — voi termina această scrisoare altă dată.)

JOI

În după—amiaza asta, când m—am întors de la laborator, am găsit o veveriță stînd pe masă și servindu—se cu migdale. Aceștia sînt musafirii pe care îi primim noi de când vremea s—a încălzit, iar ferestrele rămîn deschise.

SÎMBĂȚĂ DIMINEAȚA

Poate îți închipui că aseară, fiind vineri, iar azi o zi fără cursuri, am petrecut o seară liniștită și plăcută citind din operele lui Stevenson, pe care le—am cumpărat cu banii mei de la premiu ? Dacă asta crezi, atunci niciodată n—ai învățat într—un colegiu de fete, tăicuțule dragă. Mi—au picat șase prietene ca să facem caramelle : iar una din ele a răsturnat compoziția, când era încă lichidă, drept în mijlocul covorului nostru cel bun. N—o să mai putem scoate pata niciodată.

În ultima vreme n—am mai pomenit nimic despre cursurile mele — ceea ce nu înseamnă că nu se țin în fiecare zi. Totuși e un fel de ușurare să te depărtezi de ele și să discuți viața în linii generale — discuțiile dintre mine și dumneata sînt duse numai de o singură parte, dar asta e din vina dumitale. Ești binevenit cu răspunsul oricînd vei dori.

Am scris această scrisoare cu întreruperi timp de trei zile și mă tem că acum *vous etes bien*³⁰ plictisit!

La revedere, domnule, cel mai încîntător om de pe pămînt,
Judy

³⁰ Ești foarte... (în limba franceză în text).

DOMNULUI TĂICUȚU PICIOARE—LUNGI—SMITH,

Domnule,

Terminînd studiul argumentării și arta de a împărți un subiect în capitole, m—am hotărît să adopt următoarea formă în alcătuirea scrisorilor. Ele vor conține tot ce este necesar, fără vorbărie inutilă :

I. Săptămîna aceasta am avut lucrări scrise la :

A. Chimie.

B. Istorie.

II. Se clădește un nou pavilion.

A. Materialele sînt :

a) cărămidă roșie.

b) piatră cenușie.

B. Capacitatea lui va fi :

a) un decan, cinci profesori.

b) două sute de fete.

c) o administratoare, trei bucătărese, douăzeci chelnărițe, douăzeci cameriste.

III. Astă—seară am avut ca desert lapte prins cu frișcă.

IV. Scriu un studiu special despre „Izvoarele pieselor lui Shakespeare”.

V. Lou McMahon a alunecat și a căzut în după—amiază asta la baschet și:

A. Și—a luxat umărul.

B. Și—a învinețit genunchiul.

VI. Am o pălărie nouă garnisită cu :

A. Panglică de catifea albastră.

B. Două pene albastre.

C. Trei pompoane roșii.

VII. Este nouă și jumătate.

VIII. Noapte bună!

Judy

2 Iunie

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

N—ai să ghicești ce lucru plăcut s—a întâmplat.

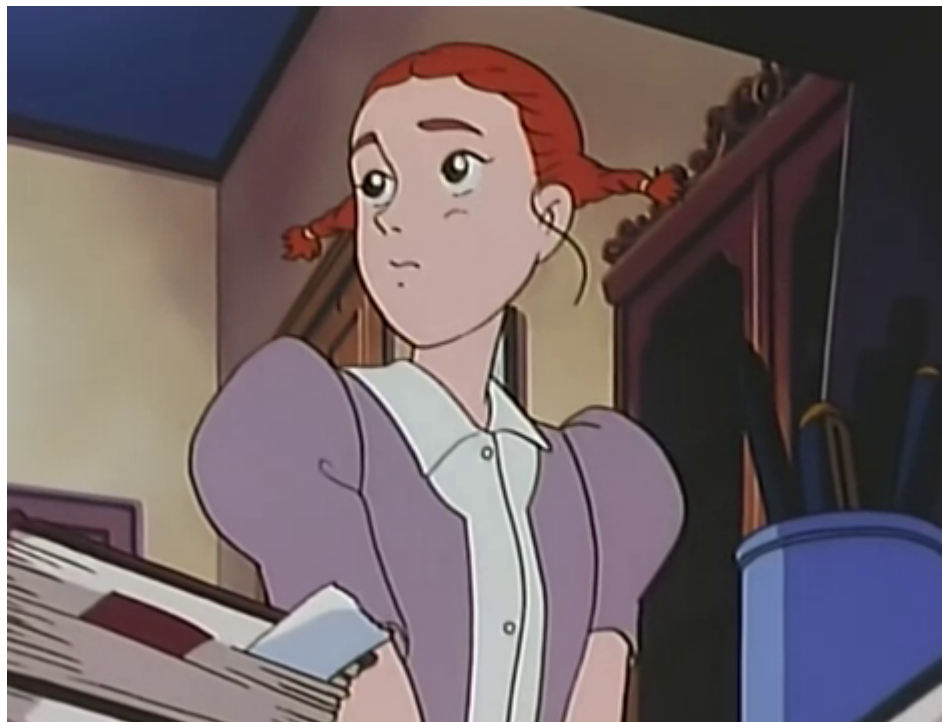
Familia McBride m—a invitat să petrec vara asta cu dînșii în „campingul” lor de la Adirondacks ! Ei fac parte dintr—un fel de club, care este situat lîngă un lac mic și frumos în mijlocul unei păduri. Diferiți membri ai clubului au case făcute din bîrne, risipite printre copaci, și pleacă pe lac cu bărcile, fac lungi plimbări pe poteci, la alte campinguri, și organizează serate dansante o dată pe săptămîină în clădirea clubului. Jimmi: McBride o să invite pe un coleg de—al lui ca să stea la ei o parte din vară, astfel că o să avem destui bărbați cu care să dansăm. Așa—i că—i frumos din partea doamnei McBride că m—a invitat ? Se pare că i—am plăcut cînd am fost la dînșii de Crăciun.

Te rog, iartă—mă că—ți scriu așa de puțin. Nu—i o scrisoare adevărată, ci am vrut numai să te anunț că voi fi ocupată în vara asta.

A dumitale, într—o admirabilă stare sufletească,

Judy

5 Iunie

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Secretarul dumatăle mi—a scris că domnul Smith dorește să nu primesc invitația doamnei McBride, ci să mă duc din nou la Lock Willow, ca și în vara trecută.

De ce, de ce, *de ce*, tăicuțule ?

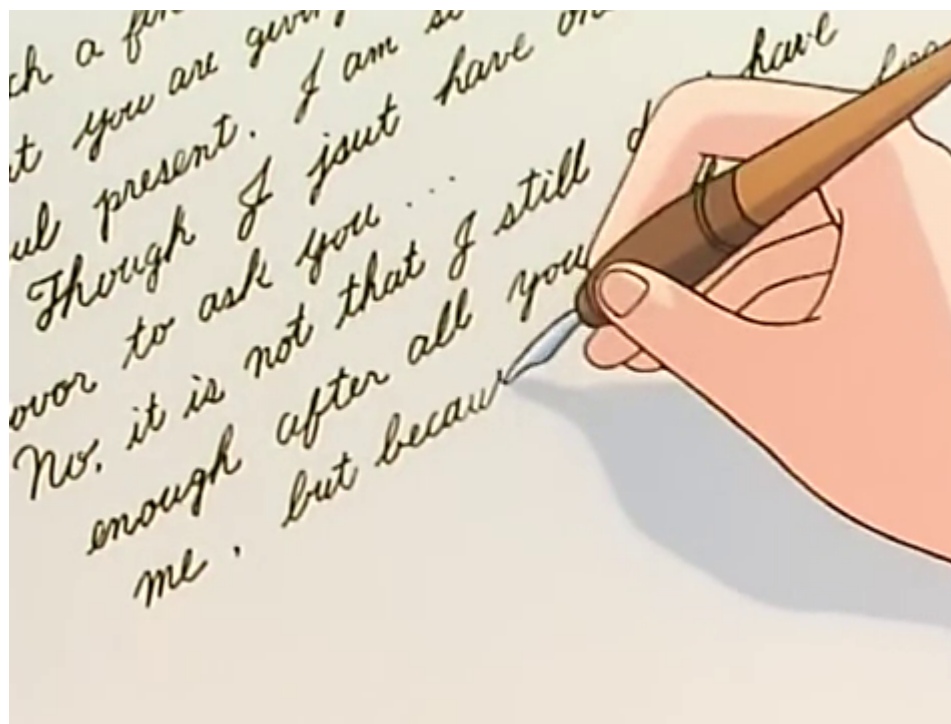
Dumneata nu înțelegi cum stau lucrurile. Doamna McBride dorește sincer să mă duc la dînșii. Nu sînt cîtuși de puțin o povară în casa lor, ci un ajutor. Ei nu au mulți servitori, iar Sallie și cu mine putem face nenumărate treburi folositoare. Este un excelent prilej pentru mine ca să învăț gospodăria. Orice femeie trebuie s—o cunoască, iar eu nu mă pricep decît cum să îngrijesc un orfelinat.

În camping nu sînt alte fete de vîrsta noastră, iar doamna McBride ține să fiu tovarășa Salliei. Plănuim să citim împreună foarte mult. Avem de gînd să citim toate cărțile de engleză și de sociologie care ni se cer pentru anul viitor. Profesorul a spus că are să ne fie de mare folos dacă le vom citi în timpul verii, și e cu mult mai ușor să ni le însușim dacă le vom citi și discuta împreună.

A locui cu mama Salliei în aceeași casă constituie o educație în sine. Este cea mai interesantă, cea mai distractivă, cea mai prietenoasă și cea mai fermecătoare femeie din lume ; ea știe totul. Gîndește—te cîte veri am petrecut cu doamna Lippett și cît de mult voi aprecia contrastul. Nu trebuie să te temi că am să—i incomodez, deoarece casa lor este foarte elastică ! Cînd au mulți musafiri, ei ridică imediat corturi în pădure și—i trimit acolo pe băieți. Va fi o vară așa de plăcută și de sănătoasă, cu sport în aer liber clipă de clipă. Jimmie McBride mă va învăța să călăresc, să vîslesc la canoe, să trag cu pușca și, oh ! o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le știu. Va fi o vacanță plăcută, fără griji o vacanță cum n—am avut niciodată ; și cred că orice fată merită așa ceva măcar o dată în viață. Desigur, voi face așa cum vei dori, dar, *te rog*, lasă—mă să mă duc, tăicuțule. Niciodată nu mi—am dorit ceva așa de mult.

Nu Jerusha Abbott, viitoarea celebră scriitoare, îți scrie, ci Judy, o fată.

9 Iunie

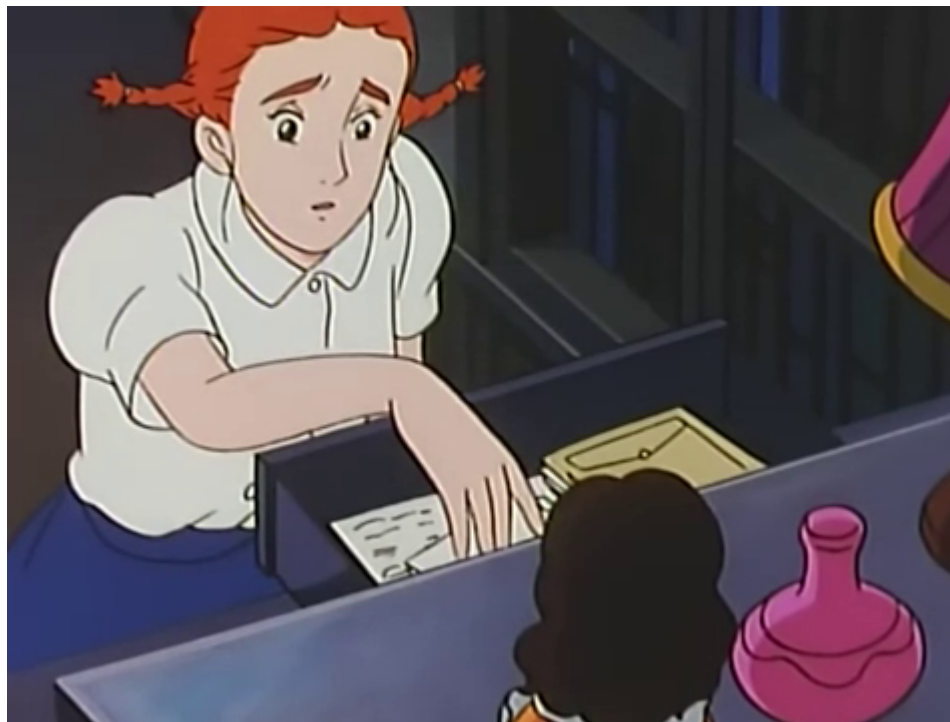
Domnului John Smith,

Domnule,

Am primit scrisoarea dumneavoastră din 7, luna curentă, în conformitate cu instrucțiunile primite prin secretarul dumneavoastră voi pleca vinerea viitoare ca să petrec vara la ferma Lock Willow.

Sper să rămân întotdeauna, a dumitale
(Domnișoara) JERUSHA ABBOTT

FERMA LOCK WILLOW 3 AUGUST

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Au trecut aproape două luni de când n—am mai scris, ceea ce n—a fost frumos din partea mea, știu, dar nu te—am iubit prea mult în vara asta — vezi, sînt sinceră !

Nu—ți poți închipui cît am fost de dezamăgită cînd a trebuit să renunț de a mai merge la campingul McBride. Desigur, știu că ești protectorul meu și că trebuie să țin cont de dorințele dumitale în toate privințele, dar de astă dată n—am putut să înțeleg *motivul* care te—a determinat să nu mă lași. Era evident cel mai bun lucru care mi s—ar fi putut oferi. Dacă eu aș fi fost tăicuțul, iar dumneata ai fi fost Judy, aș fi spus : „Te binecuvîntez, copilul meu, du—te și te distrează ! Fă cunoștință cu multă lume și învață multe lucruri noi. Trăiește în aer liber, ca să fii voinică, sănătoasă și odihnită pentru un alt an de muncă grea”.

Dar dumneata nici pomeneală ! Doar cîteva rînduri de la secretarul dumitale, cu porunca să mă duc la Lock Willow.

Impersonalitatea poruncilor dumitale este ceea ce îmi rănește sentimentele. Dacă ai fi avut un dram de afecțiune pentru mine — nu—ți cer afecțiunea pe care o am eu pentru dumneata — mi—ai fi trimis din cînd în cînd cîte un mesaj pe care l—ai fi scris cu propria dumitale mîină, în loc de acele afurisite note bătute la mașină ale secretarului dumitale. Dacă aș avea cea mai mică bănuială că dumneata ții cît de cît la mine, aș face orice pe pămînt ca să te mulțumesc.

Știi că învoiala a fost ca să—ți trimit scrisori lungi, frumoase și amănunțite, fără ca vreodată să aștept răspuns. Dumneata te ții de învoială — îmi dai educație — și presupun că ești convins că eu nu mă țin de cuvînt !

Dar, tăicuțule, e o tranzacție prea crudă. Într—adevăr, este. Sînt nespuse de singură. Dumneata ești unica ființă la care trebuie să țin, dar ești atît de vag, de estompat. Ești doar o creație imaginară a minții mele și probabil că persoana dumitale reală nu corespunde cîtuși de puțin felului cum mi te închipui eu. Odată, totuși, cînd eram bolnavă la infirmerie, mi—ai trimis cîteva rînduri, iar acum, cînd mă simt uitată de toată lumea, scot cartea dumitale de vizită și o recitesc.

Dar văd că nu—ți spun ceea ce începusem de fapt și anume :

Deși sentimentele mele sînt încă rănite, căci este foarte umilitor să fii culeasă și mutată de colo pînă colo de o Providență arbitrară, intransigentă, nerațională atotputernică și invizibilă, totuși, cînd un om a fost atît de bun, de generos și atent, așa cum ai fost dumneata pînă azi cu mine, presupun că el are dreptul, dacă îi place, să fie o Providență arbitrară, intransigentă, nerațională și invizibilă și, prin urmare, am să te iert și am să fiu din nou veselă. Dar să știi că nu mă bucur cînd primesc scrisorile Salliei în care îmi povestește cum se distrează în camping !

Oricum, să dăm uitării și s—o luăm de la început.

În vara asta am scris și am scris mereu ; am terminat patru nuvele pe care le—am trimis la patru reviste diferite. Așa că, vezi, încerc să devin scriitoare. Mi—am mobilat o odaie de lucru într—un ungher al podului, unde domnul Jervie obișnuia să se joace în zilele ploioase. Este un colț răcoros, unde adie vântul, cu două lucarne și umbrit de un arțar în a cărui scorbură trăiește o familie de veverițe roșii.

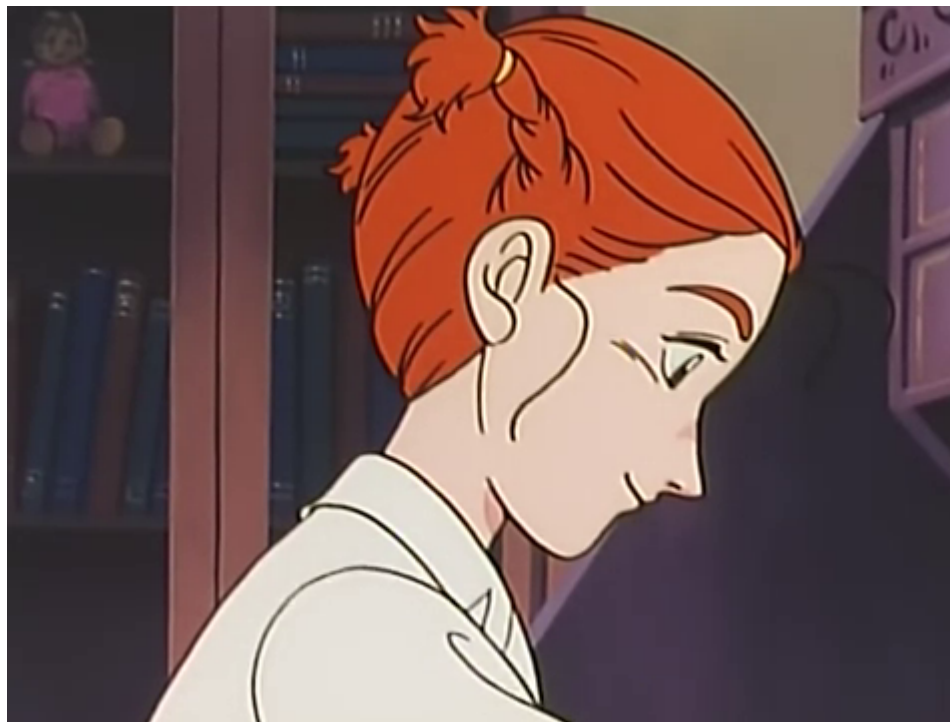
Îți voi scrie o scrisoare mai frumoasă peste câteva zile și—ți voi spune toate noutățile de la fermă.

Avem nevoie de ploaie.

A dumitale ca întotdeauna,

Judy

10 AUGUST

Domnului tăicuțu Picioare—Lungi,

Domnule,

Mă adresez dumitale de pe bifurcația a doua a sălciei de lângă eleșteul de pe pajiște. O broască râioasă orăcăie dedesubt, un greier cîntă deasupra capului, iar două mici șopîrle aleargă în sus și—n jos de—a lungul trunchiului. Mă aflu aici de o oră. Este o bifurcație foarte confortabilă, mai ales după ce am capitonat—o cu două perne de sofă. Mi—am adus cu mine un toc și un bloc de hîrtie, sperînd să scriu o nuvelă nemuritoare, dar eroina mea îmi dă multă bătaie de cap — nu pot s—o fac să se poarte așa cum vreau eu. De aceea am părăsit—o pentru moment și îți scriu dumitale. (Nici asta nu mă prea satisface, căci nici pe dumneata nu te pot face să te porți așa cum vreau eu.)

Aș fi dorit, dacă dumneata te afli în acel New—York îngrozitor, să pot să—ți trimit un crîmpei din acest peisaj fermecător, luminos și răcorit de o plăcută adiere. La țară e un rai după o săptămîină de ploaie.

Și fiindcă vorbim de rai, ți—aduci aminte de domnul Kellog, pastorul de la bisericuța cea albă din Corners, despre care ți—am vorbit vara trecută ? Ei bine, sărmanul bătrîn a murit în iarna trecută de pneumonie. M—am dus de o jumătate de duzină de ori ca să—l ascult predicînd și m—am pus la curent cu teologia lui. Pînă la sfîrșitul vieții sale a crezut exact în aceleași lucruri în care a crezut de la început. Sper că se bucură de harpa și cununa de aur. Era atît de convins că le va găsi în cer ! Un tînăr foarte energic i—a luat locul. Congregația se cam îndoiește de el și, mai cu seamă, grupul condus de diaconul Cummings. Se pare că n—a lipsit mult să fie o dezbinare cumplită în biserică. În districtul nostru nu ne sinchisim de inovații în religie.

Toată săptămîina cît a plouat, am stat în pod și am citit de m—am spetit — în special din Stevenson. El însuși e mult mai amuzant decît oricare alt personaj din cărțile sale. Sînt încredințată că a vrut să devină un fel de erou, vrednic de a vedea lumina tiparului. Nu crezi că a făcut bine cînd a cheltuit toți cei 10.000 de dolari pe care i—a lăsat tatăl său, pentru un iaht, și că a pornit—o în larg spre Mările Sudului ? A trăit după crezul lui cutezător. Dacă tata mi—ar fi lăsat 10.000 de dolari, aș fi făcut la fel. Numai gîndul la Vailima mă înnebunește. Vreau să văd tropicul. Vreau să văd toată lumea. Am s—o văd într—o zi, crede—mă, tăicuțule, cînd voi ajunge o mare scriitoare, sau pictoriță, sau actriță, sau dramaturg, sau orice altă persoană marcantă va fi să devin. Am în sînge patima pribegiei. Simpla vedere unei hărți trezește în mine dorința să—mi pun pălăria, să—mi iau umbrela și s—o pornesc. „Înainte de a muri, voi vedea palmierii și templele din sud.”

JOI SEARĂ, ÎN AMURG, STÎND ÎN PRAGUL UȘII

E foarte greu să—ți dau noutăți în această scrisoare ! Judy a devenit așa de filozoafă în ultimul timp, încît ar vrea să discute pe larg probleme despre lume, în general, în loc să se coboare la detaliile banale ale vieții zilnice. Dar dacă *trebuie* neapărat să ai noutăți, iată—le : Marțea trecută, cei nouă purceluși au străbătut vadul pîrîului și au fugit ; numai opt s—au întors înapoi. Nu vrem să învinuim pe nimeni pe nedrept, dar bănuim că văduva Dowd are cu unul mai mult decît ar trebui să aibă.

Domnul Weaver și—a vopsit hambarul și cele două șure, cu un galben țipător ca dovleacul — o culoare foarte urîtă; dar el pretinde că aceasta va rezista mai bine.

Săptămîna asta familia Brewer a avut musafiri : sora doamnei Brewer și două nepoate din Ohio.

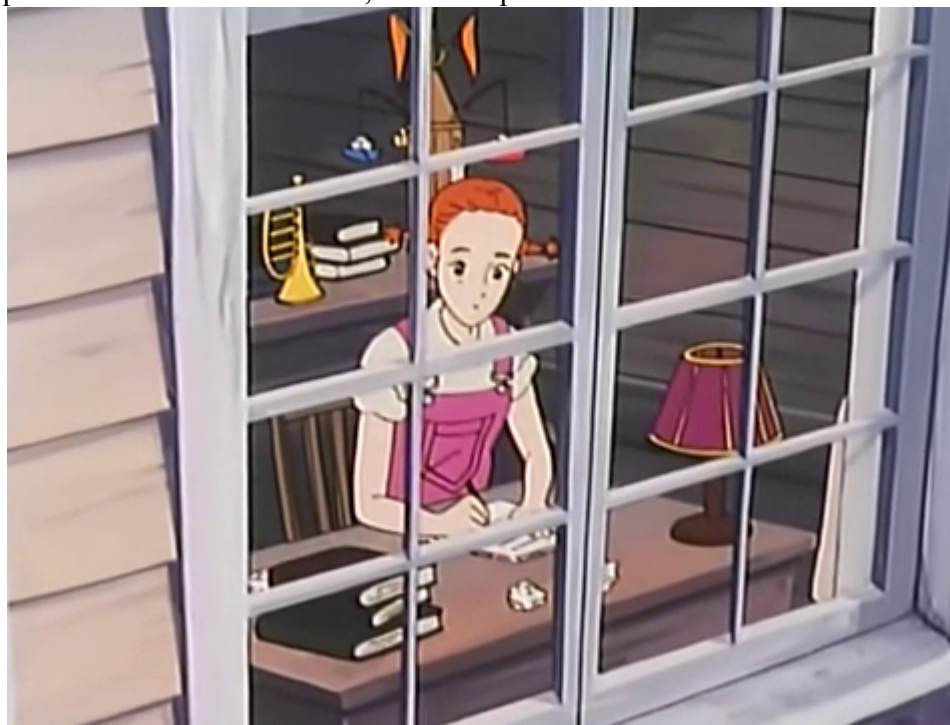
Una din găinile Rhode Island Red a scos, din cincisprezece ouă, numai trei puișori. Nu putem pricepe ce s—a întîmplat. Rhode Island Red, după părerea mea, este o rasă foarte inferioară. Prefer rasa Buff Orpington.

Noul funcționar de la poșta din Bonnyrigg Four Corners, înainte de a fi descoperit, a băut pînă la ultima picătură romul de Jamaica aflat în depozit³¹, în valoare de șapte dolari.

Bătrînul Ira Hatch are reumatism și nu poate să mai muncească ; fiindcă n—a pus un ban deoparte cînd cîștiga bine, acum e nevoit să trăiască pe socoteala orașului.

Sîmbătă seara va fi o reuniune în clădirea școlii și se va servi înghețată. Vino și adu—ți și familia.

Am o pălărie nouă, pe care am cumpărat—o cu douăzeci de cenți de la poștă. Pe cealaltă pagină este portretul meu cel mai recent, în drum spre cositul finului.

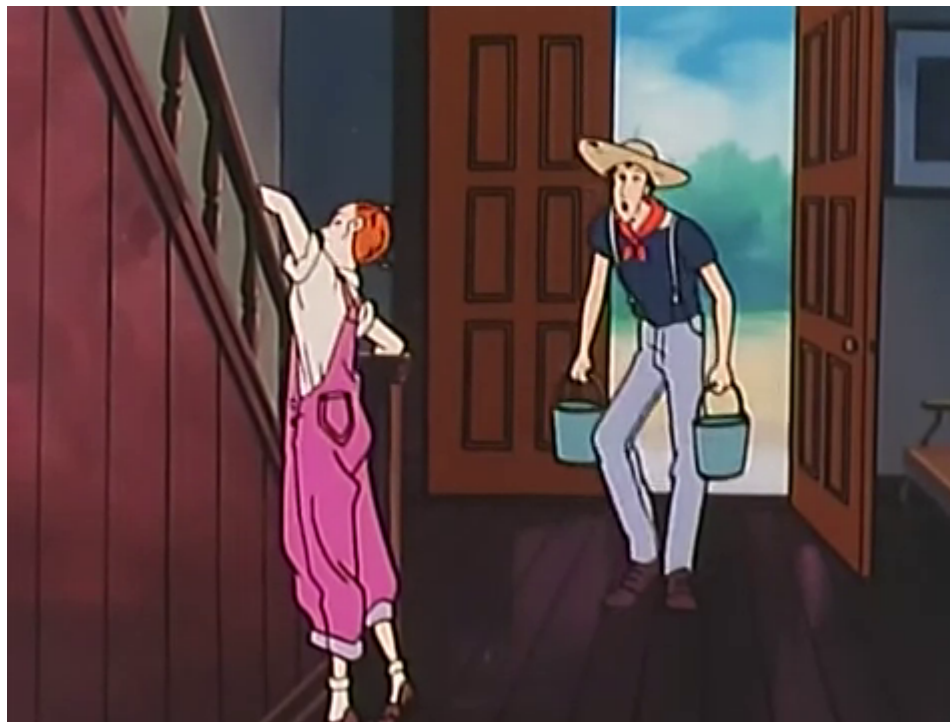

Începe să se întunece de—a binelea și nu mai văd; dar și stocul de noutăți s—a epuizat,

Noapte bună,
Judy

³¹ În America, de altfel ca și în Anglia, oficiul poștal de cartier se află în același local ca o librărie sau băcănie etc.

VINERI

Bună dimineața ! Am câteva noutăți ! Ce crezi ? Nu vei ghici niciodată, niciodată cine are să vină la Lock Willow. O scrisoare de la domnul Pendleton către doamna Semple. Trece cu automobilul prin Berkshire, este obosit și vrea să se odihnească la o fermă plăcută și liniștită. Și dacă se oprește în pragul casei ei, într—o seară, va găsi oare o cameră pregătită pentru el ? Va sta poate o săptămână, poate două, poate trei ; când vine, va vedea cât va fi de odihnitor.

Sîntem într—o teribilă agitație ! Se curăță casa de sus pînă jos și se spală toate perdelele. În dimineața asta mă duc cu căruța la Corners, ca să cumpăr un linoleum nou de pus la intrare și două bidoane cu vopsea maron pentru podeaua din hol și scara de serviciu. Doamna Dowd a fost angajată să spele ferestrele (din cauza urgenței susmenționate, am lăsat la o parte bănuiala noastră referitoare la lipsa purcelușului). Din pricina acestei activități, ai putea crede că nu era destul de curat în casă ; dar te asigur că era ! Oricare ar fi defectele doamnei Semple, ea este o GOSPODINA desăvîrșită.

Dar, tăicuțule, nu—i el oare la fel ca toți bărbații ? Nu face nici cea mai vagă aluzie dacă va descinde în pragul casei astăzi sau de azi în două săptămîni. Vom fi într—o continuă agitație pînă ce va sosi, și dacă nu se grăbește, va trebui probabil să facem din nou curățenie.

Iată—l pe Amasai așteptînd jos cu căruța și cu Grover. Mîn calul singură, dar dacă ai putea să—l vezi pe bătrînul Grover, nu te—ai teme pentru viața mea.

Cu mîna pe inimă, adio !

Judy

P.S. Așa—i că e o încheiere frumoasă ? Am scos—o din scrisorile lui Stevenson.

SÎMBĂȚĂ

Din nou „bună dimineată” ! N—am putut să termin scrisoarea ieri înainte de a veni poștaşul, așa că voi mai adăuga ceva acum. Poșta noastră are o singură cursă pe zi, la orele douăsprezece. Distribuția rurală a scrisorilor este o binecuvîntare pentru fermieri! Poștaşul nostru nu numai că ne aduce scrisorile, dar ne face și comisioane în oraș — cinci cenți de fiecăre comision. Ieri mi—a adus niște șireturi de ghetă, un borcan cu alifie (mi s—a pîrlit tot nasul din pricina soarelui, mai înainte de a—mi cumpăra pălăria cea nouă), o cravată albastră Windsor, un borcan cu cremă de ghetă neagră, totul numai pentru 10 cenți. A fost o afacere strașnică, ținînd seama de numărul obiectelor comandate.

Totodată, el ne spune ce se petrece în Lumea Largă. Cîțiva oameni cumpără zilnic ziare, pe care el le distribuie în drumul său, dar în timp ce merge agale, le citește și împărtășește și celor ce nu sînt abonați noutățile.

Astfel, în caz că ar izbucni un război între Statele Unite și Japonia, sau dacă Președintele ar muri, sau dacă Rockefeller ar lăsa un milion de dolari Orfelinatului John Grier, nu e nevoie să te ostenești să—mi scrii; o voi afla, oricum.

Încă nici un semn de la domnul Jervie. Dar ar trebui să vezi ce curată e casa și cu cîtă grijă ne ștergem pe picioare înainte de a intra !

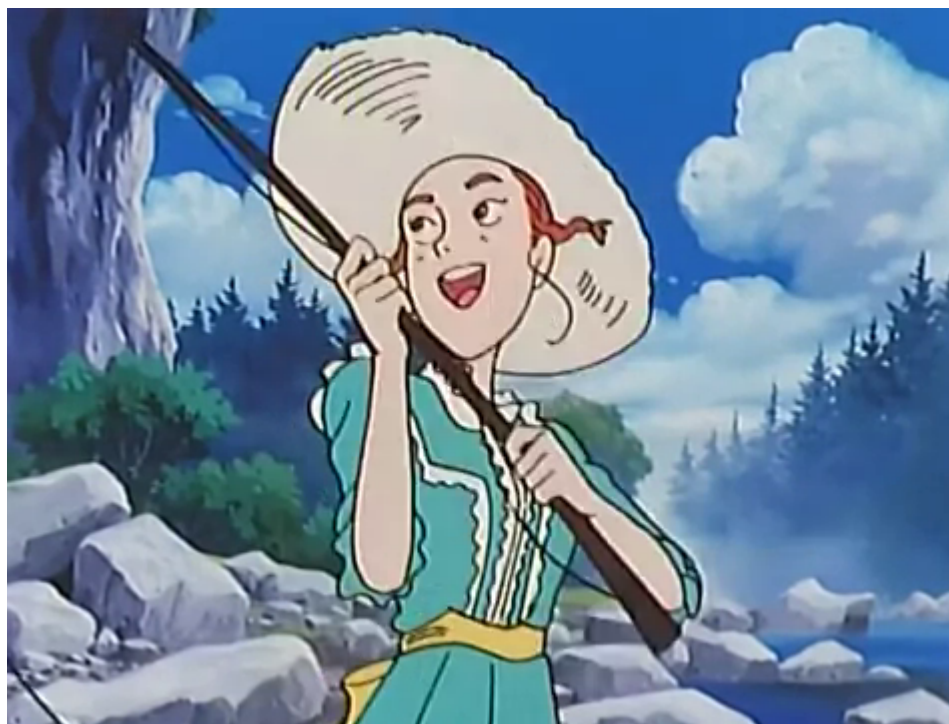
Sper că va veni în curînd. Ard de dorința să am pe cineva aici cu care să stau de vorbă. Doamna Semple, drept să—ți spun, devine cam monotonă. Ea nu permite ideilor să întrerupă șirul curgător al conversației sale. Oamenii de aici sînt oarecum ciudați. Pentru ei, toată lumea se rezumă la această culme de deal. Nu sînt cîtuși de puțin universal — nu știu dacă înțelegi ce vreau să spun. Este întocmai ca la „John Grier”. Acolo, ideile noastre erau limitate la cele patru laturi ale gardului de fier. Numai că pe atunci nu mă sinchiseam prea mult, fiindcă eram tînără și tare ocupată. În clipa cînd isprăveam de făcut toate paturile, de spălat copilașii pe ochi, după ce mă duceam și veneam de la școală, și—i spălam din nou pe micuți, și le țeseam ciorapii, și reparam pantalonii lui Freddie Perkins (îi rupea zilnic), iar între timp îmi pregăteam lecțiile și eram gata să mă duc la culcare, nu simțeam de fel nevoia să comunic cu lumea. Dar după doi ani petrecuți într—un colegiu, unde se vorbește mult, simt că îmi lipsește societatea și aș fi fericită să văd pe cineva care să se exprime în limba mea.

Cred că, într—adevăr, am terminat, tăicuțule. În momentul de față nu mă pot gîndi la nimic altceva. Voi încerca să—ți trimit o scrisoare mai lungă data viitoare.

Întotdeauna a dumitale,
Judy

P.S. Lăptucile nu sînt de loc bune anul acesta. La începutul sezonului, vremea a fost foarte secetoasă.

25 AUGUST

Ei bine, tăicuțele, domnul Jervie este aici. Și ce minunat petrecem ! Cel puțin în ce mă privește pe mine, dar cred că și el se distrează. A sosit acum zece zile și nu dă semne de plecare. Felul în care doamna Semple îi răsfață pe acest om e scandalos. Dacă l—ă răsfațat tot așa când era copil, nu pricep cum de e atât de bine—crescut.

El și cu mine mîncăm la o măsuță așezată pe verandă sau cîteodată sub pomi, iar când plouă sau e frig, în salonul cel mare. El alege locul unde vrea să mănânce, iar Carrie merge la trap după dînsul cu masa. Iar dacă lucrul acesta i—ă dat prea multă bătaie de cap și dacă a trebuit să transporte farfuriile foarte departe, ea găsește un dolar sub zaharniță.

E un foarte bun tovarăș, deși n—ai crede cînd îl cunoști doar ocazional. La prima vedere arată ca un adevărat Pendleton, dar nu—i cîtuși de puțin. Este atât de simplu, de neafectat și drăguț cum nu se mai poate. Această descriere a unui bărbat poate să pară ciudată, dar este purul adevăr. Este nemaipomenit de amabil cu fermierii din vecinătate; cînd se întâlnește cu ei, se poartă ca de la egal la egal, încît îi dezarmează de îndată. La început, au fost foarte bănuitori. Nu le plăceau hainele lui ! Și țin să—ți spun că are niște haine uluitoare. Poartă pantaloni golf și jachete cadrilate, costume albe din flanel și haine; de călărie cu pantaloni bufanți. Ori de cîte ori apare cu ceva nou, doamna Semple, radiind de bucurie, se învârtește în jurul lui, îl cercetează din toate unghiurile și—l roagă să bage de seamă unde se așază. Se teme c—o să se umple de praf. Asta îl plictisește îngrozitor. Întotdeauna îi spune : —Du—te, Lizzie, și vezi—ți de treabă. Nu mă mai dădăci atîta! Sînt om în toată firea.

E foarte nostim cînd te gîndești că acest bărbat matur, înalt, lung în picioare (este aproape la fel de înalt ca și dumneata, tăicuțele) a stat odată în poala doamnei Semple și ea îl spăla pe ochi. Mai cu seamă cînd te uiți la doamna Semple. Acum e foarte grasă și are trei rînduri de guși; dar el spune că odinioară a fost slabă, zveltă, vioaie și putea să alerge mai repede ca el.

Ne petrecem vremea în chip atît de variat ! Am explorat ținutul pe distanțe de kilometri jur împrejur și am învățat să pescuiesc cu musculițe caraghioase făcute din pene. De asemenea, am învățat să trag cu pușca și cu revolverul și să călăresc. Bătrînul Grover dă dovadă de o energie uluitoare. L—am hrănit cu ovăz timp de trei zile și, sperîndu—se de un vițel, aproape că a fugit cu mine în spinare.

MIERCURI

Luni după—masă ne—am urcat pe Sky Hill. Este un munte din apropiere ; un munte, poate, nu grozav de înalt, fără zăpadă pe culme, dar abia de mai răsuflă când ajungi în vîrf. Poalele sînt acoperite cu păduri, dar pe creastă nu—s decît stînci îngrămădite și un platou cu buruieni. Ne—am oprit acolo și am rămas ca să privim apusul soarelui; am aprins un foc și am pregătit cina. Domnul Jervie a gătit; a spus că se pricepe mai bine decît mine, și este adevărat, fiindcă—i obișnuit cu „campingul”. Apoi am coborât cînd a răsărit luna ; cînd am ajuns pe cărarea din pădure, era întuneric și ne—am luminat drumul cu o lanternă electrică pe care domnul Jervie o avea în buzunar. A fost tare plăcut! El a rîs, a glumit și tot timpul a povestit lucruri interesante. A citit toate cărțile pe care le—am citit și eu, și încă multe alte. E surprinzător cîte lucruri știe.

Azi—dimineață am făcut o lungă plimbare și ne—a prins furtuna. Înainte de a ajunge acasă hainele lui erau ude learcă, dar buna noastră dispoziție n—a scăzut cîtuși de puțin. Ar fi trebuit să vezi mutra doamnei Semple cînd s—a pomenit cu noi în bucătărie.

„Oh, domnule Jervie! Oh, domnișoară Judy ! V—ați udat pînă la piele. Doamne ! Doamne ! Ce să fac? Haina asta nouă și frumoasă s—a prăpădit de—a binelea !”

Era nespus de caraghioasă. Ai fi zis că sîntem niște copii de zece ani, iar ea, o mamă necăjită. O clipă chiar m—am temut că n—o să ne dea marmeladă la ceai.

SÎMBĂȚĂ

Am început această scrisoare de aproape un secol, dar n—am avut nici o secundă liberă ca s—o termin. Ce frumoasă—i această gîndire a lui Stevenson : „Lumea e atît de bogată, încît, sînt sigur, toți am putea fi la fel de fericîți ca și cum am fi regi.”

Știi, e foarte adevărat ! Lumea e plină de bucurii și—i loc pentru toți în ea, dacă fiecare s—ar mulțumi cu ceea ce îi iese în cale. Tot secretul este să fii maleabil. La țară, mai cu seamă, sînt tare multe lucruri distractive. Pot să mă plimb pe ogorul oricui, să admir orice priveliște și să mă bălăcesc în toate gîrlele. Pot să mă bucur de ele ca și cum mi—ar aparține, fără să am de plătit vreun impozit.

Acum e duminică seară, aproape unsprezece, și s—ar părea că o să am parte de un somn dulce ; dar am băut cafea după cină, așa că adio somn dulce !

Azi—dimineață, doamna Simple i—a spus domnului Pendleton pe un ton hotărît:

—Trebuie să plecăm la orele zece și un sfert pentru ca la unsprezece să ajungem la biserică.

—Foarte bine, Lizzie — a zis domnul Jervie — pregătește cabrioleta, iar dacă eu n—o să fiu gata, pleacă fără să m—aștepți.

—Eu aștept — a spus ea.

—Cum dorești — a zis el — numai nu lăsa caii s—aștepte prea mult.

Apoi, pe cînd ea se îmbrăca, el a vorbit cu Carrie și i—a spus să pună într—un coș merinde, iar mie să mă îmbrac de excursie. Apoi ne—am strecurat pe poarta din dos și ne—am dus la pescuit. Faptul acesta a dat peste cap obiceiurile casei, căci la Lock Willow duminica se prînzește la orele două. Dar el a comandat cina pentru ora șapte — comandă mesele la orice oră vrea; ai crede că sîntem la restaurant. Asta i—a împiedicat pe Carrie și pe Amasai să se mai plimbe cu trăsura, dar el a spus că e mult mai bine așa, fiindcă nu se cuvine să se ducă la plimbare numai ei doi; și—apoi, el are nevoie de cai ca să mă plimbe pe mine. Ai auzit vreodată ceva mai bizar ?

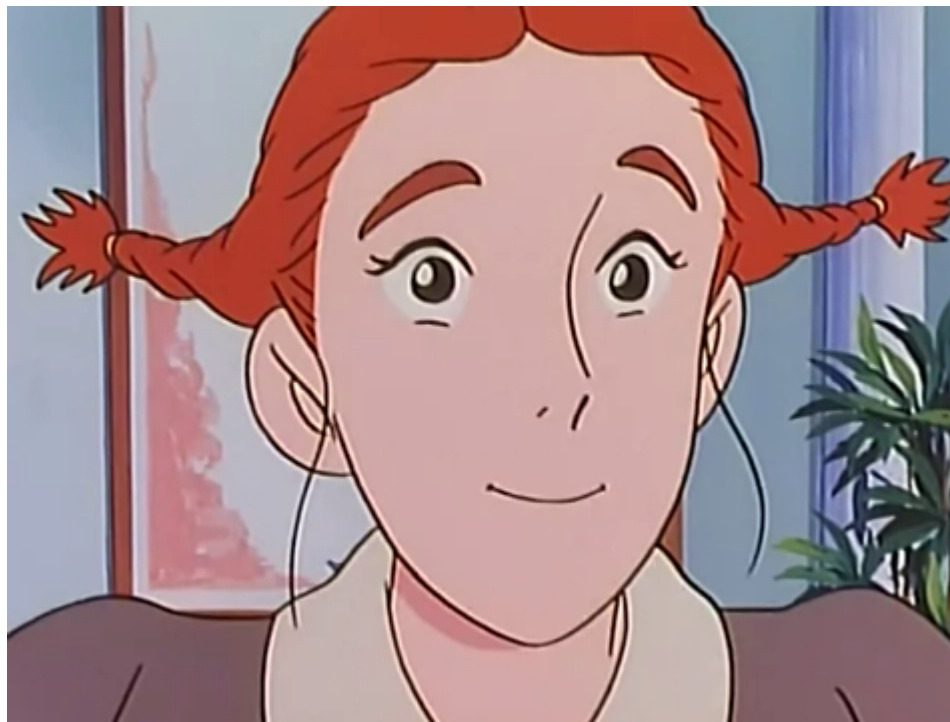
Și sărmana doamna Simple crede că cine se duce duminica la pescuit, pe lumea cealaltă va nimeri într—un iad dogoritor. E foarte necăjită gîndindu—se că nu l—a educat mai bine cînd era mic și ascultător, iar ea avea prilejul s—o facă. De altfel, voia să meargă împreună cu dînsul la biserică numai ca să se fălească cu el.

Dar, oricum, noi am pescuit. Domnul Jervie a prins patru peștișori pe care i—am fript pentru dejun la un foc de tabără. Peștii au căzut de mai multe ori din frigare și cam aveau gust de cenușă, totuși i—am mîncat. Ne—am întors acasă la orele patru, la cinci am ieșit cu brișcă, la șapte am luat cina, iar la zece am fost trimisă la culcare. Și iată—mă scriindu—ți.

Începe totuși să—mi fie somn.

Noapte bună!

Iată desenul unicului pește pe care l—am prins eu.

SE APROPIE CORABIA, CĂPITANE PICIOARE—LUNGI!

Stai ! Trageți și legați corabia la țărm ! Iu—hei ! Ho, și o sticlă de rom ! Ghicește ce citesc. Conversația noastră în aceste ultime două zile s—a învîrtit în jurul corăbiilor și al piraiilor. Nu—i amuzantă „Comoara din insulă” ? Ai citit—o vreodată, sau încă nu fusese scrisă pe vremea cînd erai dumneata copil ? Stevenson n—a primit decît treizeci de lire sterline ca drepturi de autor și a publicat—o sub formă de foileton. Nu cred că e vreo procopseală să fii mare scriitor. Poate am să mă fac profesoară.

Iartă—mă că umplu scrisorile cu Stevenson. În prezent mintea mea e foarte plină de dînsul. În biblioteca de la Lock Willow nu—i decît el.

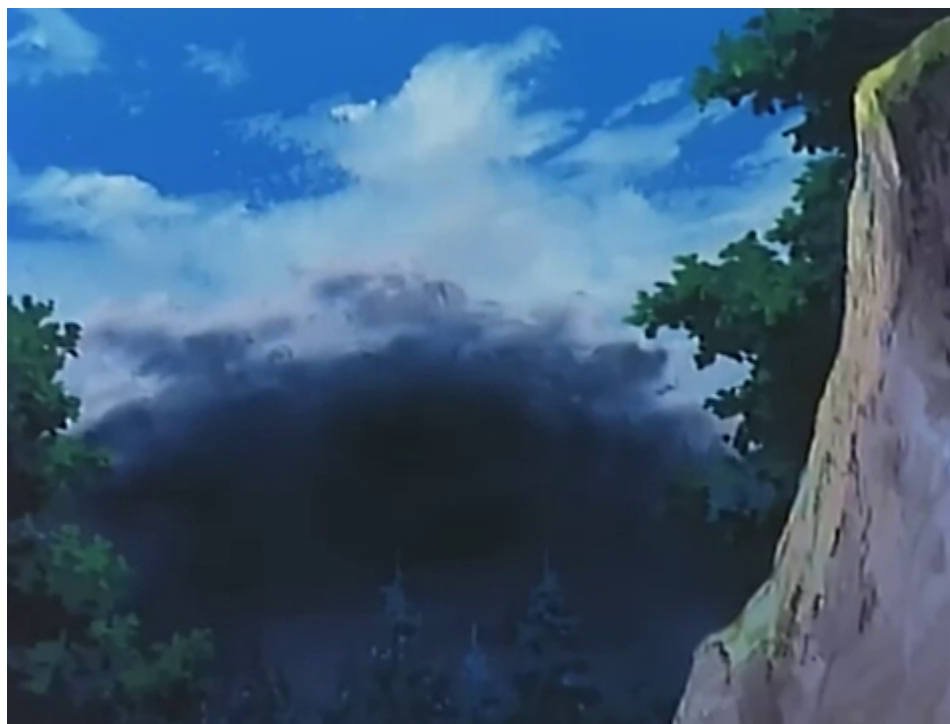
Am scris această scrisoare în decurs de două săptămîni și cred că e timpul s—o sfîrșesc. Să nu spui, tăicuțule, că nu—ți dau amănunte. Aș fi dorit să fii și dumneata aici, ne—am fi distrat așa de bine împreună. Îmi place ca prietenii mei să se cunoască unii cu alții. Am vrut să—l întreb pe domnul Pendleton dacă te—a cunoscut la New—York ; aș crede că da. E posibil să frecvențați aceleași cercuri înalte și amîndoi să fiți preocupați de probleme sociale și alte chestiuni asemănătoare, dar n—am putut să—l întreb fiindcă nu știu numele dumitale adevărat.

A nu—ți cunoaște numele e lucrul cel mai stupid pe care l—am auzit vreodată. Doamna Lippett m—a prevenit că ești excentric. Așa cred și eu !

Cu afecțiune,
Judy

P.S. Recitind această scrisoare, observ că nu vorbesc numai de Stevenson. Sînt două sau trei aluzii la domnul Jervie.

10 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuțule,

El a plecat și noi îi simțim lipsa ! Când te obișnuiești cu anumite persoane, cu anumite locuri sau cu un anumit fel de a trăi, și deodată toate acestea îți sînt răpite, rămâi în suflet cu un gol înfiorător care te macină. Acum, conversația doamnei Simple mi se pare tare nesărată.

Colegiul se deschide peste două săptămîni și voi fi bucuroasă să încep din nou munca. În vara asta am lucrat destul de mult : șase nuvele și șapte poeme.

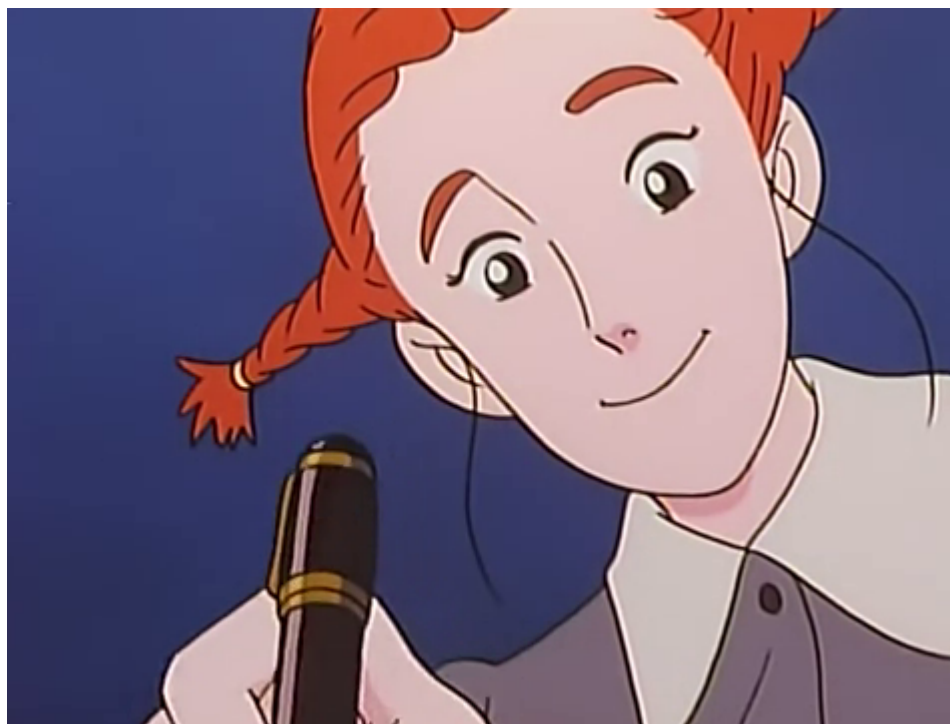
Acelea pe care le—am trimis la reviste s—au întors toate înapoi, cu cea mai curtenitoare promptitudine. Dar nu—mi pasă, e un bun exercițiu. Domnul Jervie le—a citit — el le—a adus de la poștă, așa că n—am putut să evit ca să nu afle — și mi—a spus că sînt *îngrozitoare*. Dovedeau că n—am nici cea mai mică idee despre ce am vrut să spun. (Domnul Jervie nu îngăduie ca politețea să întunece adevărul.) Ultima mea nuvelă însă — o mică schiță despre viața în colegiu — el zice că nu e rea ; am bătut—o la mașină și am trimis—o la o revistă. Se află acolo de două săptămîni ; poate că editorul reflectează asupra ei.

Ar trebui să vezi cerul! Pretutindeni se revarsă o ciudată lumină portocalie. Se apropie furtuna!

Chiar în clipa aceea au început să cadă picături foarte mari și toate obloanele s—au pornit să zăngăne. A trebuit să alerg și să închid toate ferestrele în vreme ce Carrie a zburat în pod, cu brațul plin de oale ca să le pună în locurile unde acoperișul e spart; pe urmă, tocmai cînd am luat iar tocul în mîna ca să—ți scriu, mi—am adus aminte că am lăsat o pernă, un covor și poemele lui Matthew Arnold sub copacul din livadă, așa că m—am repezit valvîrtej afară ca să le—aduc în casă, dar toate erau ude learcă. Culoarea roșie a copertei poemelor s—a întins pe pagini. Pe viitor, „Plaja Dover” va fi spălată de valuri roșii.

O furtună la țară îți dă mult de furcă. Trebuie să te gîndești la atîtea și atîtea lucruri rămase pe afară și care ar putea să se strice.

JOI

Tăicuțule ! Tăicuțule ! Ce crezi ? Poștașul a sosit chiar acum cu două scrisori.

1. Nuvela mea este acceptată. 50 de dolari. *Alors!*³² Sînt **SCRIITOARE** !

2. O scrisoare de la secretarul colegiului. Voi avea o bursă timp de doi ani, care constă în internat și învățătură gratuite. Această bursă a fost instituită drept recompensă pentru studenții care au un real talent la engleză și excelează la celelalte materii. Și am obținut—o ! Am solicitat—o înainte de a pleca, dar n—am crezut că o voi obține din cauza rezultatelor mele nesatisfăcătoare la latină și la matematici din anul întâi. Se pare însă că am progresat. Sînt nespus de fericită, tăicuțule, deoarece n—am să—ți mai fiu o povară atît de grea. Alocația lunară e tot ce—mi va mai trebui, dar poate că și pe aceasta voi fi în stare s—o cîștig cu scrisul, dînd meditații sau făcînd altceva.

Aștept cu *nerăbdare* să mă întorc la colegiu și să mă aștern la lucru.

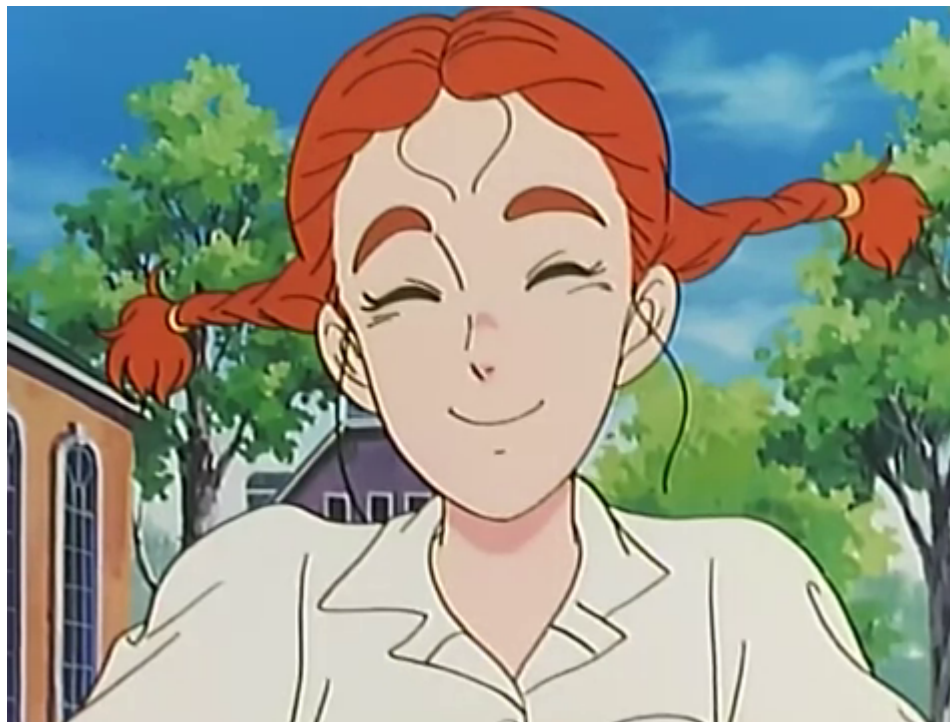
A dumitale întotdeauna,

Jerusha Abbott

Autorul schiței „A cîștigat anul II”. De vînzare la toate standurile de cărți noi, prețul 10 cenți.

³² Așadar (in limba franceză în text).

26 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Sînt din nou la colegiu și studentă în cursul superior, în anul acesta, odaia noastră de lucru e mai bună ca oricînd — e situată spre sud și are două ferestre largi — și, oh, așa de frumos mobilată ! Julia a venit cu două zile mai devreme și, avînd o alocație nelimitată, a fost cuprinsă de frigurile mobilării.

Aveam tapet nou pe perete, covoare orientale și scaune de mahon — nu vopsite în culoarea mahonului, ci mahon adevărat. E foarte somptuos, dar nu mă simt la largul meu. Tot timpul sînt nervoasă de teamă ca nu cumva să fac vreo pată de cerneală unde nu trebuie.

Tăicuțule, am găsit scrisoarea dumitale așteptîndu—mă — iertare, vreau să spun scrisoarea secretarului dumitale.

Vrei să fii atît de bun și să mă lămurești de ce nu trebuie să primesc bursa ? Nu înțeleg cîtuși de puțin obiecția dumitale. De altfel, nu—ți va folosi la nimic să te opui, deoarece am și acceptat—o și nici nu—mi trece prin cap să mă răzgîndesc. Asta seamănă a obraznicie, dar nu cred că sînt obraznică.

Presupun că atunci cînd te—ai hotărît să mă dai la învățătură, ai dorit s—o închei, să pui un punct final, sub forma unei diplome.

Dar judecă un moment din punctul meu de vedere. Faptul că voi fi un om instruit îl voi datora dumitale în aceeași măsură ca și în cazul cînd te—aș fi lăsat să plătești în întregime pînă la sfîrșitul studiilor mele, numai că nu voi datora atît de mulți bani. Știu că dumneata nu aștepti ca eu să—ți înapoiez banii, cu toate acestea vreau s—o fac dacă îmi va fi cu puțință ; obținînd această bursă, mi—e cu mult mai ușor, Eram încredințată că voi petrece tot restul vieții plătindu—mi datoriile, acum însă nu va trebui să—mi consacru în acest scop decît jumătate din viață.

Sper că înțelegi punctul meu de vedere și nu vei fi supărat. Voi primi cu cea mai mare recunoștință alocația ce mi—o trimiți. Se cere să ai bani ca să trăiești împreună cu Julia și cu mobila ei ! Aș fi dorit ca ea să fi fost crescută altfel, cu gusturi mai simple, sau să nu fi fost tovarășă de cameră cu mine.

Aceasta nu e chiar o scrisoare. Îmi pusesem în gînd să—ți scriu mult, dar mai am de tivit încă patru perdele pentru ferestre și trei draperii (îmi pare bine că nu poți vedea lungimea împunsăturilor), de lustruit alămurile de pe birou cu praf de *dinți* (muncă foarte grea), de tăiat sîrmă pentru tablouri cu foarfecă de unghii și de desfăcut patru cufere cu cărți și două cufere ticsite cu îmbrăcăminte (pare neverosimil ca Jerusha Abbott să posede două cufere pline cu haine, și totuși le are !), iar între timp să urez „bun venit” la cincizeci de prietene bune.

Ziua de deschidere a cursurilor e un prilej de veselie !

Bună seara, tăicuțule dragă, și nu fi necăjit că puiul dumitale vrea să—și caute singur hrana. El s—a preschimbat într—o găinușă foarte energică — cotcodăcește strașnic și are multe pene frumoase (toate,

datorită dumitale).

Cu afecțiune,
Judy

30 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuțule,

Tot mai insiști în chestiunea bursei ? N—am pomenit un om atît de îndărătnic, încăpățînat, nerațional, tenace, bulldog și incapabil de a privi lucrurile din punctul de vedere al altora, ca dumneata!

Preferi să nu accept favoruri de la străini.

Străini! Dar dumneata ce ești, mă rog ?

Există cineva în lume pe care să—l cunosc mai puțin decît pe dumneata ? Nu te—aș recunoaște chiar dacă te—aș întîlni pe stradă. Vezi, dacă ai fi fost o persoană înțelegătoare, cu judecată, și i—ai fi trimis Judyei scrisori frumoase, vesele, părintești, și ai fi venit din cînd în cînd s—o mîngîi pe cap, și dacă i—ai fi spus că te bucuri că—i o fată atît de cuminte, atunci poate ea nu te—ar fi necăjit la vîrsta dumitale atît de înaintată, ci ar fi ascultat de cea mai mică dorință a dumitale, întocmai ca o fiică supusă, cum ar fi trebuit să fie.

Străini, într—adevăr ! Dumneata trăiești într—o casă de sticlă, domnule Smith.

În afară de asta, bursa nu este o favoare ; e ca și un premiu ; am cîștigat—o prin muncă asiduă. Dacă nimeni n—ar fi fost destul de bun la engleză, comitetul n—ar fi acordat bursa. Sînt ani cînd nu se dă. De asemenea... dar la ce bun să mai discut cu un bărbat? Dumneata, domnule Smith, aparții unui sex lipsit de simțul logicii. Ca să hotărăști un bărbat să facă ce vrei tu, există doar două metode : să—l lingusești sau să fii dezagreabilă cu el. Disprețuiesc faptul de a linguși un bărbat ca să obțin ceea ce doresc. De aceea nu—mi rămîne decît să fiu dezagreabilă.

Refuz, domnule, să renunț la bursă, iar dacă mai insiști, nu voi mai primi nici alocația lunară, ci mă voi epuiza pînă la astenie, meditînd elevele proaste din anul întîi.

Acesta este ultimatumul meu !

Și, ascultă, mai am o idee. Deoarece ți—e teamă că, primind această bursă, privesc pe altcineva de posibilitatea de a se instrui, am găsit o soluție: poți întrebuița banii pe care i—ai fi cheltuit cu mine, trimițînd la studii altă fată din Orfelinatul John Grier. Nu crezi că e o idee frumoasă ? Numai, tăicuțule, instruieste o altă fată cît vrei de mult, dar, rogu—te, să n—o *iubești* mai mult decît pe mine.

Sper că secretarul dumitale nu se va simți jignit că acord atît de puțină atenție propunerilor din scrisoarea sa, însă n—am ce—i face. El este un copil răsfățat, tăicuțule. Pînă acum m—am supus cu blîndețe capriciilor lui, dar de astă dată intenționez să mă arăt HOTĂRÎTĂ.

A dumitale, neclintită pe poziție, cu desăvîrșire și irevocabil, pînă la Sfîrșitul Lumii,
Jerusha Abbott

9 NOIEMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Azi m—am dus în oraș ca să cumpăr o cutie de cremă de ghețe, câteva gulere și material pentru o bluză nouă, un borcan cu cremă de violete, o bucată de săpun *Castile* — toate, foarte necesare ; nu puteam să mai trăiesc o singură zi fără ele. Dar când am vrut să plătesc taxa în autobuz, mi—am adus aminte că am uitat portmoneul în buzunarul celeilalte jachete, așa că a trebuit să... mă dau jos și să mă urc în mașina următoare, astfel că am întârziat la ora de gimnastică.

Este un lucru îngrozitor să n—ai memorie și să ai două haine !

Julia Pendleton m—a invitat să petrec vacanța Crăciunului la ea. Ce părere ai, domnule Smith ? Închipuiește—ți, Jerusha Abbott de la Orfelinatul John Grier, stînd la masă cu bogații ! Nu știu de ce mă invită Julia — se pare că în ultimul timp s—a atașat de mine. La drept vorbind, aș prefera să mă duc la Sallie ; dar Julia m—a invitat mai întîi, așa că, dacă o fi să plec undeva, va trebui să mă duc la New—York și nu la Worcester. Sînt aproape înfricoșată de perspectiva că—i voi găsi pe Pendletoni „*en masse*”³³ și, pe lîngă asta, va trebui să—mi cumpăr o mulțime de rochii noi. De aceea, tăicuțule dragă, dacă îmi scrii că preferi să rămîn la colegiu, mă voi înclina în fața dorințelor dumitale, cu blînda și obișnuita mea docilitate.

În timpul liber citesc „Viața și scrisorile lui Thomas Huxley”. E plăcut ca între timp să citești literatură ușoară. Știi dumneata ce este un arheopterix ? E o pasăre. Dar un stereognatus ? Nici eu nu sînt sigură, dar cred că constituie o verigă pierdută în cursul evoluției vieții pe pămînt ; o pasăre cu dinți sau o șopîrlă cu aripi. Nu e nici una, nici alta. M—am uitat chiar acum în carte. E un mamifer mezozoic.

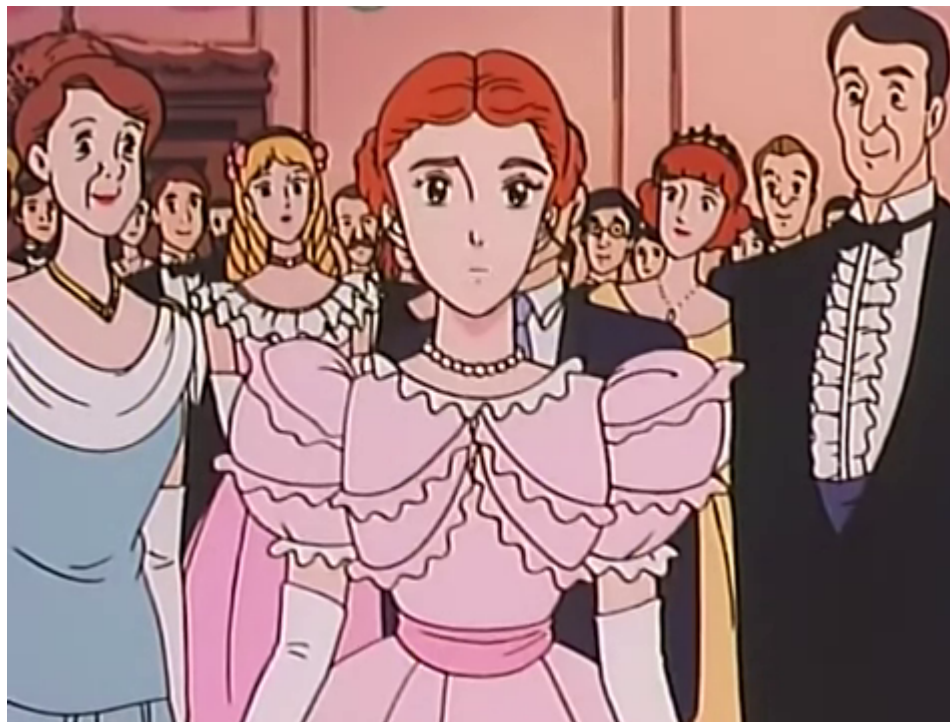
Anul acesta mi—am ales Științele Economice — e o disciplină care deschide orizonturi. Când le voi isprăvi, voi urma *Binefacerea* și *Reforme*; apoi, domnule epitrop, voi ști cum trebuie să fie condus un azil de orfani. Nu crezi că voi fi o bună alegătoare, dacă aș avea dreptul de vot ? Săptămîna trecută am împlinit douăzeci și unu de ani.

Avem o țară teribil de nepăsătoare, dacă nu face apel la o cetățeană cinstită, cultă, conștiincioasă, inteligentă, cum aș fi eu.

A dumitale întotdeauna,
Judy

³³ În masă (în limba franceză în text).

7 DECEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Îți mulțumesc că—mi dai voie să mă duc la Julia. Consider tăcerea dumitale ca un consimțământ.

Ce zarvă mondenă a mai fost la noi ! Săptămîna trecută a avut loc balul „Fondatorului”. A fost primul la care am putut să luăm și noi parte. Sînt admise numai studentele din cursul superior.

Eu l—am invitat pe Jimmie McBride, Sallie l—a invitat pe colegul de cameră al lui Jimmie de la Princeton, acela care a fost vara trecută cu ei la camping — un tînăr foarte drăguț, cu părul roșu — iar Julia a invitat un bărbat din New—York, nu cine știe ce, dar din punct de vedere monden, ireproșabil. E rudă cu familia De la Mater Chichester. Poate asta îți spune ceva dumitale, căci mie nu—mi spune nimic.

Musafirii noștri au sosit vineri după—masă, la ora ceaiului, care s—a servit în holul studentelor din ultimul an, și—apoi s—au repezit la hotel, pentru cină. Hotelul era atît de ticsit, încît, pretind ei, au dormit unul lîngă altul pe mesele de biliard. Jimmie McBride spune că, pe viitor, dacă va mai fi poftit la vreo reuniune la acest colegiu, își va aduce unul din corturile lui de la Adirondacks și—l va instala în incinta universității.

La șapte și treizeci s—au întors pentru a lua parte la recepția rectorului și la bal. Reuniunile noastre încep devreme. Noi am pregătit cu mult înainte carnetele de bal și, după fiecare dans, ne conduceam partenerii sub litera inițială a numelui lor respectiv, pentru ca astfel partenerile următoare să—i găsească ușor. Jimmie McBride, de pildă, a trebuit să stea liniștit sub litera „M” pînă ce a fost chemat (cel puțin era obligat să stea liniștit, dar el nu se astîmpăra și se plimba de colo—colo amestecîndu—se cu „R”, cu „S” și cu toate celelalte litere). Eu îl găsesc un musafir foarte dificil ; era bosumflat fiindcă a dansat numai de trei ori cu mine. Spunea că îi e rușine să danseze cu fete pe care nu le cunoaște !

A doua zi dimineață a avut loc la club un concert vocal pe patru voci, și cine crezi că a scris noua șansonetă comică pentru serbare ? Țasta—i adevărul. Ea a scris—o. Oh, îți spun eu, tăicuțule, mica dumitale copilă găsită începe să devină o persoană remarcabilă !

Într—adevăr, cele două zile ale noastre de veselie au fost foarte plăcute și cred că și băieții s—au distrat bine. La început, cîțiva au fost grozav de neliniștiți la gîndul că vor da ochi cu o mie de fete; dar s—au aclimatizat foarte repede. Cei doi tineri din Princeton au petrecut de minune — cel puțin așa au declarat în mod politic — și ne—au invitat la balul lor din primăvara viitoare. Am primit, astfel că, te rog, să nu obiectezi nimic, tăicuțule dragă.

Julia, Sallie și cu mine, toate trei, am avut rochii noi. Vrei să știi cum arătau ? Rochia Juliei era de șaten crem, cu broderii de aur, și ea purta orchidee purpurii. A fost un vis, i—a sosit de la Paris și a costat un milion de dolari.

A Salliei era bleu—deschis, cu broderie persană, și se potrivea de minune cu părul ei roșu. N—a

costat—o chiar un milion de dolari, dar a avut același efect ca și a Juliei.

A mea a fost din crep de *Chine* roz—pal, garnisită cu dantelă ecru și satin roz, și purtam un buchețel de trandafiri roșii, pe care mi l—a trimis J. McBride (Sallie i—a spus ce culoare să cumpere); și toate aveam pantofi de satin, ciorapi de mătase și eșarfe de muselin în culoarea rochiilor.

Trebuie să fii adânc impresionat de aceste amănunte de modă.

Nu pot să nu admit, tăicuțule, că viața pe care bărbatul e silit s—o ducă apare incoloră și goală, când te gîndești că muselinul, dantela cu acul de Veneția, broderia de mîna și dantela cu croșeta de Irlanda sînt pentru el simple cuvinte fără noimă. În timp ce o femeie — fie că se interesează de copii sau de microbi, de soți, de poezie, de servitori sau de paralelograme, de grădini, de Platon sau joacă bridge — este fundamental și permanent preocupată de modă.

Este singurul sentiment firesc, care face ca lumea întreagă să se înrudească. (Aceasta nu—i o idee personală. Am scos—o dintr—una din piesele lui Shakespeare).

Totuși să continui. Vrei să—ți spun un secret pe care l—am descoperit de curînd ? Și vrei să—mi promiți că n—o să mă consideri vanitoasă ? Atunci ascultă :

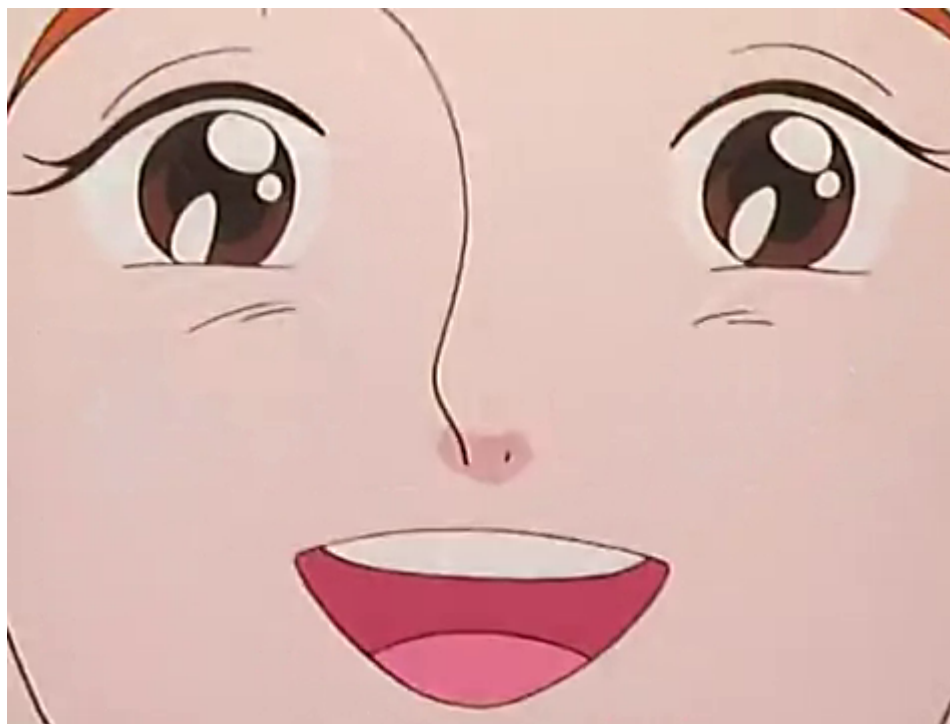
Sînt frumoasă.

Sînt frumoasă, într—adevăr. Aș fi teribil de proastă dacă n—aș ști—o, cînd am trei oglinzi în cameră.

O PRIETENA

P.S. Aceasta este una din acele fioroase scrisori anonime pe care le citești în romane.

20 DECEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Nu am decît un singur minut liber, deoarece trebuie să audiez două cursuri, să împachetez un cufăr și un geamantan și să prind trenul de patru ; dar nu pot să plec fără a nu—ți trimit un cuvînt prin care să exprim cît de mult apreciez cutia cu daruri de Crăciun.

Îmi plac și blănurile, și colierul, și eșarfa „Liberty”, și mănușile, și batistele, cărțile și geanta, însă, mai mult decît orice, îmi placi dumneata! Dar, tăicuțule, n—ai dreptul să mă răsfeți în felul acesta. Sînt doar o biată ființă omenească și, pe lîngă asta, o fată. Cum pot eu să—mi fixez temeinic mintea asupra unui studiu serios, cînd dumneata mă îndepărtezi cu asemenea frivolități mondene ?

Astăzi pot să deduc cu certitudine cine era acel epitrop de la Orfelinatul John Grier care obișnuia să facă în toți anii pom de Crăciun și să dea în fiecare duminică înghețată. N—avea nume, dar faptele lui mi—l indică ! Meriți să fii fericit pentru toate lucrurile minunate pe care le faci.

La revedere și îți urez un Crăciun vesel,

A dumitale întotdeauna,
Judy

P.S. Îți trimit o fotografie. Crezi că ți—ar plăcea dacă ai cunoaște—o ?

11 IANUARIE

Intenționez să—ți scriu mai demult, tăicuțule, dar New—Yorkul este un oraș care te absoarbe.

Mi—am petrecut vacanța în chip interesant și chiar revelator, dar sînt bucuroasă că nu aparțin unei astfel de familii ! Sincer vorbind, aș prefera ca obîrșia mea să fie orfelinatul. Oricare ar fi lipsurile în educația mea, cel puțin acolo nimeni nu avea pretenție asupra originii.

Acum știu ce înțeleg oamenii cînd spun că sînt apăsăți de Lucruri. Atmosfera materială a acestei case era zdrobitoare ; n—am răsuflat ușurată decît în clipa cînd m—am văzut din nou în trenul expres spre colegiu. Toate mobilele erau sculptate, tapisate și somptuoase ; lumea pe care am întîlnit—o era foarte frumos îmbrăcată, vorbea încet și se purta manierat ; dar, mărturisesc, tăicuțule, că de cînd am sosit și pînă am plecat, n—am auzit nici măcar o singură discuție adevărată. Nu cred ca vreo idee să fi pășit vreodată pragul ușii de la intrarea principală.

Doamna Pendleton nu se gîndește la altceva decît la bijuterii, croitorese și la viața mondenă. Mi s—a părut o mamă cu totul diferită de doamna McBride ! Dacă am să mă mărit vreodată și o să am o familie, am să mă străduiesc să fie întocmai ca McBridezii. Nici pentru tot aurul din lume n—am să îngădui ca vreunul din copiii mei să devină un Pendleton. Poate nu—i frumos să critici oamenii care te—au primit. Dacă nu—i, atunci iartă—mă ; ceea ce am spus rămîne un secret între mine și dumneata.

L—am văzut pe domnul Jervie o singură dată, cînd a venit la ceai, dar n—am avut prilejul să vorbesc cu el între patru ochi. Într—adevăr, am fost dezamăgită, după ce am petrecut așa de bine vara trecută. Nu cred că el ține prea mult la rudele lui și sînt sigură că nici ele nu—l prea agreează ! Mama Juliei spune că nu este echilibrat. Cică e socialist. Ea nu pricepe de unde i—au venit domnului Jervie asemenea idei ciudate. De generații, familia lui face parte din sînul bisericii anglicane. El aruncă banii pentru orice fel de reformă smintită, în loc să—i cheltuiască pe lucruri mai raționale, ca iahturi, automobile sau ponei pentru polo. Totuși cumpără și bomboane ! De Crăciun ne—a trimis, Juliei și mie, cîte o cutie fiecareia.

Știi, cred că voi fi și eu socialistă. N—ai să te superi, tăicuțule, nu—i așa ? Fără îndoială, eu fac parte de drept din acest partid : aparțin proletariatului.

Am văzut o sumedenie de teatre, de hoteluri și case frumoase. În mintea mea e un amestec confuz de onix, poleială de aur, podele de mozaic și palmieri. Sînt încă cu respirația tăiată, dar bucuroasă că mă întorc la colegiu și la cărțile mele — cred că sînt cu adevărat o studentă. Găsesc că această atmosferă de calm academic e mai sănătoasă decît aceea din New—York. Viața în colegiu e mult mai plăcută. Cărțile, studiul și orele regulate de clasă îți țin spiritul treaz ; iar cînd creierul obosește, ai sala de gimnastică, sporturile în aer liber și, în orice clipă, destule prietene simpatice care se gîndesc la aceleași lucruri la care te gîndești și tu. Petrecem cîte o seară întreagă fără a face altceva decît să vorbim, să vorbim și să tot vorbim, apoi ne ducem să ne culcăm, cu un sentiment de ușurare, ca și cum am fi rezolvat definitiv niscăi probleme urgente ale lumii. Și umplînd orice gol cu sporovăieli — sînt atîtea absurdități — cu simple

glume privind micile întâmplări cotidiene, dar care ne satisfac, apreciem din plin propriile noastre vorbe de duh !

Ceea ce contează nu sînt bucuriile mari, ci cele mici îți dau mulțumirea. Am descoperit adevăratul secret al fericirii, tăicuțule ! Iată—l : să trăiești în *prezent*. Să nu regreti mereu trecutul și să cauți să realizezi cît mai mult cu puțință clipă de clipă. E ca și în agricultură. Poți să faci agricultură extensivă și agricultură intensivă. Ei bine, am de gînd să duc o viață intensivă.

Ai cunoscut vreodată o filozoafă în devenire de talia mea ?

A dumitale pentru totdeauna,

Judy

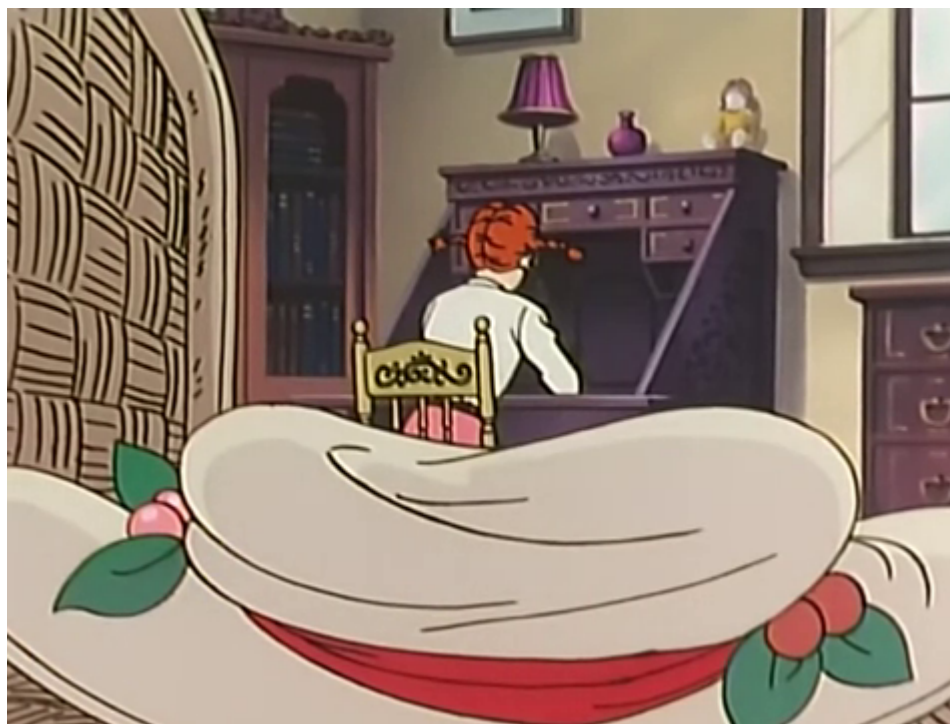
P.S. Plouă cu găleata ! Doi căței și un pisoi au poposit pe pervazul ferestrei.

LUNI, ORA A TREIA, 11 FEBRUARIE

Dragă T.P.L.,

Să nu te consideri ofensat dacă îți scriu așa concis. De fapt, nu e o scrisoare. Este doar un *rînd* prin care te anunț că—ți voi scrie îndată ce se vor sfîrși examenele. Nu—i suficient numai să le trec, trebuie să le trec BINE. Am o bursă și trebuie s—o justific.

A dumitale, care învață zdravăn,
J.A.

5 MARTIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Președintele Cuyler a ținut astă—seară o conferință despre tînăra generație, care e frivolă și superficială. El pretinde că noi pierdem vechile idealuri ale unei munci conștiincioase și ale adevăratei erudiții și, mai ales, este evidentă, în atitudinea noastră, o lipsă de respect din ce în ce mai accentuată față de autorități. Nu mai dăm dovadă de cuvenita deferență față de superiorii noștri.

Am ieșit din capelă, foarte serioasă.

Sînt cumva prea familiară, tăicuțule ? Ar trebui să te tratez cu mai mult respect și deferență ? Da, sînt sigură că trebuie. Reîncep scrisoarea.

Stimate Domnule Smith,

Veți fi încîntat să aflați că am trecut cu succes examenele din prima jumătate a anului, iar acum m—am apucat să lucrez pentru semestrul cel nou. Am terminat cu chimia — deoarece am terminat cursul de analiză calitativă și încep să studiez biologia. Abordez această disciplină cu șovăială, deoarece aflu că o să disecăm rîme și broaște.

Săptămîna trecută s—a ținut la capelă o conferință deosebit de interesantă și de instructivă cu privire la vestigiile romane din sudul Franței. Niciodată n—am ascultat o expunere mai clară asupra acestui

subiect.

În legătură cu cursurile noastre de literatură engleză citim „Tintern Abbey” de Wordsworth³⁴. Ce operă minunată și cât de bine întruchipează concepția autorului despre panteism. Curentul romantic de la începutul secolului trecut, reprezentat prin operele poezilor Shelley, Byron, Keats, Wordsworth, îmi spune cu mult mai mult decât perioada clasică, care l— a precedat. Și pentru că a venit vorba de poezie, ai citit vreodată încântătorul poem al lui Tennyson³⁵ : „Locksley Hall” ?

În ultima vreme merg foarte regulat la orele de gimnastică. S— a instituit un sistem de control și cea mai mică abatere de la regulament îți atrage foarte multe neplăceri. Sala de gimnastică e prevăzută cu un frumos bazin de înot din ciment și marmură, darul unei foste absolvente. Tovarășa mea de cameră, domnișoara McBride, mi— a dat costumul ei de baie (a intrat așa de mult la apă, încît ea nu— l mai poate purta) și sînt pe punctul de a începe lecțiile de înot.

Aseară am avut ca desert o înghețată delicioasă de culoare trandafirie. Pentru colorarea mîncărilor se folosesc numai substanțe vegetale. Colegiul se opune la întrebuițarea culorilor de anilină, atît din motive estetice cît și sanitare.

În ultimul timp vremea a fost ideală — soare strălucitor și nori răzleți de cîteva viscole binevenite. Tovarășele mele și cu mine am făcut plimbări foarte plăcute, ducîndu— se și întorcîndu— se de la cursuri — dar mai ales la întoarcere.

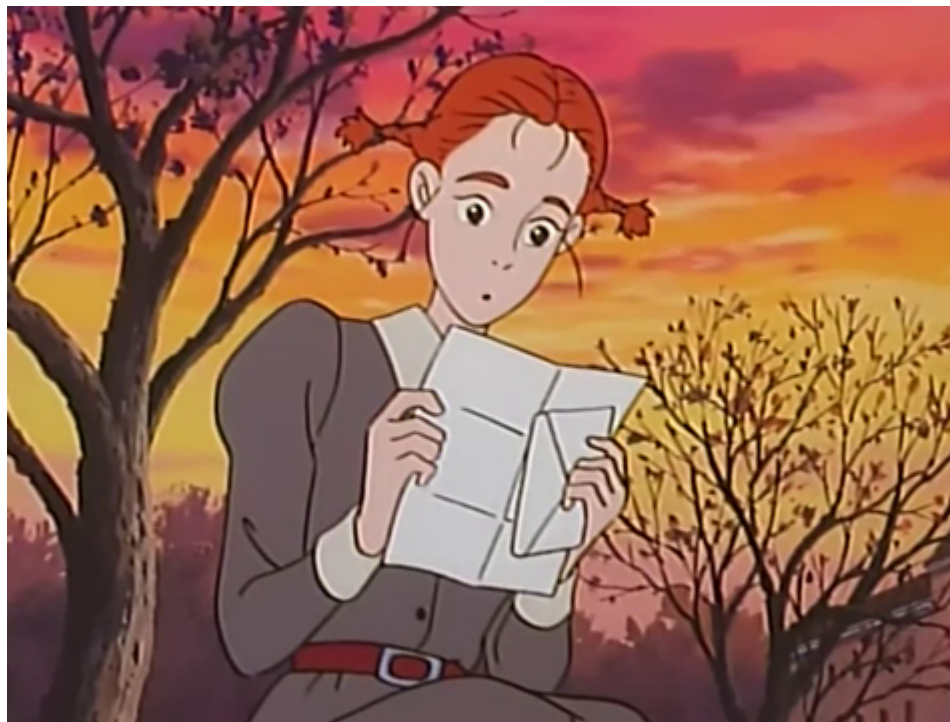
În speranța, scumpe domnule Smith, că această scrisoare vă va găsi în obișnuita dumneavoastră stare de sănătate,

Rămîn, a dumneavoastră din toată inima,
Jerusha Abbott

³⁴ William Wordsworth (1770—1850), poet romantic englez. Cele mai cunoscute poezii lirice ale sale sînt cele dedicate farmecului naiv al naturii, interpretată de el într— un colorit mistic și ideal (ciclul „Lucy”, „Tintern Abbey”, „Alice Fell” etc).

³⁵ Alfred Tennyson (1809—1892), poet englez a cărui bogată creație este inspirată din legende medievale engleze. El a încercat să împace principiile etice—religioase cu o concepție modernă, practică despre viață. Versurile sale se disting prin armonie, muzicalitate, dar și printr— o perfecțiune uneori artificială.

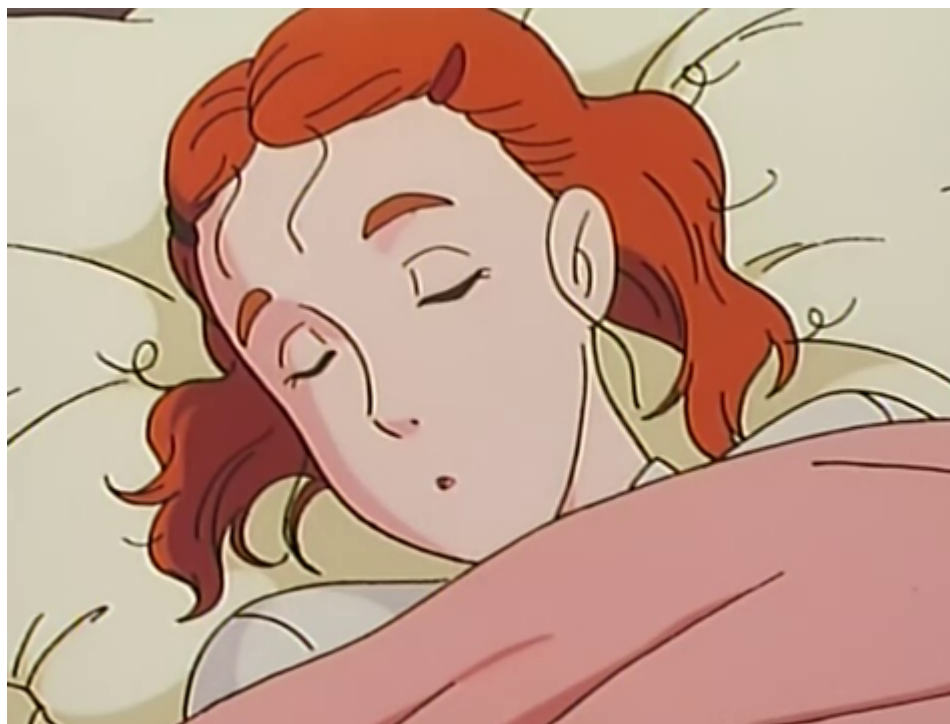
24 APRILIE

Dragă tăicuțule,

A sosit din nou primăvara ! Ar trebui să vezi ce minunată e incinta universității. Cred că ai putea să vii și să te convingi dumneata însuși. Domnul Jervie a venit din nou pe aici vinerea trecută, dar n— a nimerit momentul cel mai propice, căci Sallie, Julia și cu mine tocmai alergam să prindem trenul. Și unde crezi că ne duceam ? La Princeton, ca să luăm parte la un ceai dansant și să asistăm la un meci, dacă ții neapărat să știi ! Nu te— am întrebat dacă pot să mă duc, deoarece presimțeam că secretarul dumatile va spune „nu”. Dar totul a decurs în ordine. Am avut permis de ieșire din colegiu, iar doamna McBride ne— a însoțit. Am petrecut de minune — cred că nu e necesar să— ți dau amănunte ; sînt prea multe și complicate.

SÎMBĂȚĂ

În picioare, înainte de ivirea zorilor ! Paznicul de noapte ne—a trezit — pe șase dintre noi — am făcut cafea într—un ibric (cred că niciodată n—ai văzut așa de multă drojdie !), am mers pe jos două mile și ne—am urcat în vârful unei coline zisă „Dealul Copacului” pentru a vedea răsăritul soarelui. Ultima pantă am urcat—o cățărîndu—ne ! Soarele era cît pe ce să ne—o ia înainte ! (Răsărise cam pe trei sferturi.) Și poate crezi că nu ne—am întors cu o poftă de mîncare strașnică la micul dejun ? !

Doamne, tăicuțele, îmi pare că azi am un stil foarte exclamatoriu; această pagină este presărată cu semne de exclamare.

Intenția mea a fost să—ți scriu mult despre copacii înmuguriți, despre noua pistă de zgură de pe terenul de sport, despre îngrozitoarea lecție de biologie pe care o avem pentru mîine, despre bărcile noi de pe lac, despre Catherine Prentiss, care are pneumonie, despre fuga pisoiului de angora a lui Prexy, care s—a rătăcit și a fost găzduit în pavilionul Fergusen timp de două săptămîni, pînă ce a fost semnalat de o cameristă, și despre cele trei rochii noi ale mele — albă, roz, bleu cu picățele, precum și pălăriile potrivite — dar sînt prea somnoroasă.

Întotdeauna invoc această scuză, nu—i așa ? Dar un colegiu de fete este un loc unde se desfășoară o intensă activitate și, la sfîrșitul zilei, sîntem într—adevăr foarte obosite ! Mai cu seamă cînd ziua începe o dată cu revărsatul zorilor.

Cu afecțiune,
Judy

15 MAI

Dragă tăicuțele Picioare—Lungi,

Este politicos cînd te urci în tramvai să te uiți fix înainte și să nu vezi pe nimeni ?

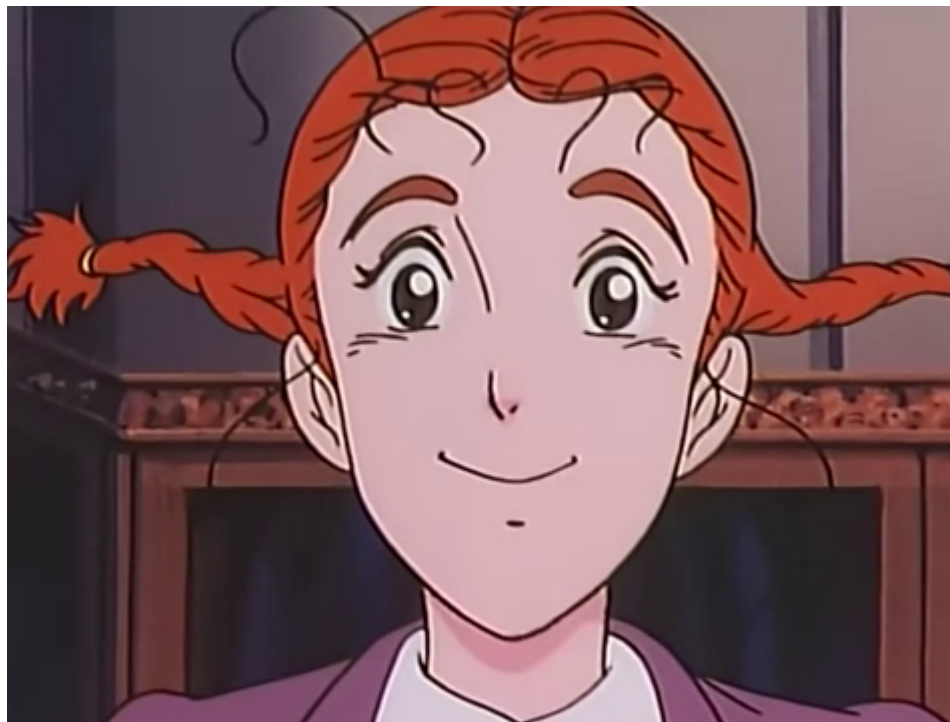
O foarte frumoasă doamnă, îmbrăcată într—o foarte frumoasă rochie, s—a urcat azi—dimineață în tramvai și, fără să dea alt semn de viață, a stat cam cincisprezece minute uitîndu—se fix la o reclamă de bretele. Nu cred că e politicos să ignorezi toată lumea, ca și cum tu ai fi unica persoană importantă, căci, oricum, pierzi o mulțime de lucruri interesante din jurul tău. În timp ce ea sorbea cu nesaț acea stupidă reclamă, eu am studiat un tramvai întreg, ticsit de făpturi omenești deosebit de interesante.

Desenul de pe pagina următoare este reprodus pentru prima oară. Ai zice că—i un păianjen care spînzură la capătul unei sfori, dar nu—i de loc așa, ci este portretul meu învățînd să înot în bazinul din sala de gimnastică.

Profesoara trece o funie prin inelul prins la spatele cordonului meu, funie ce se mișcă pe un scripete fixat în tavan. Ar fi un sistem admirabil pentru înot, dacă ai avea desăvîrșită încrederea în cînstea antrenorei. Dar mie mi—e frică tot timpul că va desprinde funia, așa că trag cu un ochi neliniștit la ea, iar cu celălalt îmi văd de înot, ori împărțindu—mi astfel atenția în două nu pot să fac progresele, pe care le—aș realiza altminteri.

În ultimul timp vremea e foarte schimbătoare. Cînd am început să scriu ploua, iar acum strălucește soarele. Sallie și cu mine vom ieși să jucăm tenis, și astfel o să fim scutite de gimnastică.

O SĂPTĂMÎNA MAI TÎRZIU

De mult ar fi trebuit să termin această scrisoare, dar n—am făcut—o. Nu te supăra, tăicuțule, dacă nu sînt prea punctuală. Crede—mă că îmi place să—ți scriu. Faptul de a avea o familie îmi dă un sentiment de respectabilitate. Vrei să—ți spun ceva ? Dumneata nu ești singurul bărbat căruia îi scriu scrisori. Mai sînt încă alți doi. Iarna aceasta am primit scrisori lungi și frumoase de la domnul Jervie (cu adresa de pe plic scrisă la mașină, pentru ca Julia să nu recunoască scrisul). Ai auzit vreodată ceva mai *șocant* ? Și în fiecare săptămînă sau cam așa ceva primesc de la Princeton cîte o scrisoare foarte mîzgălită, de obicei scrisă pe hîrtie galbenă de bloc, la care răspund cu o promptitudine de om de afaceri. Așa că, vezi, nu mă deosebesc mult de celelalte fete — primesc și eu scrisori ca și ele.

Ți—am spus oare că am fost aleasă membră în cercul dramatic al studentelor din anul IV? O organizație foarte *recherchée*³⁶. Din o mie de fete sînt admise numai șaptezeci și cinci de membre. Găsești oare că e bine ca eu, o socialistă, să fac parte din această asociație ?

Cu ce crezi că mă ocup în momentul de față la sociologie ? Scriu (*figurez—vous* !³⁷) un articol despre îngrijirea Copiilor Orfani. Profesorul a împărțit subiectele la întîmplare — ca la cărțile de joc — iar mie mi—a căzut tocmai acest subiect. *C'est drôle ça, n'est pas ?*³⁸

Sună clopoțelul pentru masă. O să pun această scrisoare la cutie cînd voi trece pe lîngă ea.

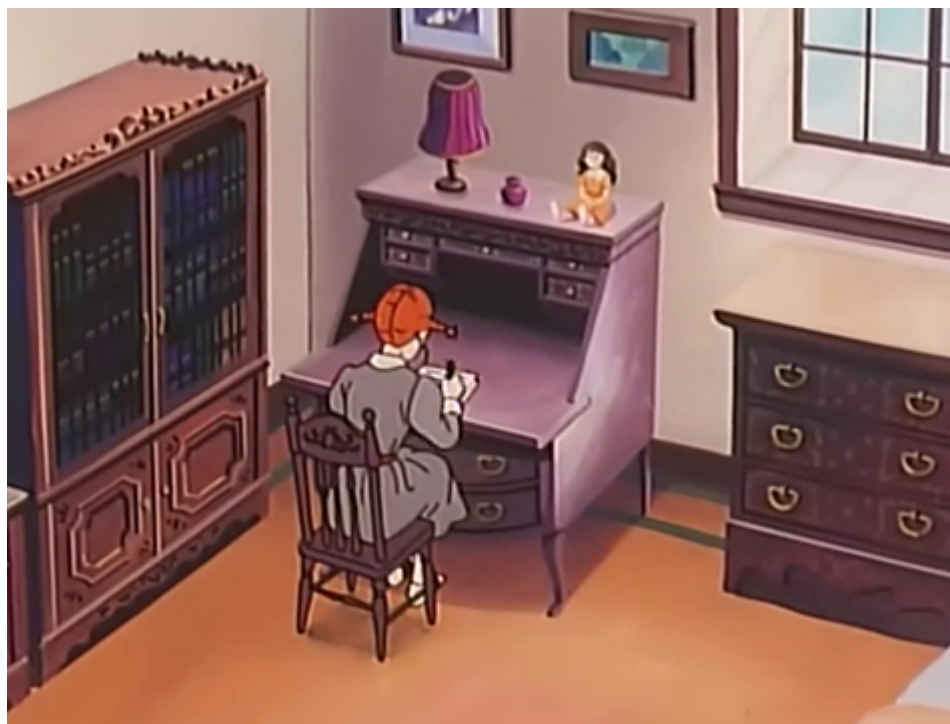
Cu afecțiune,
Judy

³⁶ Rafinată (în limba franceză în text).

³⁷ Imaginează—ți (idem).

³⁸ E caraghios, nu—i așa ? (idem).

4 Iunie

Dragă tăicuțule,

Sînt foarte ocupată — peste zece zile se împart diplomele, mîine examen. Foarte mult de învățat, foarte mult de împachetat și afară, priveliștea este atît de ispititoare, încît e păcat să stai în casă. Dar, lasă, se apropie vacanța. Julia pleacă în vara asta în străinătate — este a patra oară. Nu încapе îndoială, tăicuțule, bunurile nu sînt împărțite în mod egal. Sallie, ca de obicei, merge în munți la Adirondacks. Și ce crezi c—am să fac eu ? Ai să te gîndești la trei lucruri. La Lock Willow? N—ai ghicit ! La Adirondacks, cu Sallie ? Te înșeli. (N—am să mai încerc ; am fost descurajată anul trecut). Nu ghicești? Nu ești un spirit prea inventiv. Îți voi spune eu, tăicuțule, dacă îmi făgăduiești că n—ai să faci o mie de obiecțiuni. Îl previn pe secretarul dumatăle că m—am hotărît. Am să petrec vara la marginea mării, cu o doamnă Charles Paterson, și am s—o meditez pe fiica ei, care trebuie să intre la toamnă la colegiu. Am cunoscut—o la familia McBride ; e o femeie încîntătoare. Voi mai da lecții de latină și de engleză și fiicei sale mai mici, dar voi avea ceva timp liber și pentru mine și voi cîștigă cincizeci de dolari pe lună ! Ce zici, nu—i o sumă colosală ? Doamna Paterson mi—a oferit—o. Aș fi roșit să cer mai mult de douăzeci și cinci.

Voi sta la Magnolia (acolo își are ea locuința) pînă la 1 septembrie și voi petrece, probabil, ultimele trei săptămîni la Lock Willow. Mi—ar plăcea să—i văd din nou pe Sempli și toate animalele atît de prietenoase.

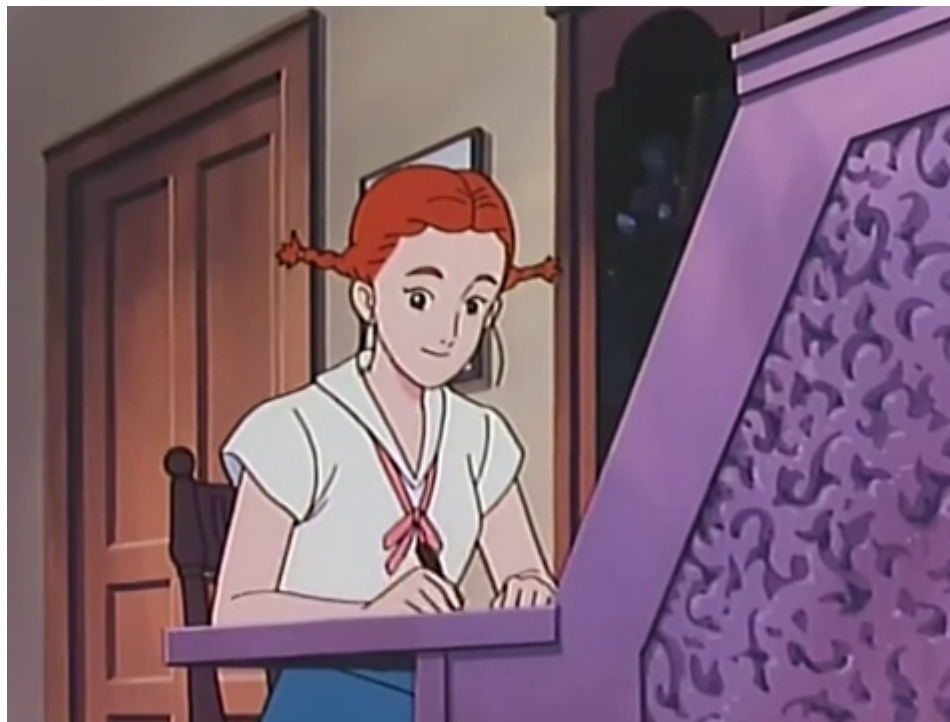
Cum ți se pare programul meu, tăicuțule ? Vezi, încep să devin cu desăvîrșire independentă. Dumneata m—ai pus pe picioare și cred că acum pot merge aproape singură.

Serbarea de sfîrșit de an de la Princeton și examenele noastre coincid — ceea ce înseamnă o cumplită lovitură. Sallie și cu mine doream așa de mult să mergem acolo, dar, desigur, ne este absolut imposibil.

La revedere, tăicuțule, îți urez o vară frumoasă și să te întorci la toamnă odihnit și dispus, pentru un alt an de muncă (iată ce—ar trebui să—mi scrii dumneata mie !). N—am nici o idee despre ce faci dumneata vara sau cum te distrezi. Nu pot să—mi imaginez mediul în care trăiești. Joci golf, vînezi, călătorești sau stai la soare și meditezi ?

Dar, oricum, îți urez petrecere bună și n—o uita pe
Judy

10 IUNIE

Scumpe tăicuțule,

Iată cea mai dificilă scrisoare pe care am compus—o vreodată : dar m—am hotărât ce trebuie să fac și nimic nu mă va determina să dau înapoi. Este un gest plin de amabilitate, un gest generos și minunat din partea dumatăle că dorești să mă trimiți în vara asta în Europa. Pentru moment ideea m—a amețit, dar, cumpănind la rece, am spus *nu*. Ar fi într—adevăr nelogic din partea mea să refuz de a mai primi bani de la dumneata pentru colegiu, în schimb, să—i accept pentru plăceri. Nu trebuie să mă obișnuiești cu prea mult lux. Un om nu simte lipsa unui lucru pe care nu l—a avut niciodată ; însă îi vine tare greu să se lipsească de lucrurile pe care a început să le considere ca *ale lui*, ca *ale sale* (limba engleză are nevoie de un pronume posesiv neutru, care—i lipsește), un drept natural. A locui cu Sallie și cu Julia înseamnă o încercare formidabilă pentru filozofia mea stoică. Ele amîndouă, încă din fragedă copilărie, au avut tot ce—au dorit și acceptă fericirea ca ceva firesc, încredințate fiind că lumea e datoră să le dea tot ceea ce poftesc. Poate că lumea le—o datorează. În orice caz, s—ar zice că lumea își recunoaște această datorie și se achită de ea. Însă, în ce mă privește, lumea nu—mi datorează nimic și mi—a spus—o în mod limpede de la început. N—am dreptul să mă împrumut, să iau pe credit, căci va veni o vreme cînd lumea va respinge pretențiile mele.

Mi se pare că plutesc într—un ocean de metafore, dar sper că sesizezi ceea ce vreau să spun. În orice caz, am ferma convingere că singurul lucru cinstit pe care trebuie să—l fac este să dau lecții în vara asta și să încep să mă întrețin singură.

MAGNOLIA, PATRU ZILE MAI TÎRZIU

Mă pregăteam să—ți scriu în continuare, când ce crezi că s—a întâmplat ? Camerista a venit, cu o carte de vizită a domnului Jervie. Pleacă și el în vara asta în străinătate, nu cu Julia și familia ei, ci absolut singur. I—am spus că dumneata mi—ai scris să mă duc cu o doamnă care însoțește un grup de fete. El a aflat de dumneata, tăicuțule. Adică știe că mama și tatăl meu sînt morți și că un domn mărinimos mă trimite la colegiu, dar eu, pur și simplu, n—am avut curajul să—i pomenesc de „John Grier” și de toate celelalte. El crede că dumneata ești tutorele meu și un vechi și legitim prieten al familiei. Niciodată nu i—am spus că nu te—am cunoscut. I s—ar părea prea ciudat !

Oricum, el a insistat să merg în Europa. A spus că e foarte necesar pentru educația mea și că nu trebuie să refuz. De asemenea, mi—a spus că tot atunci va fi și el la Paris și că, din cînd în cînd, vom fugi de sub supraveghere și vom lua masa împreună la restaurante străine, plăcute, distractive.

Ei bine, tăicuțule, crede—mă că asta mă ispitea ! Aproape—aproape că cedasem. Dacă el n—ar fi fost atît de dictatorial, poate aș fi cedat cu totul. Pot să fiu convinsă încetul cu încetul, dar nu *vreau* să fiu forțată. A spus că sînt un copil încăpățînat, prost, neghiob, irațional, ridicol, idiot (acestea sînt numai cîteva din epitele jignitoare pe care mi le—a atribuit ; celelalte îmi scapă), că nu știu ce e bine și că ar trebui să las persoanele mai vîrstnice să judece. Aproape că ne—am certat — nu sînt sigură că nu ne—am certat de—a binelea !

În orice caz, mi—am împachetat în grabă cuferele și am venit aici. M—am gîndit că, înainte de a isprăvi scrisoarea către dumneata, e mai bine să dau foc la toate punțile. Acum ele s—au prefăcut în cenușă. Iată—mă deci la „Cliff Top” (numele vilei doamnei Paterson), cu geamantanele nedesfăcute, și Florence (fiica cea mică) se și luptă cu substantivele declinării întîia. Se pare că lupta va fi cumplită. Florence este un copil nemaipomenit de răsfățat. Mai întîi trebuie s—o deprind cum să învețe. Pînă acum niciodată nu s—a străduit să facă vreo muncă grea, decît ca să mănînce înghețată cu sifon³⁹.

Folosim drept clasă un colț de stîncă liniștit. Doamna Paterson dorește ca fetele să stea afară la aer — și trebuie să—ți mărturisesc că—mi vine tare greu să mă concentrez, avînd în față marea albastră și corăbiile ce plutesc prin fața mea ! Și cînd mă gîndesc că aș fi putut să fiu pe bordul uneia din ele, navigînd spre țări străine — dar n—am să mă mai gîndesc la nimic altceva decît la gramatica latină.

Prepozițiile a sau ab, absque, coram, cum, de, e sau ex, prae, pro, sine, tenus, in, subter, sub și super cer ablativul.

Așa că, vezi, m—am și adîncit în muncă, întorcînd cu hotărîre spatele ispitei. Nu fi supărat pe mine, te rog, și să nu—ți închipui că nu apreciez bunătatea dumitale, căci, crede—mă, o prețuiesc totdeauna,

³⁹ În englezește, „ice—cream soda water” este o înghețată specială americană.

totdeauna. Singurul mod prin care voi putea vreodată să—mi arăt recunoștința este să devin o „Cetățeană Foarte Folositoare”. (Oare femeile sînt cetățeni ? Nu cred că sînt.) În orice caz, o Persoană Foarte Folositoare. Iar cînd mă vei privi, vei putea spune : „Eu am dat lumii această Persoană Foarte Folositoare”.

Sună frumos, nu—i așa, tăicuțule ? Dar n—aș vrea să te înșel. Deseori am impresia că sînt o făptură lipsită de însemnătate ; e amuzant să faci planuri, alegîndu—ți o carieră, dar e foarte probabil că nu voi fi cîtuși de puțin diferită de oricare altă ființă comună. Poate voi sfîrși prin a mă mărita cu un antreprenor de pompe funebre și voi fi muza lui inspiratoare.

A dumitale pentru totdeauna, Judy

19 AUGUST

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

De la fereastra mea se vede cea mai frumoasă priveliște — mai bine zis un ținut marin, nimic altceva decât apă și stînci.

Vara trece. Dimineța o petrec cu latina, engleza, algebra și cu cele două fete proaste. Nu știu cum va putea Marion să intre la colegiu, sau cum va rămîne acolo, odată intrată. Cît despre Florence, nici o nădejde, dar, ah ! e o frumusețe ! Faptul că sînt atît de proaste cred că n—are nici o importanță de vreme ce sînt așa de frumoase. Totuși nu mă pot opri să nu mă gîndesc cît de mult își vor plictisi bărbații cu conversațiile lor, afară numai dacă nu vor fi destul de norocoase ca să se mărite cu bărbați proști. Și cred că e foarte posibil. Lumea pare să fie plină de bărbați proști ; am întîlnit destui în vara aceasta.

După—amiază ne plimbăm pe faleză sau înotăm, dacă fluxul este propice. În apă sărată pot să înot cu cea mai mare ușurință. Vezi, am și început să pun în practică ceea ce am învățat.

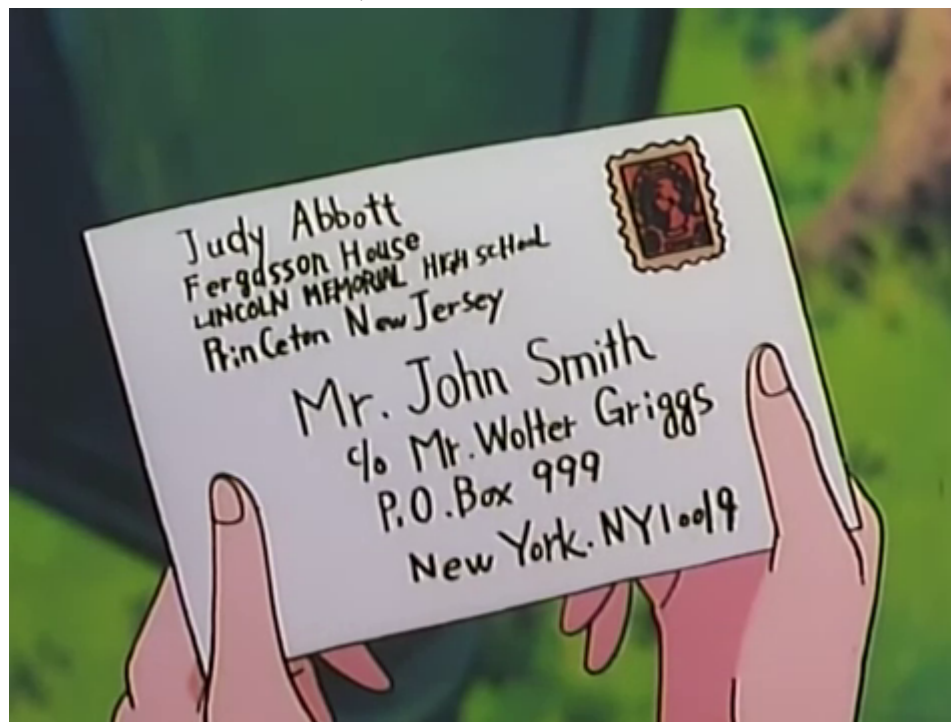
Am primit o scrisoare de la domnul Jervie Pendleton din Paris, o scrisoare scurtă, aproape laconică. Nu m—a iertat chiar de—a binelea fiindcă am refuzat să—i urmez sfatul. Cu toate acestea, dacă se întoarce mai devreme, ne vom revedea, pentru cîteva zile, la Lock Willow înainte de a se deschide colegiul ; iar dacă sînt foarte cuminte, amabilă și ascultătoare (înclin să presupun că sînt), voi intra din nou în grațiile lui.

Am primit, de asemenea, o scrisoare și de la Sallie. Ar vrea să mă duc la ei la camping în septembrie, pentru două săptămîni. Trebuie oare să—ți cer voie, sau am ajuns la punctul cînd pot face ce vreau ? Da, sînt sigură că am ajuns. Sînt în cursul superior, după cum știi. Muncind toată vara, simt nevoia să mă distrez un pic pentru sănătatea mea, și vreau să văd Adirondacks, și vreau s—o văd pe Sallie ; vreau să—l văd pe fratele Salliei ; o să mă învețe să vîslesc și (aici ating motivul meu principal, care e josnic) vreau ca domnul Jervie să sosească la Lock Willow și să nu mă găsească acolo.

Trebuie să—i arăt că el nu poate să—mi dicteze. Nimeni nu poate să—mi dicteze, decât dumneata și nici dumneata întotdeauna ! Mă duc să mă plimb în pădure.

Judy

CAMPINGUL McBRIDE, 6 SEPTEMBRIE

Scumpe tăicuțule,

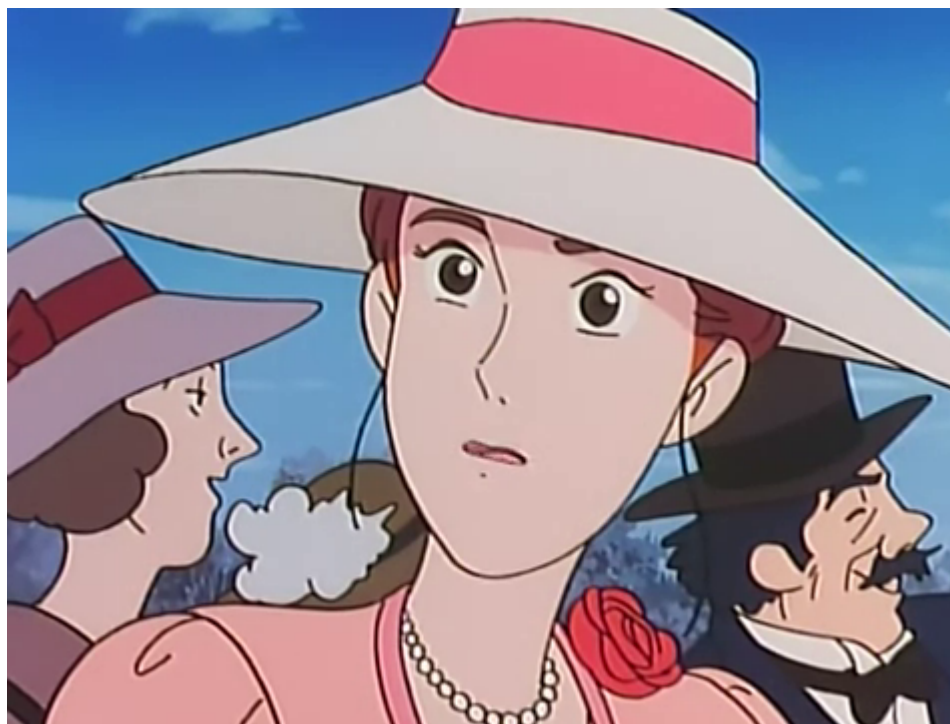
Scrisoarea dumitale n—a sosit la timp (și asta mă bucură). Dacă vrei ca ordinele dumitale să fie ascultate, trebuie ca secretarul dumitale să le trimită în mai puțin de două săptămîni. După cum observi, mă aflu aici de cinci zile. Pădurile sînt minunate, la fel și campingul, și vremea, și familia McBride ; tot așa și lumea întreagă. Sînt foarte fericită !

Dar iată că Jimmie mă cheamă să mă duc la canotaj. La revedere ! Îmi pare rău că n—am ascultat. Dar de ce ești așa de insistent și nu vrei să mă lași să mă distrez și eu un pic ? După ce am muncit toată vara, merit și eu două săptămîni. Ești îngrozitor de egoist.

Cu toate acestea te iubesc, tăicuțule, în ciuda tuturor defectelor dumitale.

Judy

3 OCTOMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Iată—mă—s din nou la școală, și încă în anul IV — și totodată redactor la Revista Lunară. Pare oare verosimil ca o persoană atât de rafinată să fi fost, cu patru ani în urmă, o pensionară a Orfelinatului John Grier ? Parvii repede în America !! Și ce crezi ? Am primit un bilet de la domnul Jervie, trimis la Lock Willow și expediat apoi de acolo aici. Îi pare rău, însă în toamna asta nu se poate duce la fermă. A primit o invitație de la niște prieteni, ca să facă o croazieră cu iahtul. Speră că am petrecut o vară frumoasă și că mă distrez bine la țară.

Dar el a știut prea bine că sînt la campingul McBride, fiindcă i—a spus Julia ! Voi, bărbații, ar trebui să lăsați șiretlicurile pe seama femeilor. Nu sînteți destul de abili.

Julia are un geamantan cu cele mai încîntătoare rochii noi — o rochie de seară de crep Liberty, de culoarea curcubeului, care s—ar potrivi mai degrabă îngerilor din paradis. Și eu care credeam că rochiile mele din anul acesta sînt fără precedent (există oare acest cuvînt ?) de frumoase. Am copiat garderoba doamnei Paterson, cu ajutorul unei croitorese ieftine ; și, deși rochiile nu sînt gemene cu originalul, am fost tare fericită... pînă ce Julia a despachetat. Dar acum nu trăiesc decît să văd Parisul.

Dragă tăicuțule, nu te bucuri că nu ești fată ? Îmi închipui că te gîndești că mofturile pe care le facem pentru rochii sînt absolut ridicole. Așa și e ! Nu încapă îndoială. Dar vina este în întregime a dumitale.

Ai auzit vreodată despre învățatul Herr Professor care privea cu dispreț podoabele inutile și predica îmbrăcămintea practică și funcțională pentru femei ? Soția sa, care era o făptură docilă, a adoptat „reforma îmbrăcămintei”, iar el ce crezi c—a făcut ? A fugit cu o cîntăreață de varieteu.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Camerista de pe coridorul nostru poartă șorțuri albastre, cadrilate, de stambă. În locul acestora, am să—i cumpăr altele cafenii și pe cele albastre le voi arunca în fundul lacului. Simt un fior ori de cîte ori mă uit la ele.

17 NOIEMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

O pată a căzut pe cariera mea literară. Nu știu dacă să—ți mărturisesc sau nu, dar simt nevoia să fiu cît de cît compătimită — o compătimită mută, te rog ; să nu redeschizi rana, referindu—te la ea în scrisoarea dumitale viitoare.

În iarna care a trecut și în tot timpul verii cînd nu predam latina elevelor mele nățînge am scris o carte. Am isprăvit—o chiar înainte de a se redeschide cursurile colegiului și am trimis—o la o editură. Mi—au ținut—o două luni și eram sigură că o vor accepta ; însă ieri—dimineață a sosit un pachet recomandat (treizeci de cenți taxa) în care se afla cartea și o scrisoare din partea editorului, o scrisoare frumoasă și prietenească, dar sinceră ! Spunea că a văzut după adresă că sînt încă studentă și că, dacă vreau să—i primesc sfatul, mă îndeamnă să—mi dau toată silința la învățătură și să aștept ca mai întîi să—mi iau licența, și—apoi să încep a scrie. A alăturat și părerea criticului său. Iată—o :

„Subiectul foarte neverosimil. Caracterizare exagerată. Conversație artificială. Foarte mult umor, dar nu întotdeauna de cea mai bună calitate. Spuneți—i să mai încerce. Cu timpul, ar putea să scrie o adevărată carte”.

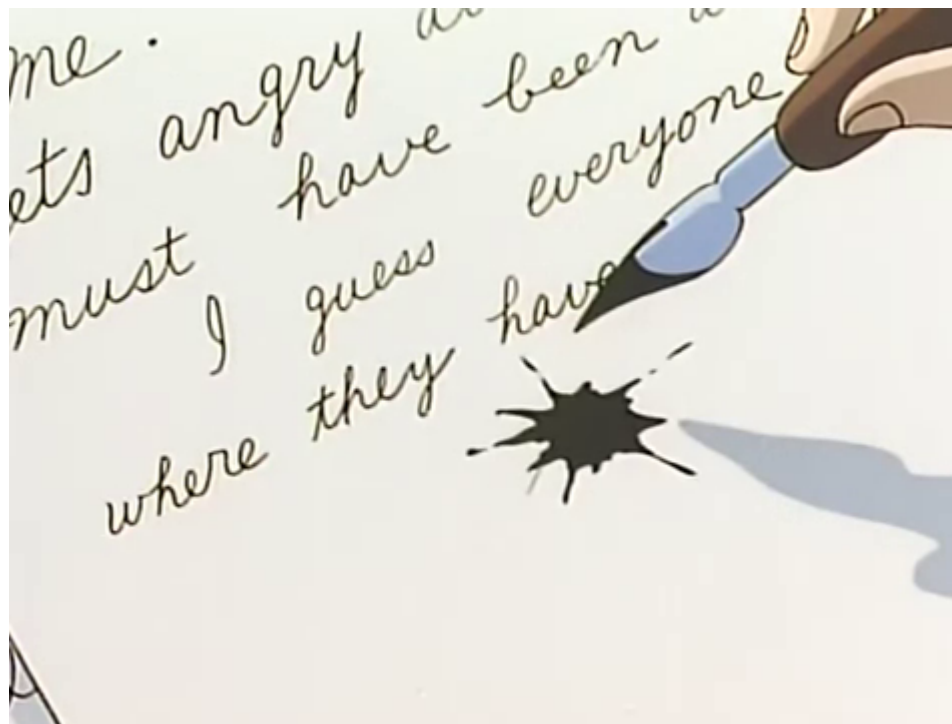
Așa—i că nu—i cîtuși de puțin măgulitor, tăicuțule ? Și eu care credeam că aduc o serioasă contribuție la literatura americană. Eram ferm convinsă. Plănuiam să—ți fac o surpriză, scriind un mare roman înainte de a fi licențiată. Am cules materialul pe cînd mă aflam în casa Juliei, anul trecut de Crăciun. Cred însă că editorul are dreptate. Probabil că două săptămîni nu sînt, de ajuns să observ moravurile și obiceiurile unui mare oraș.

Ieri după—masă am ieșit la plimbare și am luat manuscrisul cu mine ; cînd am ajuns la uzina noastră de gaz, am intrat înăuntru și l—am întrebat pe mecanic dacă aș putea folosi o clipă furnalul său. El, politicoș, a deschis ușile, iar eu, cu propriile mele mîini, am azvîrlit romanul în foc. Am simțit ca și cum mi—am incinerat unicul meu copil !!

Aseară m—am dus la culcare cu totul descurajată. M—am gîndit că niciodată n—o să fie ceva de capul meu și că dumneata ai cheltuit banii în vînt. Dar ce crezi ? Azi—dimineață m—am deșteptat avînd în minte un subiect nou și frumos, și mai toată ziua am construit personajele ; și am fost atît de fericită ! Nimeni nu mă poate acuza că sînt o pesimistă. Dacă aș avea un soț și doisprezece copii, și dacă toți ar fi înghițiți într—o zi de un cutremur, a doua zi m—aș scula zîmbind și m—aș apuca să—mi încheg o nouă familie.

Cu drag,
Judy

14 DECEMBRIE

Dragă Tăicuțule Picioare—Lungi,

Noaptea trecută am visat cel mai ciudat vis. Se făcea că intru într—o librărie, iar vânzătorul îmi aduce o carte nouă, intitulată „Viața și scrisorile lui Judy Abbott”. Am văzut—o foarte limpede, legată în pânză roșie, cu o gravură a Orfelinatului John Grier pe copertă, iar portretul meu pe prima pagină și, sub el, scrise cuvintele : „Cu multă stimă, a dumitale, Jerusha Abbott”. Dar tocmai când voiam să mă uit la sfârșitul cărții ca să citesc inscripția de pe piatra mea de mormînt, m—am trezit. Am fost foarte contrariată ! Cît p—aci era să aflu cu cine am să mă mărit și cînd o să mor.

Nu crezi că ar fi interesant dacă, într—adevăr, ai putea să citești istoria vieții tale, scrisă cu toată sinceritatea de un autor atotștiutor ? Și presupune că ai putea s—o citești numai cu această condiție : niciodată să n—o uiți și să fii nevoit să treci prin viață, știind dinainte cu exactitate, tot ce se va întîmpla, tot ce vei face, și să cunoști cu precizie ceasul cînd vei muri. Cîți oameni crezi că ar avea atunci curajul s—o citească ? Sau cîți ar putea să—și strunească îndeajuns de bine curiozitatea de a n—o citi, chiar cu prețul de a trăi fără speranțe și fără surprize ?

Viața, chiar în cel mai bun caz, e destul de monotonă ; trebuie să mănînci și să dormi atît de des. Dar închipuiește—ți cît de cumplit de monotonă ar fi dacă nu s—ar întîmpla ceva neașteptat în intervalul dintre cele două mese. Dumnezeuule, tăicuțule, iată o pată de cerneală ! Sînt la pagina a treia și nu pot să încep altă coală.

Fac biologia și în anul acesta — un obiect foarte interesant, în prezent studiem aparatul digestiv. Ar trebui să vezi cît de nostim se vede la microscop secțiunea transversală a unui duoden de pisică.

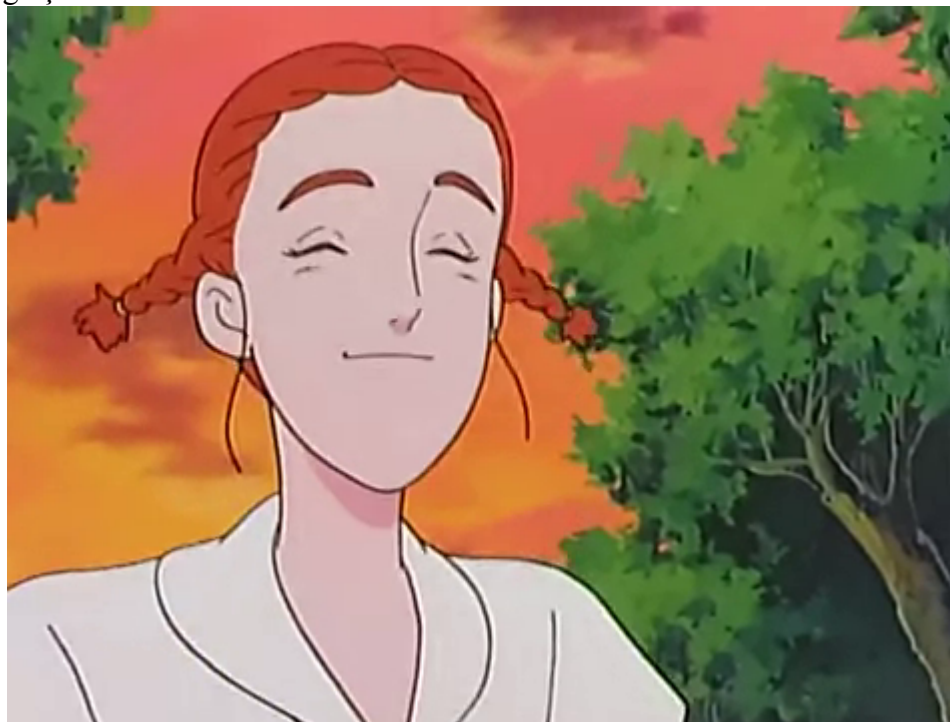
Pe lîngă aceasta, am început filozofia — interesantă, dar abstractă. Prefer biologia unde poți pironi pe planșetă obiectul ce trebuie analizat. Altă pată ! Și încă una ! Această peniță plînge cu foc. Te rog, iartă—i lacrimile.

Crezi în liberul—arbitru ? Eu cred — fără rezervă. Nu sînt de loc de părerea acelor filozofi care susțin că fiecare acțiune este rezultatul absolut inevitabil și automat al unei aglomerări de cauze îndepărtate. Aceasta e doctrina cea mai imorală pe care am auzit—o vreodată — căci atunci nimeni n—ar fi acuzat de faptele lui. Dacă un om ar crede în fatalitate, n—ar avea decît să stea jos și să spună : „Facă—se voia Domnului”, și să continue să rămînă nemișcat pînă ce cade mort.

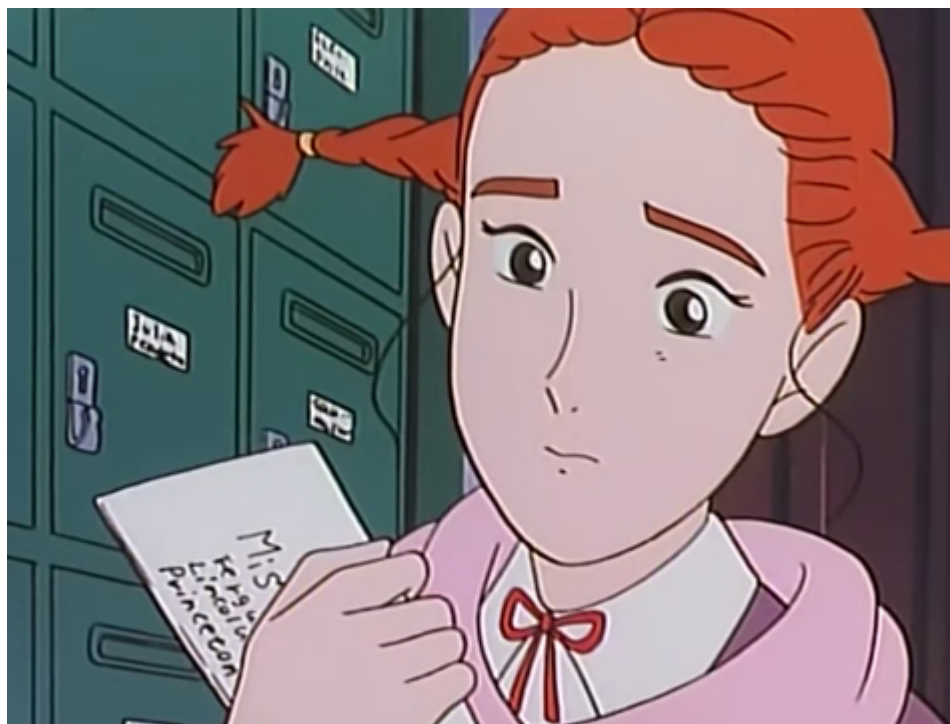
Eu cred în mod absolut în propriul meu liber—arbitru și în puterea mea de a îndeplini orice ; iar aceasta e credința care mișcă munții din loc. Așteaptă să vezi ce mare scriitoare am să ajung ! Am isprăvit patru capitole din cartea mea cea nouă și am schițat încă cinci. Scrisoarea de față e foarte obscură — nu te doare capul, tăicuțule ? Acum, cred că mă voi opri ca să fac niște fondante. Îmi pare rău că nu—ți pot trimite și dumitale. Vor fi tare bune fiindcă o să le facem cu smîntînă și cu trei pachete de unt.

Cu drag, Judy

P.S. La ora de educație fizică facem și gimnastică artistică. Din desenul alăturat poți să—ți dai seama cât de mult seamănă cu un balet în toată puterea cuvîntului. Cea de la coadă care execută o piruetă grațioasă este ea — adică eu.

26 DECEMBRIE

Scumpul meu scump tăicuț,

Ce—i cu dumneata ? Nu judeci ? Nu știi că nu trebuie să dai unei singure fete șaptesprezece cadouri de Crăciun ?

Sînt o socialistă, te rog să nu uiți asta ; vrei să mă faci să fiu o plutocrată?

Gîndește—te cît de greu are să fie dacă ne vom certa vreodată ! Voi fi nevoită să angajez un furgon ca să—ți înapoiez darurile.

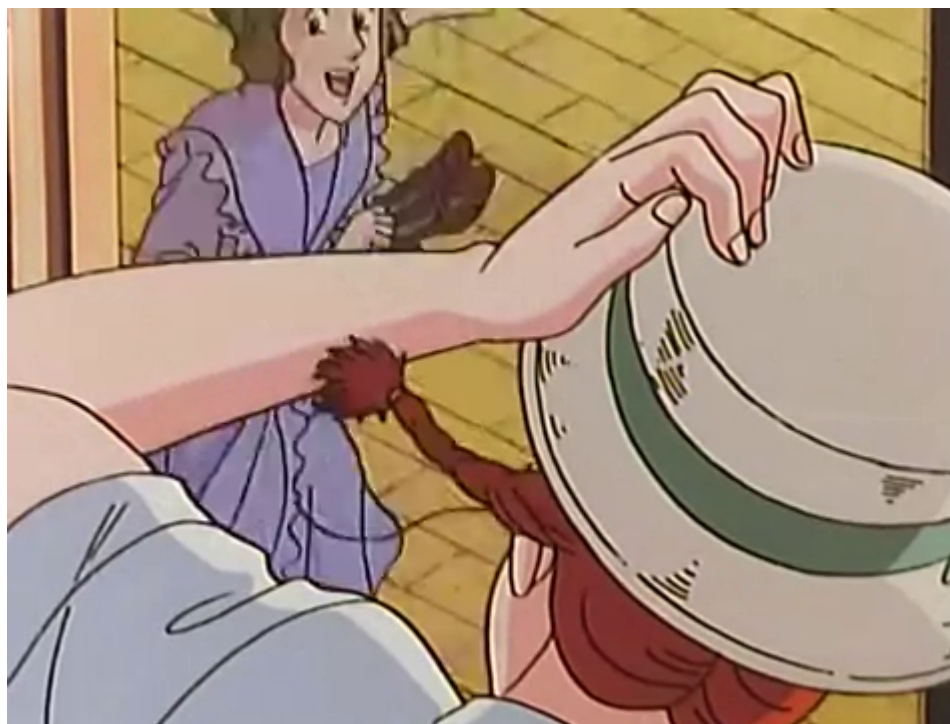
Îmi pare rău c—a ieșit așa de strîmbă cravata pe care ți—am trimis—o. Am împletit—o cu propriile mele mîini (după cum, fără îndoială, ai descoperit cercetînd partea inferioară). Va trebui s—o porți în zilele friguroase și să—ți închei haina pînă sus.

Îți mulțumesc, tăicuțule, de o mie de ori. Cred că ești cel mai drăguț om din cîți au trăit vreodată, dar și cel mai nesocotit.

Judy

Îți trimit un trifoi cu patru foi adus din campingul Mc Bride, ca să—ți poarte noroc de Anul nou.

9 IANUARIE

Vrei să faci ceva, tăicuțule, care să—ți asigure pentru veșnicie mîntuirea sufletului ? Aici se află o familie într—o situație tare disperată : mama, tata și patru copii, căci cei doi băieți mai mari au plecat în lume ca să se îmbogățească, dar nici unul n—a trimis nimic acasă. Tatăl a lucrat într—o fabrică de sticlă — meserie foarte nesănătoasă — și s—a îmbolnăvit de tuberculoză, iar acum e internat într—un spital. Cu boala lui au cheltuit toate economiile, iar greul a căzut pe fiica cea mare, în vîrstă de douăzeci și patru de ani. Ea coase rochii pentru un șiling și cincizeci (cînd găsește de lucru), iar seara brodează milieuri. Mama nu—i prea sănătoasă și este foarte nevolnică și bigotă. Șade cu mîinile încrucișate pe piept — un tablou al răbdării resemnate — în timp ce fiica ei se omoară cu lucrul, cu obligațiile zilnice și cu necazurile ; nu vede nici o posibilitate de a o scoate la capăt pînă la sfîrșitul iernii, și nici eu. O sută de dolari ar fi de ajuns ca să cumpere cărbuni și ghete pentru trei dintre copii, care astfel ar putea merge la școală, și tot i—ar mai rămîne ceva, așa că nu s—ar mai da de ceasul morții cînd ar trece cîteva zile fără să capete de lucru.

Dumneata ești omul cel mai bogat pe care—l cunosc. Nu crezi că ai putea dispune de o sută de dolari ? Această fată merită cu mult mai mult să fie ajutată decît am meritat—o eu. Nu—ți cer decît pentru fată ; mi—e perfect egal ce se va întîmpla cu mama, e o adevărată meduză.

Felul în care unii oameni își înalță ochii la cer și strigă : „Poate c—o să fie mai bine”, cînd sînt absolut siguri că nu va fi așa, mă scoate din sărite. Umilința și resemnarea, sau oricum vei vrea s—o numești, nu este decît o inerție neputincioasă. Sînt pentru o religie mai militantă !

Mîine avem la filozofie cea mai îngrozitoare lecție, toată despre Schopenhauer. S—ar zice că profesorul habar n—are că noi mai urmăim și alte materii. Este un rățoi bătrîn și bizar ; umblă cu capul în nori și clipește uluit cînd din întîmplare se lovește de pămînt solid. Încearcă să—și înviioreze lecțiile cu cîte o vorbă de duh, iar noi ne străduim să rîdem, dar te—asigur că glumele lui n—au pic de haz. Cînd nu are ore de curs, își petrece tot timpul încercînd să—și lămurească dacă materia există într—adevăr sau dacă i se pare numai că există.

Sînt sigură că tînăra mea croitoreasă nu se îndoiește cîtuși de puțin că materia există.

Unde crezi că se află romanul meu cel nou ? În coșul cu hîrtii. Îmi dau seama că nu face doi bani, iar dacă ilustrul scriitor își dă seama de asta, care ar fi atunci părerea unui public cu simț critic ?

MAI TÂRZIU

Mă adresez duminică, tăicuțule, de pe patul de suferință. Zac de două zile, cu amigdalele umflate ; nu pot, să înghit decât lapte cald și nimic altceva. „Ce—au gândit părinții tăi de nu ți—au scos amigdalele când erai copil?” a vrut doctorul să știe. Eu, una, nu știu ce să spun, dar mă îndoiesc că ei s—au gândit prea mult la mine.

A duminică,
J. A.

ZIUA URMĂTOARE

Am recitat aceste rînduri înainte de a închide plicul. Nu știu de ce am aruncat un vâl atît de mohorît asupra vieții. Mă grăbesc să te asigur că sînt tînăra, fericită și plină de viață. Sînt convinsă că și dumneata ești la fel. Tinerețea n—are nimic de—a face cu vîrsta, ci numai vioiciunea de spirit — așa că, chiar dacă ai părul alb, poți să fii încă un țînc.

Cu drag,
Judy

12 IANUARIE

Dragă Domnule Filantrop,

Cecul dumitale pentru familia mea a sosit ieri. Îți mulțumesc din inimă. Am renunțat la ora de gimnastică și l—am dus imediat după prînz. Ar fi trebuit să vezi expresia de pe chipul fetei ! Era atît de surprinsă, de fericită, de ușurată, încît părea chiar tînără ; și nu are decît douăzeci și patru de ani ! Nu—i de plîns ?

Acum se simte ca și cum toate bunurile din lume vin buluc. Va avea de lucru timp de două luni — cineva se mărită și trebuie să—i facă trusoul.

—Mulțumesc lui Dumnezeu ! a strigat mama îndată ce a priceput că bucățica de hîrtie era o bancnotă de o sută de dolari.

—Ba n—a fost de loc Dumnezeu — i—am spus eu — ci tăicuțul Picioare—Lungi (te—am numit domnul Smith).

—Da, însă Dumnezeu a fost acela care i—a trimis gîndul ăl bun — mi—a întors—o ea.

—Nicidecum ! Eu însămi i—am sugerat ideea — am răspuns răspicat.

Dar, oricum, tăicuțule, am credința că Dumnezeu te va răsplăti cum se cuvine. Meriți să fii scutit de zece mii de ani de purgatoriu.

A dumitale, plină de recunoștință,
Judy Abbott

15 FEBRUARIE

Facă—se voia Maiestății Voastre

Azi—dimineată la micul dejun am mâncat plăcintă rece cu curcan și friptură de gîscă și am trimis după o ceașcă de ceai (o băutură de China, din care n—am băut niciodată pînă în ziua de azi). Nu te neliniști, tăicuțule, nu mi—am pierdut mințile ; citez numai un pasaj din Samuel Pepys⁴⁰. Îl citim în legătură cu istoria engleză. În versiune originală. Eu, Sallie și Julia ne întreținem acum în limba vorbită la 1660. Ascultă cele ce urmează :

„M—am dus la Charing Cross spre a vedea pe maiorul Harrison, întins și împărțit în sferturi ; era cam tot atît de bine dispus pe cît putea să fie orice om în situația lui". Sau asta : „Am prînzit cu doamna baroană, care poartă un frumos doliu după fratele său, mort, ieri, de vărsat negru".

Nu ți se pare că—i prea devreme să începi să dai recepții ? Un prieten de al lui Pepys a născocit un truc foarte viclean, mulțumită căruia regele ar putea să—și plătească datoriile, și anume să vîndă sărăcimii alimentele vechi, alterate. Ce crezi dumneata, ca reformator, despre acest lucru ? Eu sper că noi, azi, nu sîntem așa de răi, precum pretind ziarele.

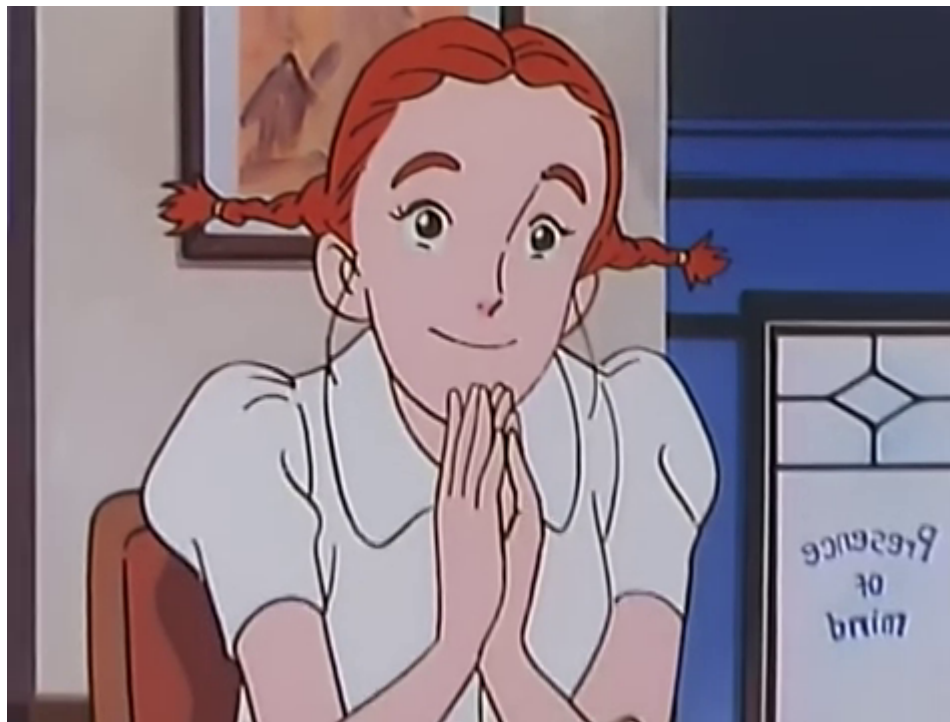
Samuel era tot atît de preocupat de hainele lui ca oricare fată tînă. Cheltuia pe îmbrăcăminte de cinci ori mai mult decît soția sa. Se pare că a fost Epoca de Aur a soților. Nu—i impresionantă nota care urmează ? Omul, precum vezi, era și cinstit : „Azi mi s—a adus acasă frumoasa mea manta de Camlett, cu nasturi de aur, care m—a costat mulți bani, și mă rog lui Dumnezeu să fiu în stare s—o plătesc".

Iartă—mă că—ți vorbesc așa de mult de Pepys. În prezent scriu un eseu asupra lui.

Ce crezi, tăicuțule ? Însăși Uniunea Autonomă a Școlilor a înlăturat regulamentul privitor la ora zece. Putem ține lămpile aprinse toată noaptea, dacă ne place, cu singura condiție să nu—i deranjăm pe ceilalți, dar ni se interzice să primim musafiri pe scara principală. Rezultatul e un frumos comentariu asupra naturii omenești : acum, cînd avem voie să stăm cît poftim de tîrziu, noi nu mai vrem. Capetele noastre încep să moțăie la orele nouă, iar pe la nouă și jumătate tocul cade din mînă fără vlagă. Acum e nouă și jumătate. Noapte bună !

⁴⁰ Samuel Pepys (1633—1703) — autor al unui celebru *Jurnal* scris între anii 1600—1669 și descifrat abia în 1825. Fără a fi scriitor, Pepys zugrăvește cu incontestabil talent și cu o desăvîrșită sinceritate toate evenimentele intervenite în viața lui, atît particulară cît și latura ei publică, de stat (Pepys a fost înalt funcționar al Amiralității engleze).

DUMINICĂ

Tocmai m—am întors de la biserică — predicator din Georgia : „Trebuie să luăm seama, spune el, și să nu ne dezvoltăm intelectul în dauna naturii noastre emoționale” — dar găsesc că a fost o predică săracă, uscată (din nou Pepys). Indiferent din ce parte a Statelor Unite sau a Canadei vin ei, sau cărei secte religioase aparțin, veșnic auzi aceeași predică. Pentru Dumnezeu, de ce nu se duc la colegiul de băieți și să—i îndemne pe studenți să nu îngăduie naturii lor bărbătești să fie strivită de prea multă încordare intelectuală ?

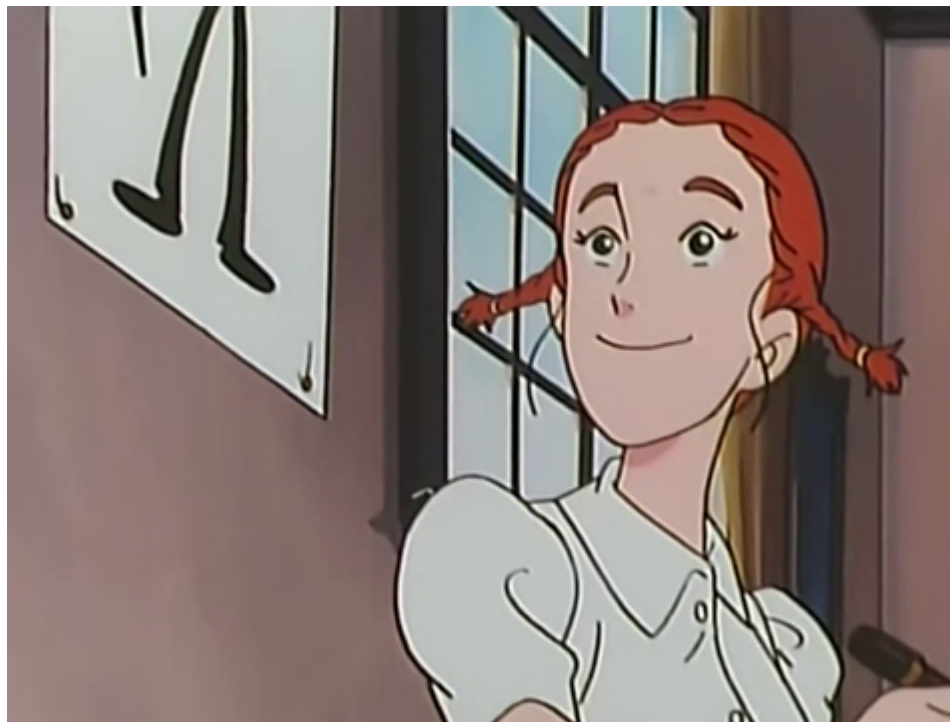
Este o zi frumoasă, limpede, glacială, cu chiciură. Îndată ce terminăm cu masa de prînz, Sallie, Julia, Marty Keene, Eleanor Pratt (prietene de—ale mele, pe care dumneata nu le cunoști) și cu mine o să ne îmbrăcăm cu foi scurte și—o s—o pornim peste cîmp, pînă la ferma „Crystal Spring”, unde o să luăm cina, cu pui fripți și clătite, iar apoi domnul Crystal Spring ne va aduce acasă cu docarul lui. La colegiu ar trebui să fim la orele șapte, dar astă—seară vom face din șapte opt.

Adio, bunule domn !

Am onoarea de a mă iscăli,

Sluga dumneavoastră cea mai cinstită, îndatorată, credincioasă și supusă,
J. Abbott

5 MARTIE

Stimate Domnule Epitrop,

Mîine e prima miercuri din luna aceasta — o zi istovitoare pentru Orfelinatul John Grier. Cît de ușurați se vor simți orfanii cînd va bate ora cinci și, după ce îi veți mîngîia pe cap, veți pleca ! Oare pe mine m—ai mîngîiat vreodată pe cap, tăicuțule ? Nu cred — memoria mea pare să—și aducă aminte numai de epitropi grași.

Transmite, rogu—te, orfelinatului, din partea mea, multă dragoste, dragostea mea *sinceră*. Cînd privesc în urmă prin ceața celor patru ani, îmi simt inima plină de iubire pentru el. Cînd am venit prima dată la colegiu îl uram fiindcă—mi furase copilăria, copilăria pe care celelalte fete au avut—o ; acum însă nu—l mai urăsc.

Consider totul ca o întîmplare ieșită din comun. Pentru mine a constituit un avantaj, deoarece pot sta deoparte și analiza viața. Cum eu am pășit în lume ca un om matur, am asupra ei un punct de vedere care lipsește cu desăvîrșire celor ce au fost crescuți în bogăție.

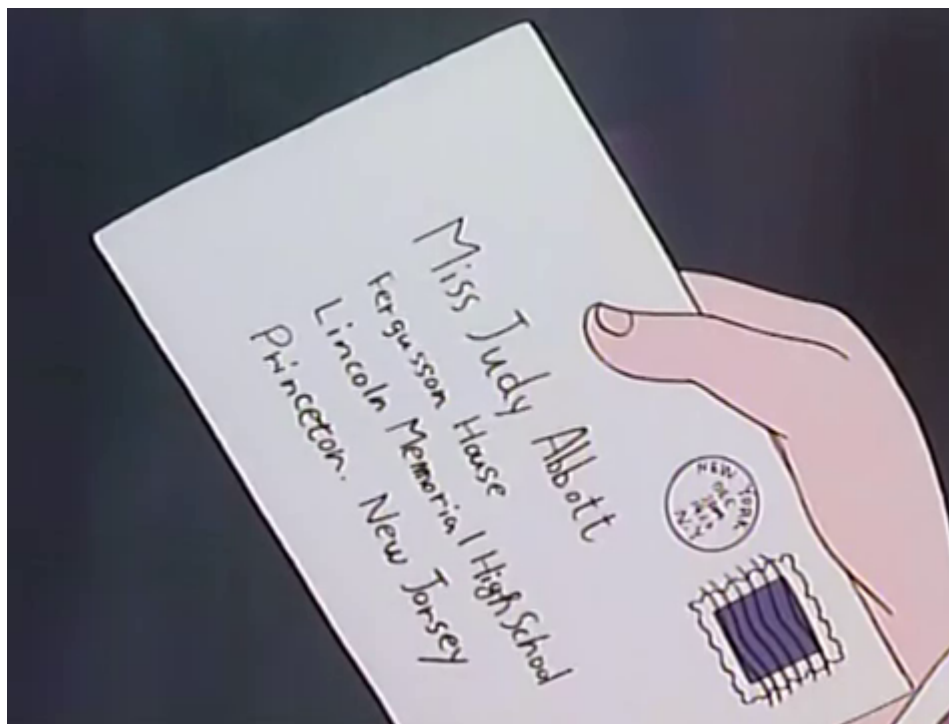
Cunosc o mulțime de fete (Julia, de pildă) care nu—și dau seama că sînt fericite. Într—atît s—au obișnuit cu acest sentiment, încît nici nu—l mai percep ; în ceea ce mă privește însă, sînt conștientă în fiecare clipă a vieții mele că sînt fericită. Și voi fi mereu, indiferent dacă se vor ivi lucruri neplăcute. Le voi considera (chiar durerea de măsele) drept experiențe interesante și voi fi bucuroasă că știu cum sînt. „Oricum va fi cerul deasupra capului meu, sînt pregătită pentru orice soartă.”

În orice caz, tăicuțule, nu lua această nouă afecțiune a mea pentru O.J.G. ad litteram. Dacă voi avea cinci copii, ca Rousseau, nu—i voi părăsi pe treptele unui orfelinat, ca să le asigur o simplă creștere.

Transmite complimente doamnei Lippett (asta cred că e conform adevărului ; dragoste ar fi cam mult) și nu uita să—i spui despre frumoasele însușiri de care dau dovadă.

Cu drag,
Judy

LOCK WILLOW 4 APRILIE

Dragă tăicuțule,

Observi ștampila poștei ? Eu și Sallie înfrumusețăm Lock Willow cu prezența noastră în timpul vacanței de Paști. Am hotărât că cel mai bun lucru pe care—l putem face în cele zece zile libere este să venim unde e liniște. Nervii noștri au ajuns în așa hal, încît nu mai puteam suporta nici o singură masă la Fergusson. Să mănînci într—o sală cu patru sute de fete e un chin cînd ești obosit. Zgomotul este atît de infernal, încît, ca să se audă, fetele care stau vizavi își duc mîinile pîlnie la gură și strigă una la alta. Țsta—i adevărul.

Hoinărim pe dealuri, scriem, citim și avem clipe de odihnă plăcută. Azi—dimineată ne—am urcat pe Sky Hill, unde o dată eu și domnul Jervie ne—am pregătit cina. Nu—mi vine să cred că toate acestea s—au întîmplat aproape acum doi ani. Se mai vede și azi stîncă înnegrită de fumul focului nostru. E ciudat cum anumite locuri sînt strîns legate de anumite persoane, și niciodată nu—ți amintești de unele fără să nu te gîndești la celelalte. M—am simțit foarte singură fără el — timp de două minute.

Cu ce crezi că mă îndeletnicesc în ultima vreme, tăicuțule ? Îți vei zice că sînt incorigibilă — scriu o carte. Am prins secretul. Domnul Jervie și editorul au avut dreptate. Ești cu mult mai convingător cînd scrii despre lucruri pe care le cunoști. De data asta îmi cunosc subiectul în mod amănunțit. Ghici unde se petrece acțiunea ? La Orfelinatul John Grier ! Și e bine încheată, tăicuțule, într—adevăr cred că e — nimic altceva decît despre lucrurile mărunte care s—au întîmplat zi de zi. Acum sînt realistă ; am părăsit romantismul. Totuși mă voi întoarce la el ceva mai tîrziu, cînd va începe viitorul meu aventuros.

Această nouă carte se va isprăvi de la sine și va fi publicată! Ai să vezi dacă n—are să fie așa. Numai cînd vrei un lucru din toată inima și persiști în îndeplinirea lui, reușești în cele din urmă să—l obții. De patru ani încerc să primesc o scrisoare de la dumneata și tot nu mi—am pierdut speranța.

La revedere, dragă tăicuțule, (îmi place tare mult să—ți spun așa)
Judy

P.S. Am uitat să—ți dau noutăți de la fermă, sînt foarte triste ; sări peste acest postscriptum, dacă nu vrei ca sensibilitatea dumată să sufere.

Sărmanul, bătrînul Grover a murit. Ajunsese în așa hal, încît nu mai putea să mestece și au fost nevoiți să—l împuște.

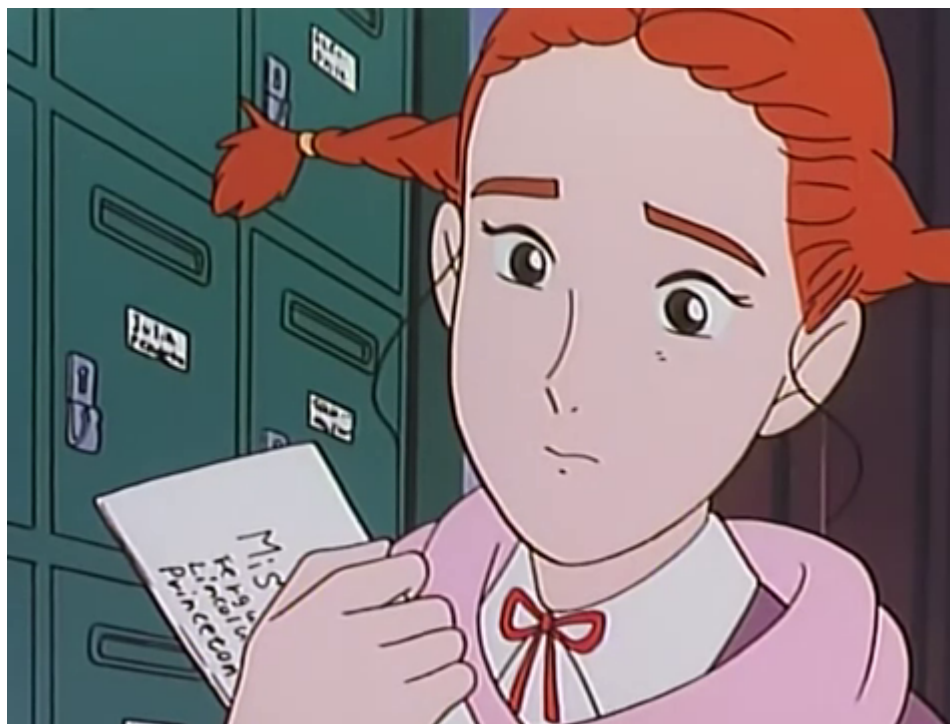
Săptămîna trecută, nouă pui de găină au fost omorîți de o nevăstuică, sau de un viezure, sau de un șobolan.

O vacă e bolnavă și a trebuit să chemăm medicul veterinar de la Bonnyrigg Four Corners. Amasai n—a dormit toată noaptea ca să—i dea ulei de sămînță de in și whisky. Dar noi avem o teribilă bănuială

că sărmana bolnavă n— a căpătat decît ulei de in.

Tommy cel sentimental (pisoiful a căruî blană semăna cu o carapace de broască țestoasă) a dispărut; ne temem că a fost prins într— o cursă. Se întîmplă atîtea pe lume !

17 MAI

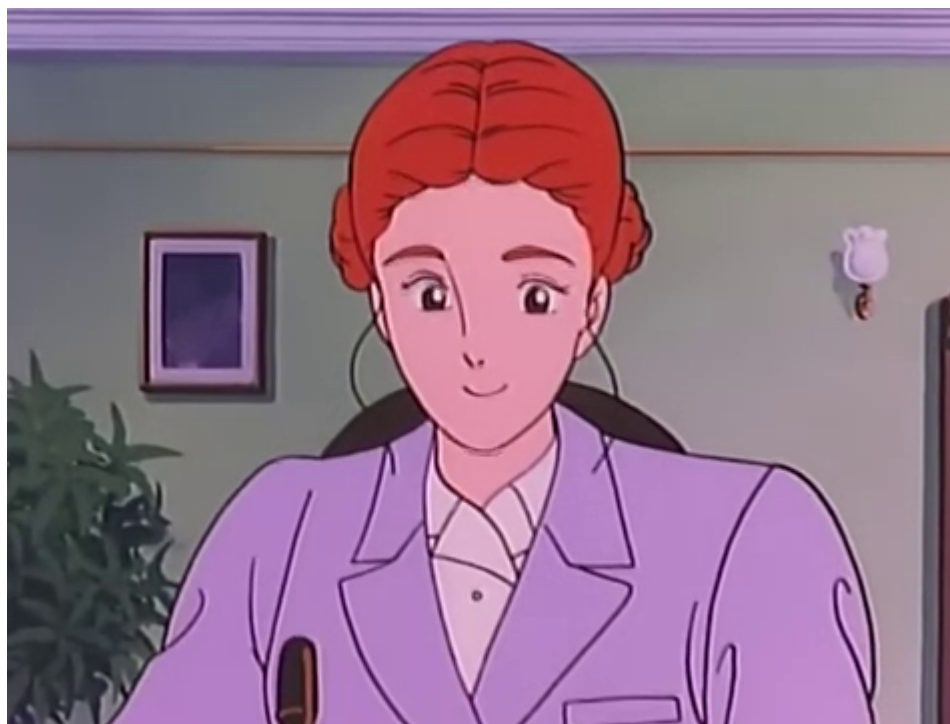
Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Această scrisoare va fi extrem de scurtă, deoarece simt dureri în umăr numai la simpla vedere a unui toc. Notițe la curs în timpul zilei, o nuvelă nemuritoare toată seara, e prea mult!

De miercuri în trei săptămîni va avea loc festivitatea înmînării diplomelor. Cred că ai putea să vii să mă cunoști. Te voi urî dacă n—ai să vii ! Julia îl invită pe domnul Jervie ca reprezentant al familiei ei, iar Sallie, pe Jimmie McBride, în aceeași calitate ; eu pe cine pot să invit ? Numai pe dumneata sau pe doamna Lippett, și pe ea n—o doresc. Te rog, vino.

A dumitale cu dragoste și crampă de scriitor,
Judy

LOCK WILLOW 19 IUNIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Sînt licențiată ! Diploma mea se află în sertarul de jos al biroului, cu cele două rochii ale mele, cele mai bune.

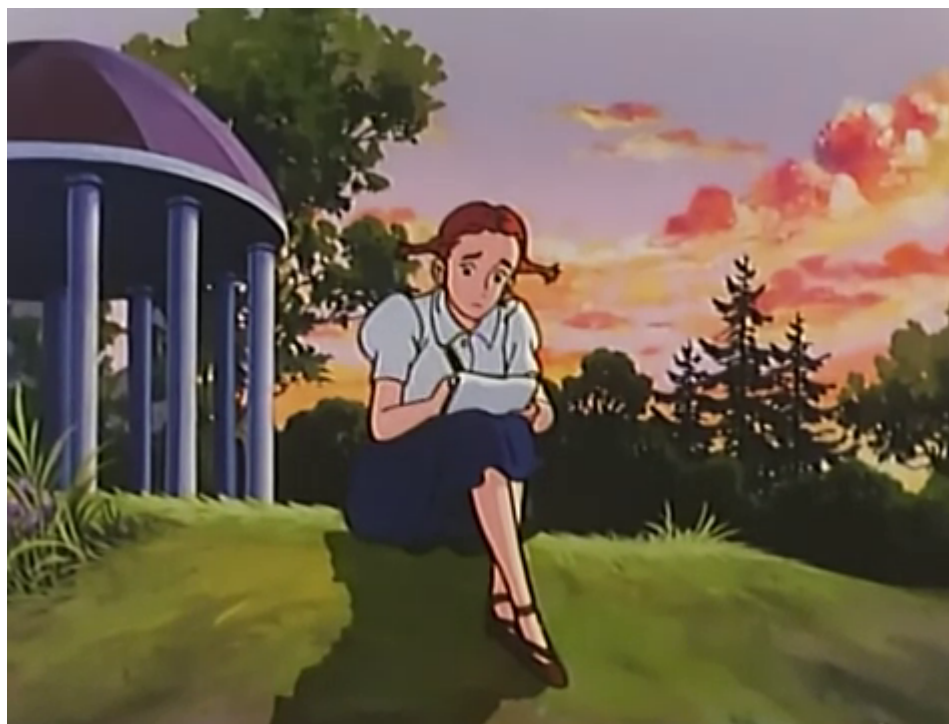
Ziua înmînării diplomelor a fost, ca de obicei, cu cîteva răpăieli de ploaie în momentele solemne. Îți mulțumesc pentru bobocii de trandafir. Au fost minunați. Domnul Jervie și domnul Jimmie, amîndoi, mi—au dăruit, de asemenea, trandafiri, dar buchetele lor le—am lăsat în cada de baie, în vreme ce pe al dumitale l—am luat cu mine la defilarea anului nostru.

Iată—mă—s la Lock Willow pe timpul verii — poate pentru totdeauna. Întreținerea este ieftină. Împrejurimile, liniștite și prielnice unei vieți literare. Ce altceva mai mult îți poate dori un scriitor ? Sînt nebună cu cartea mea. Cînd sînt trează, mă gîndesc la ea în fiecă clipă, iar noaptea o visez. Tot ce doresc este liniște sufletească și timp disponibil ca să lucrez (înrerupt cu mese hrănitoare). Domnul Jervie va veni pentru o săptămînă sau așa ceva în august, iar domnul Jimmie McBride se va abate și el pe aici într—una din zile în vara asta. Acum el lucrează la o societate de asigurări și vizitează împrejurimile ca să plaseze polițe băncilor. Urmează să se ducă la „Farmers National”, la Corners, și—atunci va trece și pe la mine.

Vezi, la Lock Willow nu—ți lipsește cu desăvîrșire societatea. Te—aș fi așteptat și pe dumneata să vii aici cu mașina, acum însă știu că nu mai pot spera. Deoarece n—ai vrut să vii măcar la serbarea înmînării diplomelor, te—am smuls din inima mea și te—am înmormîntat pentru totdeauna.

Jerusha Abbott (Licențiată)

24 IULIE

Cel mai scump tăicuț Picioare—Lungi,

Nu—i plăcut să muncești ? Sau dumneata nu muncești niciodată ? Și, mai cu seamă, este foarte plăcut când munca pe care o faci este chiar aceea pe care o preferi înaintea oricărei alteia pe lume. În vara asta am scris în fiecare zi, lăsînd condeiul să alerge în voie ; singura mea nemulțumire e că zilele nu—s destul de lungi ca s—astărn pe hîrtie toate gîndurile frumoase, importante și interesante ce—mi frămîntă mintea.

Am isprăvit a doua parte a cărții mele, iar mîine dimineață la șapte și jumătate voi începe partea a treia. Este cea mai adorabilă carte pe care ai văzut—o vreodată. Te rog să mă crezi. Nu mă gîndesc la nimic altceva. Dimineața abia am răbdare să mă îmbrac și să mănînc ; apoi scriu, și scriu, și scriu pînă ce deodată pic moartă de oboseală. Atunci ies afară cu Colin (cîinele ciobănesc cel nou), alerg pe cîmp și adun o nouă provizie de idei pentru ziua următoare. E cea mai frumoasă carte din cîte s—au văzut. Ah, iertare ! Ți—am mai spus—o o dată.

Sper că nu mă socotești încrezută, nu—i așa, tăicuțule dragă ? Chiar nu sînt, dar în clipa de față mă simt năpădită de un entuziasm nemaipomenit. Poate mai tîrziu voi deveni rece, pretențioasă și disprețuitoare. Nu, sînt sigură că nu voi fi așa ! De astă dată am scris o adevărată carte. Așteaptă pînă ai s—o vezi !

Voi încerca pentru moment să—ți vorbesc despre altceva. Nu ți—am spus că Amasai și Carrie s—au cununat luna trecută, în mai. Lucrează amîndoi tot aici, dar atît cît pot să—mi dau eu seama, căsătoria i—a distrus pe amîndoi. Mai înainte, ea rîdea cînd Amasai intra în casă cu ghețele pline de noroi sau cînd îi cădea scrumul pe podea ; ar trebui s—o auzi acuma cum îl ceartă ! Și nici nu—și mai ondulează părul. Amasai, care înainte scutura bucuros covoarele și căra lemne, acum bombăne chiar cînd faci doar o simplă aluzie la o astfel de treabă. De asemenea, cravatele lui, care altădată erau roz și purpurii, acum sînt cu desăvîrșire sumbre — cafenii și negre. M—am hotărît să nu mă mărit niciodată. Căsătoria este în mod evident un proces distrugător.

Nu prea am vești de la fermă. Animalele sînt toate în perfectă sănătate. Porcii sînt nespuse de grași, vacile par a fi mulțumite, iar găinile ouă regulat. Te interesează creșterea păsărilor ? Dacă—i așa, îți recomand o mică broșură foarte valoroasă : „200 de OUĂ de GĂINA pe AN”. Mă gîndesc ca în primăvara viitoare să pun un incubator și să cresc pui pentru fript la grătar. Vezi, m—am instalat la Lock Willow pentru totdeauna. M—am hotărît să rămîn aici pînă ce voi scrie 114 romane, ca mama⁴¹ lui

⁴¹ Doamna Trollope, scriitoare engleză, a trăit între anii 1780—1803. Fiul său Anthony Trollope a fost, de asemenea, scriitor.

Anthony Trollope. Și—atunci, odată isprăvită opera măiastră a vieții mele, plec și încep să călătoresc.

Domnul Jimmie McBride a petrecut duminica trecută cu noi. La prînz, pui fript și înghețată ; se pare că le—a apreciat pe amîndouă. M—am bucurat grozav că l—am văzut. M—a făcut să—mi reamintesc pentru o clipă că lumea există. Sărmanul Jimmie, o duce greu cu plasarea polițelor. „Farmers National” de la Corners nu vrea să aibă de—a face cu așa ceva, deși polițele aduc o dobîndă de 6%, iar uneori de 7%. Cred că Jimmie va sfîrși prin a se duce acasă, la Worcester, și va lucra în fabrica tatălui său. Este prea sincer, prea drept și bun la inimă ca să ajungă un financiar renumit. Nu crezi că a fi directorul unei înfloritoare fabrici de salopete este o situație demnă de invidiat ? Acum el strîmbă din nas, gîndindu—se la salopete, dar tot la ele se va întoarce.

Sper că apreciezi faptul că această scrisoare este lungă și că ea vine de la o persoană care are crampe la mîna din cauza scrisului. Dar te iubesc încă, tăicuțule drag, și sînt foarte fericită.

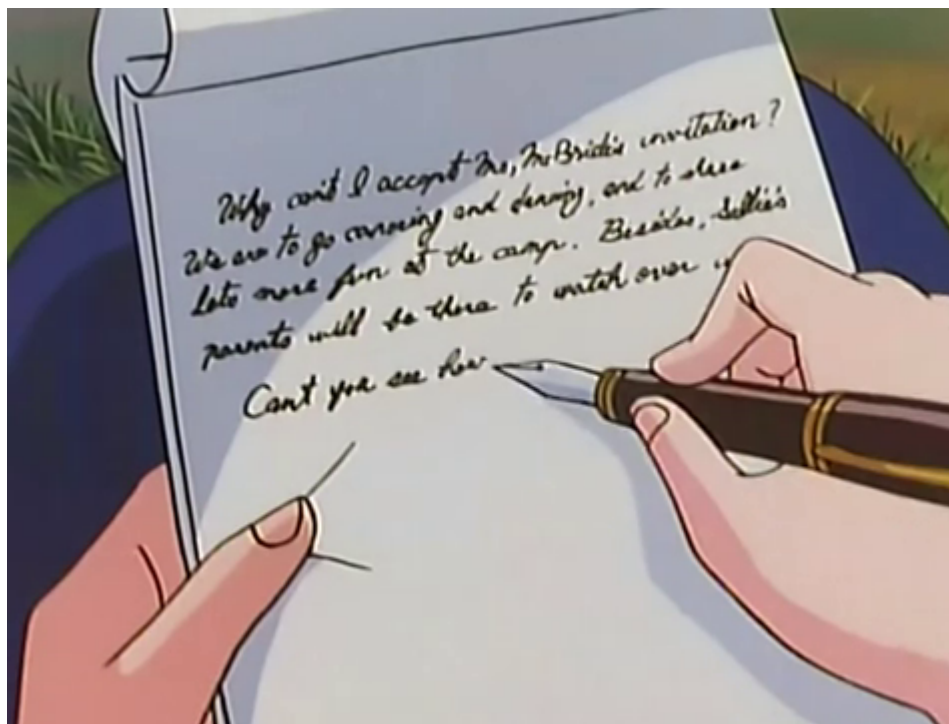
Cînd ai o frumoasă priveliște în jur, mîncare din belșug, un pat confortabil, un teanc de hîrtii albe și un sfert de kilogram de cerneală, ce altceva ai mai putea dori pe lumea asta ?

A dumitale ca întotdeauna,

Judy

P.S. Poștașul vine cu vești noi. Așteptăm sosirea domnului Jervie vinerea viitoare, pentru o săptămînă. E o perspectivă foarte plăcută ; mă tem numai că sărmana mea carte va avea de suferit. Domnul Jervie îți răpește tot timpul.

27 AUGUST

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Mă întreb unde ești! Niciodată nu știu în ce parte a lumii te găsești, dar sper că nu te afli la New—York pe vremea asta groaznică. Nădăjduiesc că te găsești în vârful unui munte (dar nu în Elveția; undeva mai aproape), privind zăpada și gîndindu—te la mine. Te rog gîndește—te la mine. Sînt tare singură și simt nevoia ca cineva să se gîndească la mine. Oh, tăicuțule, aș fi vrut să te cunosc ! Căci atunci cînd am fi nefericiți, am putea să ne încurajăm unul pe celălalt.

Nu cred că mai pot suporta Lock Willow. Mă gîndesc să mă mut. La iarnă, Sallie va pleca la Boston, unde va lucra într—un post de asistentă socială. Nu crezi că ar fi bine să mă duc și eu cu ea? Am putea avea o odaie de lucru împreună. Și—n timp ce ea se va ocupa cu problemele ei, eu aș scrie, iar serile ni le—am petrece împreună.

Noaptea sînt foarte lungi cînd nu ai pe nimeni cu care să vorbești decît pe Semplici, pe Carrie și pe Amasai. Știi dinainte că dumneata nu vei găsi bună ideea mea de a locui împreună cu Sallie. Citesc de pe acum scrisoarea secretarului dumitale :

DOMNIȘOAREI JERUSHA ABBOTT

STIMATĂ DOMNIȘOARĂ,

Domnul Smith preferă ca dumneavoastră să rămîneți la Lock Willow.

*Al dumneavoastră cu sinceritate,
Elmer H. Griggs*

Îl urăsc pe secretarul dumitale. Sînt sigură că un om care se numește Elmer Griggs trebuie să fie groaznic. Dar sincer vorbind, tăicuțule cred că va trebui să plec la Boston. Nu pot să mai stau aici. Dacă în curînd nu se întîmplă ceva, din disperare mă voi arunca în fundul silozului.

Dumnezeule, ce arșiță ! Iarba s—a uscat, pîrîiașele au secat de—a binelea, drumurile sînt pline de praf. N—a plouat de săptămîni și săptămîni.

Această scrisoare lasă impresia că aș fi bolnavă de turbare, dar nu sînt. Vreau o familie, doar atît. La revedere, scumpul meu tăicuț.

Aș fi vrut să te cunosc,
Judy

LOCH WILLOW 19 SEPTEMBRIE

Dragă tăicuțule,

S—a întâmplat ceva și am nevoie de un sfat. Am nevoie de acest sfat numai și numai de la dumneata și de la nimeni altul. Nu s—ar putea să te văd? E mult mai ușor să—ți vorbesc, decît să—ți scriu ; și—apoi mă tem că secretarul dumitale ar putea să deschidă scrisoarea.

Judy

P.S. Sînt foarte nefericită.

LOCK WILLOW, 3 OCTOMBRIE

Dragă tăicuțule Picioare—Lungi,

Biletul dumitale scris cu însăși mâinile dumitale — și încă într—o caligrafie foarte tremurată ! — a sosit azi—dimineață.

Îmi pare rău că ai fost bolnav. Dacă aş fi știut, nu te—aş fi supărat cu necazurile mele. Da, îți voi împărtăși necazul meu, deși îmi vine greu să—l aștern pe hîrtie, și—apoi e foarte secret. Te rog să nu păstrezi această scrisoare, ci, dimpotrivă, arde—o.

Înainte de toate, iată, îți anexează un cec de o mie de dolari. Pare caraghios ca eu să—ți trimit un cec, nu—i așa ? Și de unde crezi că am atîția bani ? Am vîndut romanul, tăicuțule. Va fi publicat ca foileton, în șapte fascicule, iar mai tîrziu sub formă de volum. Poate îți închipui că sînt nebună de fericire ; ei bine, nu sînt. Mi—e absolut indiferent. Desigur, mă bucură faptul că încep să—mi plătesc datoriile, dar îți mai datorez încă alți două mii de dolari. Îi vei primi în rate. Te rog să nu fii rău și să refuzi cecul, deoarece eu sînt fericită că pot să—l trimit. Îți sînt datoare cu mult mai mult, și nu în bani, dar această datorie voi continua s—o plătesc întreaga mea viață, cu recunoștință și iubire.

Și acum, tăicuțule, să trecem la cealaltă problemă. Te rog să—mi dai sfatul cel mai chibzuit, sfatul unui om cu experiență, fără să ții seama dacă îmi va face plăcere sau nu.

Știi că pentru dumneata am avut întotdeauna un sentiment deosebit, fiindcă întrucîtva reprezinti întreaga mea familie. Nu te vei supăra însă, nu—i așa, dacă îți voi spune că încerc un sentiment cu mult mai deosebit pentru un alt bărbat. Cred că nu va fi greu să ghicești despre cine este vorba. Bănuiesc că de foarte mult timp scrisorile mele sînt pline de domnul Jervie.

Aș dori să te pot face să înțelegi ce fel de om este și cît de bine ne potrivim. Gîndim la fel aproape în toate problemele, ba chiar mă tem că am început să—mi modific ideile ca să se potrivească cu ale lui. Dar el are aproape întotdeauna dreptate și e firesc să aibă — știi, ca vîrstă, mi—a luat—o înainte cu 14 ani. În alte privințe totuși, nu e decît un băiețel care a crescut prea repede — are nevoie de cineva care să se ocupe de el ; nici nu—și pune galoșii cînd plouă. Amîndoi considerăm aceleași lucruri ca fiind caraghioase și asta înseamnă așa de mult. Este o catastrofă cînd simțul umorului a doi oameni diferă. Cred că asta constituie o prăpastie de netrecut.

Și el e... Oh, ei bine ! El este el, iar eu îi duc lipsa, îi duc lipsa, îi duc lipsa. Lumea întreagă mi se pare goală și plină de nenorociri. Urăsc lumina lunii fiindcă e frumoasă și el nu e aici ca s—o privim amîndoi. Dar poate că și dumneata ai iubit vreodată și mă înțelegi. Dacă—i așa, nu mai e nevoie să—ți explic, iar dacă n—ai iubit, nu pot să—ți explic.

Oricum, iată ce simt și totuși am refuzat să mă mărit cu el.

Nu i—am spus motivul ; am rămas mută și nenorocită. N—am avut ce să—i spun. Iar acum a plecat,

închipuindu—și că vreau să mă mărit cu McBride. Nu—i câtuși de puțin adevărat, nici nu m—aş gândi vreodată să mă mărit cii Jimmie. Nu—i destul de matur. Dar domnișorul Jervie și cu mine am intrat într—o neînțelegere teribilă și amîndoi ne—am făcut rău unul altuia. L—am îndepărtat nu fiindcă nu l—aş iubi, ci tocmai pentru că—l iubesc prea mult. Iată motivul. M—am temut că mai târziu va regreta și n—aş putea să îndur asta! Nu este logic ca o persoană fără nimeni pe lume, ca mine, să intre, prin căsătorie, într—o familie ca a lui. Niciodată nu i—am pomenit despre orfelinat și nu voiam să—i spun că, de fapt, nu știu cine sînt — știi, se prea poate să am o origine *îngrozitoare*. Familia lui e mîndră, dar și eu sînt mîndră!

În afară de asta, m—am simțit într—un fel obligată dumitale. După ce am fost ajutată ca să studiez pentru a deveni scriitoare, cel puțin trebuia să încerc să devin. N—ar fi fost frumos din partea mea să accept ajutorul dumitale și—apoi să plec fără a fructifica anii de învățătură. Dar azi, cînd mă simt în stare să—ți înapoiez banii, mi se pare că, în parte, am scăpat de datorie. Și mai cred că aş putea să—mi continui munca de scriitoare, chiar dacă m—aş mărita. Aceste două profesii nu se exclud.

M—am gîndit mult la asta. Desigur, el este socialist și poate că nici nu s—ar sinchisi prea tare de faptul că se însoară cu o proletară, așa cum, poate, mulți bărbați s—ar sinchisi. Poate că două ființe care se înțeleg întru totul și se simt fericite cînd sînt împreună și nefericite cînd sînt departe una de cealaltă ar trebui să înlăture orice piedică ce li s—ar ivi în cale. Desigur, *vreau* să cred că e așa ! Dar aş dori să primesc și sfatul dumitale. Poate și dumneata aparții unei *Familii* și vei privi problema din punctul de vedere al lumii dumitale, și nu compătimator, plin de înțelegere omenească — așadar, vezi cît sînt de curajoasă că te întreb.

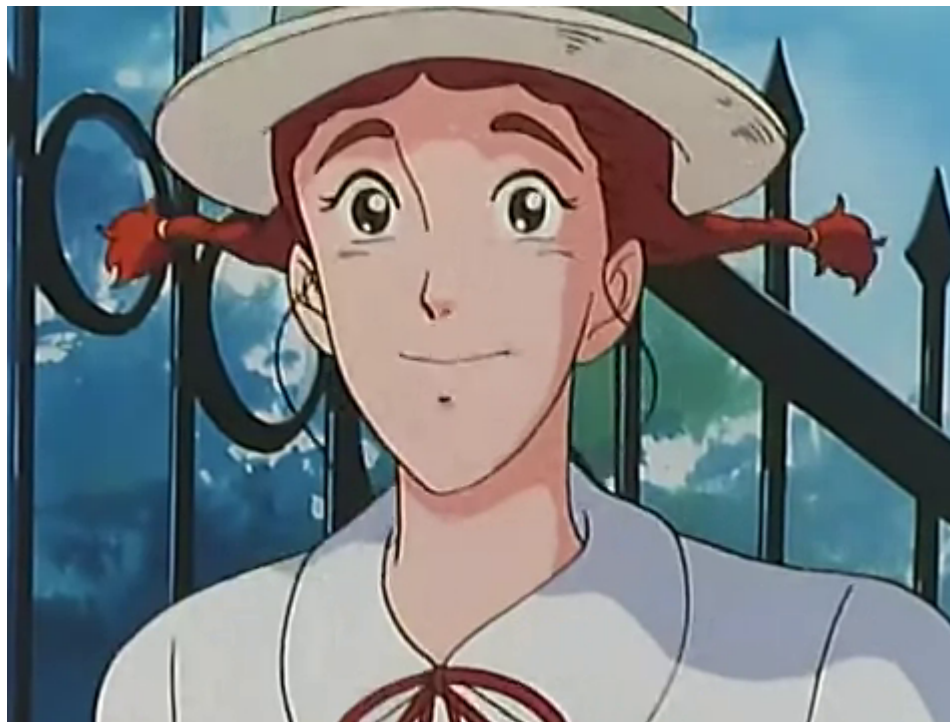
Presupune că mă duc la el și—i explic că nu Jimmie e de vină, ci numai Orfelinatul John Grier ; ar fi oare un lucru îngrozitor din partea mea ? Mi—ar trebui foarte mult curaj. Cred că aş prefera să fiu nenorocită tot restul vieții.

Cele ce ți—am povestit s—au întîmplat acum două luni. N—am mai primit nici un rînd de cînd a plecat de aici. Începusem să mă obișnuiesc cu gîndul că inima mea e zdrobită, cînd am primit, o scrisoare de la Julia, care m—a mișcat mult. Ea îmi scrie printre altele că unchiul Jervie a fost surprins de furtună într—o noapte pe cînd venea în Canada, și că de atunci zace bolnav de pneumonie. Și eu habar n—am avut. Mă simțeam rănită fiindcă dispăruse fără urmă și fără un cuvînt. Cred că Jervie este foarte nefericit, și știu că și eu sînt!

Ce mă sfătuiești că ar fi mai bine să fac ?

Judy

6 OCTOMBRIE

Scumpe tăicuțule Picioare—Lungi,

Da, desigur că voi veni, la patru și jumătate după—amiază, miercurea viitoare. *Desigur*, pot să găsesc drumul. Doar am fost de trei ori la New—York, și—apoi nu mai sînt un copil. Nu—mi vine să cred că, într—adevăr, am să te văd. Mă gîndesc la dumneata de atîta amar de vreme, încît anevoie pot să—mi imaginez că ești o ființă în carne și oase.

Cît ești de bun, tăicuțule, minunat de bun, că—ți bați atîta capul cu mine cînd nu ești sănătos. Îngrijește—te ca să nu răcești. Aceste ploii de toamnă aduc multă umezeală.

Cu afecțiune,
Judy

P.S. Mi—a trecut prin cap o idee oribilă. Ai cumva vreun valet ? Mă tem de valeți, iar dacă vreunul îmi va deschide ușa, voi leșina pe trepte. Ce—aș putea să—i spun ? Dumneata nu mi—ai dezvăluit numele dumitale. Să întreb oare de domnul Smith ?

JOI DIMINEAȚĂ

Scumpul meu domnule Jervie — tăicuțule Picioare—Lungi Pendleton—Smith,

Ai dormit aseară ? Eu nu ; n—am închis ochii nici măcar o clipă. Am fost prea uluită, și agitată, și zăpăcită, și fericită. Nu cred că am să mai dorm sau am să mai mănînc vreodată. Dar sper că ai dormit ; trebuie să dormi, știi, fiindcă în felul acesta te vei însănătoși mai repede și vei veni la mine.

Omul meu drag, nu vreau să mă gîndesc cît de rău ai fost bolnav și că în tot acest timp eu n—am știut nimic. Cînd doctorul m—a condus ieri la trăsura, mi—a spus că timp de trei zile pierduseră orice speranță. Ah, scumpul meu, dacă s—ar fi întîmplat această nenorocire, lumina soarelui s—ar fi stins pentru mine. Desigur că într—o zi, în viitorul îndepărtat, unul din noi va trebui să—l părăsească pe celălalt, dar cel puțin pînă atunci vom fi avut fericirea noastră și deci ne vor rămîne amintirile.

Voiam să te încurajez, dar văd că eu sînt aceea care trebuie încurajată. Deși sînt mai fericită decît aș fi visat vreodată că aș putea fi, nu mi—am pierdut judecata. Teama că ți s—ar putea întîmpla ceva mă apasă ca o grea povară. Înainte luam totul ușor, eram nepăsătoare și lipsită de griji fiindcă nu aveam nimic de preț pe lume; dar acum tot restul vieții mele voi avea o Foarte Mare Grijă. Ori de cîte ori vei fi departe de mine, mă voi gîndi la toate automobilele care te—ar putea strivi, sau la firmele ce ar putea să—ți cadă în cap, sau la îngrozitorii microbi pe care ai putea să—i înghiți. Liniștea mea s—a dus pentru totdeauna, dar, la drept vorbind, niciodată nu m—am prea dat în vînt după liniște.

Te rog, fă—te bine — repede, repede, repede. Aș vrea să te am aproape, să te pipăi și să mă asigur că ești tu în carne și oase. A fost așa de scurtă jumătatea de oră cît am stat împreună ! Mă tem că am visat. Dacă aș fi fost vreun membru al familiei tale (un văr îndepărtat, de gradul patru), aș fi putut să viu și să te văd în fiecare zi, să—ți citesc cu glas tare, să—ți potrivesc perna și să—ți mîngîi cele două cute mici de pe frunte, să fac colțurile gurii tale să se ridice în sus într—un frumos și vesel surîs. Dar ești din nou vesel, nu—i așa ? Ai fost ieri înainte de a pleca eu. Doctorul a spus că sînt cu siguranță o bună infirmieră, căci arătai cu zece ani mai tînăr. Sper că iubirea nu poate să întinerească pe oricine cu zece ani. Oare te—ai mai interesa de mine, dacă aș avea din nou unsprezece ani ?

Ieri a fost cea mai frumoasă zi din viața mea. Chiar dacă am să trăiesc pînă la vîrsta de nouăzeci și nouă de ani, n—am să uit nici cel mai mic amănunt. Fata care a părăsit Lock Willow în revărsatul zorilor nu semăna cîtuși de puțin cu aceea care s—a întors noaptea. Doamna Semple m—a sculat la patru și jumătate. Cînd m—am trezit, era întuneric, și primul gînd ce mi—a trecut prin cap a fost: „Mă duc să—l văd pe tăicuțu Picioare—Lungi!" Am luat micul dejun în bucătărie, la lumina lumînării, și—apoi, cu trăsura, am străbătut cele cinci mile pînă la stație, sub cel mai glorios colorit al lunii octombrie. În timp ce mergeam, soarele răsărea, iar arțarii din mlaștină și arbuștii de corn străluceau poleiți în roz și portocaliu, în vreme ce zidurile de piatră și ogoarele scînteiau sub mantia de brumă. Presimțeam că se va

întîmpla ceva. În tren, tot timpul șinele—mi cîntau : „Te duci să—l vezi pe tăicuțul Picioare—Lungi !” Asta îmi dădea siguranță. Aveam atîta încredere în iscusința tăicuțului de a descurca lucrurile, și mai știam că undeva un alt om — mai scump decît tăicuțul — așteaptă să mă vadă. Și, lucru ciudat, aveam o presimțire că, înainte de a se sfîrși călătoria, îl voi întîlni și pe el. Și, vezi !

Cînd am ajuns la casa de pe Madison Avenue mi s—a părut atît de mare, de mohorîță și neospitalieră, încît n—am îndrăznit să intru și am ocolit clădirea, ca să mai prind curaj. Dar n—ar fi trebuit să—mi fie cîtuși de puțin frică. Valetul dumitale este un bătrînel cu înfățișare prietenoasă și blajină, așa încît m—am simțit pe dată ca la mine acasă. „Sînteți domnișoara Abbott ?” m—a întrebat el, iar eu am răspuns : „Da”, astfel că n—am fost nevoită să întreb de domnul Smith. Mi—a spus să aștept în salon. Era un fel de cameră de burlac foarte somptuoasă și sumbră. M—am așezat pe marginea unui fotoliu mare, repetîndu—mi într—una : „Am să—l văd pe tăicuțul Picioare—Lungi ! Am să—l văd pe tăicuțul Picioare—Lungi !”

Apoi bătrînul s—a întors imediat și m—a poftit în bibliotecă. Eram atît de emoționată, încît, ca să mărturisesc adevărul, abia mă mai țineam pe picioare.

Înainte de a deschide ușa, el s—a întors spre mine și mi—a șoptit : „A fost foarte rău bolnav, domnișoară. Azi e prima zi cînd i s—a dat voie să se scoale din pat. Să nu stați prea mult ca să nu—l obosiți!” Am ghicit din felul cum a vorbit că te iubește tare mult și cred că e un bătrîn neprețuit!

Apoi a bătut la ușă și a zis : „Domnișoara Abbott”. Am intrat înăuntru și ușa s—a închis după mine.

Era așa de întuneric înăuntru, în comparație cu lumina strălucitoare din hol, încît, pentru o clipă, abia am putut să deslușesc ceva ; am văzut un fotoliu mare în fața focului și o masă de ceai sclipitoare, cu un scaun mic alături. Și mi—am dat seama că un om ședea în fotoliu, rezemat pe perne și cu un pled pe genunchi. Înainte de a—l putea opri, el s—a ridicat tremurînd, sprijinindu—se de spătarul scaunului, și s—a uitat la mine fără a rosti o vorbă, și—atunci... atunci am văzut că erai tu ! Dar chiar și—n clipa aceea tot n—am priceput. Am crezut că tăicuțul te chemase acolo, ca să mă întîlnești și astfel să—mi facă o surpriză.

Atunci ai rîs, ai ridicat mîna și ai spus : „Scumpă micuță Judy, n—ai ghicit că eu am fost tăicuțul Picioare—Lungi ?”

Deodată m—am luminat. Oh, cît de neroadă am fost ! Sute de lucruri mărunte puteau să mi—o spună dacă aș fi fost cît de cît mai perspicace. Niciodată n—aș izbuti să fiu un detectiv, nu—i așa, tăicuțule ? Jervie ? Cum trebuie oare să te numesc ? Să—ți spun Jervie, pur și simplu, pare lipsă de respect și nu pot să fiu nerespectuoasă față de dumneata !

Cînd a intrat doctorul și m—a poftit afară, se scursese o jumătate de oră foarte plăcută. Am fost așa de zăpăcită cînd am ajuns la gară, încît era cît pe—aci să iau trenul spre St. Louis. Oare și dumneata te—ai zăpăcit, căci ai uitat să—mi servești ceaiul. Însă amîndoi am fost foarte, foarte fericiți, nu—i așa ? M—am înapoiat la Lock Willow noaptea tîrziu, dar, ah, cum străluceau stelele ! Azi—dimineată am plecat pe cîmp cu Colin și am revăzut locurile pe unde am hoinărit amîndoi ; mi—am amintit tot ce ai spus și cum arătai. Azi, pădurea parcă—i de bronz scînteietor, iar aerul înghețat. Este o vreme minunată pentru ascensiuni. Aș fi dorit să fii aici, să urci dealurile cu mine. Tare îți duc dorul, scumpul meu Jervie, dar este un dor plin de fericire. În curînd vom fi împreună. Ce ciudat îmi pare că, în sfîrșit, aparțin cuiva ! Este foarte, foarte plăcut.

Și n—am să te mai las să fii necăjit nici măcar o clipă.

A dumitale pentru totdeauna,
Judy

P.S. Aceasta este prima scrisoare de dragoste pe care am scris—o vreodată. Nu—i ciudat că știu s—o scriu ?